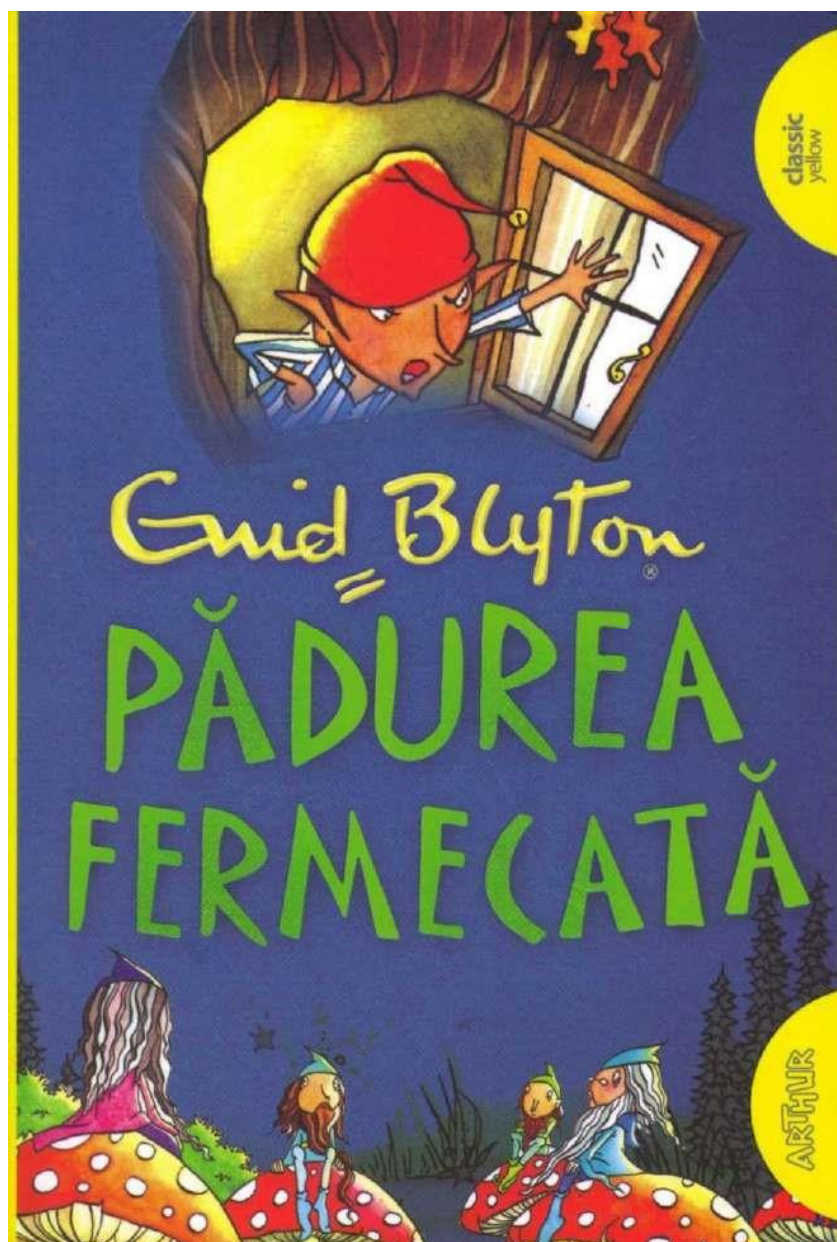

PĂDUREA FERMECATĂ
ENID BLYTON

Primul volum din seria *Copacul Depărtărilor*

Credeai că ai citit toate cărțile cu minuni, toate cărțile despre copaci fermecați și păduri misterioase? Stai să vezi ce găsesc cei trei frați – Beth, Frannie și Joe – în pădurea de lângă noua lor casă!

Pregătește-te să întâlnești cele mai neobișnuite personaje pe măsură ce urci tot mai sus pe crengile Copacului Depărtărilor: domnul Barbă-Lungă, doamna Spălăceală, Moș Cratiță, Lună-Plină și zâna Mătăsuță. Personaje surprinzătoare, care-și poartă magia... în buzunare!

Crezi că totul se oprește aici? Nicidecum: deasupra Copacului Depărtărilor se deschide un drum către noi țărâmură – cum sunt

Tărâmul Luați-Poftiți sau Tărâmul Zilelor de Naștere –, mereu altele și altele, de la care nu știi niciodată ce s-aștepți.

Și cum crezi că ajung înapoi, jos, cei trei copii? Nicicum altfel decât prin lunecuș-alunecuș, un tobogan construit în trunchiul copacului!

Ia-poftim și citește ca să afli toate peripețiile ineditelor personaje!

Descoperă și a doua carte din serie: *Magia Copacului Depărtărilor*
Lumea din Copacul Depărtărilor **Cuprins**

1.CUM AU GĂSIT PĂDUREA FERMECATĂ.....	3
2.PRIMA VIZITĂ ÎN PĂDURE.....	7
3.ÎN COPACUL DEPĂRTĂRILOR	11
4.LOCATARIII DIN COPACUL DEPĂRTĂRILOR.....	15
5. TĂRÂMUL CĂLUȘEILOR.....	18
6.LUNĂ-PLINĂ ȘI LUNECUȘ-ALUNECUȘUL	22
7.BETH FACE CAMELE PENTRU LUNĂ-PLINĂ.....	26
8.JOE ȘI OMUL DE ZĂPADĂ VRĂJIT.....	29
9.CASA CELOR TREI URSI.....	34
10.MAREA BĂTĂLIE CU BULGĂRI.....	38
11.TOT MAI MULTE SURPRIZE	42
12.PĂȚANIILE OMULUI DE ZĂPADĂ.....	46
13.LUNĂ-PLINĂ ARE NECAZURI	50
14.HAIOSUL MOȘ CRATIȚĂ.....	53
15.MOȘ CRATIȚĂ AJUNGE PE TĂRÂMUL GREȘIT!.....	58
16.AVENTURI PE TĂRÂMUL ZGUDUIALĂ.....	60
17.O INVITAȚIE DE LA LUNĂ-PLINĂ ȘI MĂTĂSUȚĂ	65
18.TĂRÂMUL LUAȚI-POFTIȚI	69
19.LUNĂ-PLINĂ INTRĂ ÎN BUCLUC	74
20.LA DRUM SPRE ȘCOALA LUI MADAM RĂSTEALĂ	77
21.CEASUL LUI MĂTĂSUTĂ E NESPUȘ DE ISTET	81
22.SUS, SPRE TĂRÂMUL CU JUCĂRII.....	85
23.MAREA ÎNCURCĂTURĂ	91
24.DOMNUL UM-BUM-BUM	95
25.ÎN CASTELUL LUI MOȘ CRĂCIUN	101
26.ARMATA DE PRICOLICI ROȘII.....	106
27.O NOAPTE PALPITANTĂ	110
28.PRICOLICII ROȘII AU PARTE DE O SURPRIZĂ.....	114
29.PEDEPSIREA PRICOLICILOR ROȘII.....	118
30.PLANURI PENTRU ZIUA DE NAȘTERE A LUI BETH	122
31.TĂRÂMUL ZILELOR DE NAȘTERE	126
32.MICUȚA INSULĂ PIERDUTĂ	130
33.RĂMAS-BUN ȘI ÎNAPOI ACASĂ!	134

1. CUM AU GĂSIT PĂDUREA FERMECATĂ

Au fost odată trei copii pe nume Joe, Beth și Frannie. Aceștia își petrecuseră toată viața la oraș, însă acum tatăl lor primise o nouă slujbă la țară, așa că trebuiau să se mute cu toții cât mai iute cu putință.

— Ce minunat trebuie să fie la țară! zise Joe. O să învăț totul despre animale și păsări!

— Iar eu voi culege câte flori îmi doresc! Adăugă Beth.

— Iar eu voi avea o grădină doar pentru mine, spuse Frannie.

Când sosi ziua mutării, toți copiii erau nemaipomenit de încântați. O camionetă micuță se opri în fața porții și doi bărbați îi ajutară pe tatăl și mama lor să îngrămădească toate lucrurile înăuntru. Când nu mai aveai loc nici să arunci un ac în ea, camioneta o luă din loc; copiii se îmbrăcară și își puseră căciulile pe cap, după care porniră împreună cu părinții lor la gară, să prindă trenul.

— Acum pornim la drum! se bucură Joe.

— La țară, la țară! scanda Beth.

— Poate o să vedem zâne pe-acolo! spuse Frannie. Cu un șuierat prelung, trenul se urni, lăsând gara în urmă. Cu năsucurile lipite de geam, copiii priveau casele murdare și hornurile lor pierzându-se în zare. Cât de tare urau orașul! Ce minunat avea să fie la țară, unde totu-i curat, cu flori pretutindeni și păsări ciripind prin tufișuri!

— Vom trăi adevărate aventuri la țară! zise Joe. Printre pâraie, pe delușoare și câmpuri întinse și prin păduri întunecate. Ah, cât de minunat va fi!

— N-o să vă distrați voi mai mult la țară decât o făceați la oraș, spuse tatăl. Ba aș putea spune chiar că o să vi se pară destul de plictisitor.

Dar aici greșea amarnic. Doamne, Doamne, prin ce-aveau să treacă cei trei copii!

În sfârșit, ajunseră în gara mică unde trebuiau să coboare. Un hamal somnoros le așeză cele două valize într-un cărucior și îi informă că le vor fi aduse mai târziu. Și duși au fost cu toții, în jos pe uliță, pălăvrăgind zgomotos.

— Oare avem și grădină? se întrebă Frannie. Însă, mergând spre noua lor casă, copiii erau morți de oboseală și nu se mai sinchiseau să scoată vreo vorbă. Căsuța se afla la opt kilometri de gară și, din moment ce tatăl lor nu-și permitea altceva decât mersul pe jos, drumul părea într-adevăr foarte lung. Pe-acolo nu trecea niciun autobuz, așa că cei mici își târau obosiți picioarele, visând la un pahar de lapte cald și la un pat moale.

Ajunseră în cele din urmă și – oho! – efortul le fusese răsplătit cu vârf și îndesat: căsuța era de-a dreptul încântătoare. Zidurile erau

îmbrăcate cu trandafiri agățători roșii, albi și roz, iar ușa de la intrare era înconjurată de o ghirlandă de caprifoi. Era minunat!

Camioneta era deja în fața porții și doi bărbați duceau mobila în căsuță. Tatăl rămase să le dea o mână de ajutor, iar mama aprinse focul în bucătărie, să le pregătească tuturor o băutură caldă.

Erau așa de obosiți, încât nu mai erau în stare de nimic altceva decât să bea o cană cu lapte fierbinte, să mănânce niște pâine prăjită și să se vâre iute în paturile pe jumătate făcute. Joe aruncă o privire pe fereastră, însă era prea somnoros să deslușească ceva. Când ai bate din palme, cele două fetițe dormeau duse în cămăruța lor, la fel și Joe, de altfel, în odaia lui și mai strâmtă.

Ce bucurie să te trezești dimineața cu soarele strălucind prin ferestruici! Nu le luă mult lui Joe, Beth și Frannie să se îmbrace. Într-o clipită, erau în grădină, zburdând prin iarba care crescuse înaltă și mirosind trandafirii care înțesau curtea.

Mama le pregătise ouă, iar copiii înfulecară cu poftă micul dejun.

— E minunat la țară! exclamă Joe, privind pe geam la dealurile îndepărtate.

— Putem crește legume în grădină, propuse Beth.

— Și ce plimbări fantastice o să facem! adăugă Frannie.

În ziua aceea toată lumea dădu o mână de ajutor pentru a rândui casa. Tata urma să meargă la muncă a doua zi. Mama spera să se ivească cineva care să aibă nevoie de ajutor la curățenie sau să-i dea de spălat, atunci ar câștiga îndeajuns pentru a cumpăra câteva găini. Ar fi nemaipomenit!

— Voi aduna ouă în fiecare zi, dimineața și seara! se bucură Frannie.

— Haideți să ieșim să vedem ce-i prin împrejurimi, propuse Joe. Putem să plecăm o oră, mamă?

— Da, hai, ștergeți-o, îi zori mama.

Și uite-așa porniră cei trei copii, dincolo de porțița albă, pe uliță, la plimbare.

Cercetară toate cotloanele din împrejurimi. Străbătură voioși pajiștea cu trifoi, invadată de albine. Se bălăciră într-un pârau care susura singuratic sub sălcii, în lumina soarelui.

Și, deodată, se treziră la marginea pădurii. Nu era departe de căsuța lor, pe care o lăsaseră în urmă.

Arăta ca orice altă pădure, doar că verdele copacilor era puțin mai întunecat. Un șanț îngust despărțea frunzișul de ulița năpădită de buruieni.

— O pădure! exclamă Beth încântată. Putem veni la picnic aici, de câte ori vrem!

— Dar are un aer misterios, zise Joe îngândurat. Nu ți se pare, Beth?

— Ei bine, copacii sunt destul de groși, dar nu mi se par diferiți de alți copaci, replică Beth.

— Nu știu ce să zic, își dădu Frannie cu părerea. Zgomotul frunzelor e altul. Ascultați!

Își ciuliră urechile – și Frannie avea dreptate. Frunzele copacilor nu foșneau în același fel ca ale altor copaci din apropiere.

— Ai zice că-și vorbesc unul altuia, spuse Beth. Își șoptesc secrete – secrete adevărate, pe care noi n-avem cum să le-nțelegem.

— E o pădure vrăjită! hotărî Frannie. Nimeni nu scoase o vorbă. Stăteau cu toții și ascultau.

— Fâș, fâș, fâș, fâș, fâș! fremătau copacii în pădure, aplecându-se prietenește unul spre celălalt.

— S-ar putea să fie zâne și spiriduși pe-aici, spuse Beth. Ce ziceți, sărim șanțul și intrăm?

— Nu, zise Joe. Dacă ne rătăcim? Haideți să cunoaștem împrejurimile înainte să ne avântăm într-o pădure așa de mare ca asta.

— Joe! Beth! Frannie! se auzi glasul mamei venind dinspre căsuța aflată nu departe. E vremea prânzului!

De-ndată, copiilor li se făcu foame. Uitară de neobișnuita pădure și o luară la goană spre noua lor casă. Mama le pregătise pâine proaspătă cu gem de căpșuni, atât de bună, că numaidecât dădură gata o pâine întreagă.

Tatăl intră chiar când ei erau pe sfârșite. Făcuse cumpărături pentru mama, într-un sat aflat la cinci kilometri depărtare, iar acum era flămând și obosit.

— Am cercetat toate împrejurimile, tată! zise Beth, turnându-i ceai într-o cană mare.

— Am descoperit o pădurice minunată, adăugă Joe. Copacii par de-a dreptul să-și vorbească, tată. —Înseamnă că e pădurea despre care am auzit în această după-masă, zise tatăl. Are un nume straniu, copii.

— Cum se numește? întrebă Joe.

— I se spune Pădurea Fermecată, răspunse tatăl, și oamenii din sat n-ar intra acolo în ruptul capului. Mă amuză să aud așa ceva în zilele noastre. Nu cred că pădurea asta are ceva ieșit din comun. Dar aveți grijă să nu vă aventurați prea adânc în ea, nu care cumva să vă rătăciți.

Copiii schimbară priviri încântate. Pădurea Fermecată! Ce nume grozav! Și fiecareia îi trecu prin cap exact același gând secret: „O să cercetez pe-ndelete Pădurea Fermecată de-ndată ce seva ivi ocazia!" După ce terminară de mâncat, tatăl îi puse pe copii să trebăluiască prin grădina năpădită de buruieni. Joe trebuia să adune scaieții, iar fetițele aveau de udat straturile neîngrijite de legume. Glasurile lor vibrau de bucurie.

— Pădurea Fermecată! Simțeam noi că e ceva magic în ea!

— Eu v-am zis că sunt zâne acolo! le aminti Frannie fraților ei.

— Ne vom continua cercetările cu prima ocazie! exclamă Beth. O să aflăm ce-și șoptesc copacii ăia! în câteva săptămâni, vom stăpâni toate secretele pădurii!

În acea noapte, la ora culcării, toți trei stăteau la fereastră, uitându-se înspre pădurea întunecată și fremătătoare din spatele casei. Oare ce aventuri îi așteptau în Pădurea Fermecată?

2.PRIMA VIZITĂ ÎN PĂDURE

Cei trei copii nu aveau cum să exploreze Pădurea Fermecată până săptămâna următoare, fiindcă trebuiau să-și ajute părinții, fiecare după puterile lui. Trebuia plivită grădina, trebuiau despachetate hainele, trebuiau aranjate vasele în bucătărie. Să nu mai vorbim câtă curățenie mai era de făcut!

Uneori Joe era liber și ar fi putut merge de unul singur. Alteori fetele erau trimise la plimbare, dar atunci era el ocupat. Niciunul nu voia să plece singur, așa că nu le rămânea altceva de făcut decât să aștepte. La un moment dat, se ivi ocazia.

— Puteți lua prânzul afară astăzi, le spuse mama. Ați muncit foarte mult cu toții și meritați un picnic. Vă pregătesc câteva sendvișuri și puteți să luați cu voi și niște lapte proaspăt.

— Mergem în pădure! le șopti Beth fraților ei. Și, cu privirile însuflețite și cu inima bătându-le mai să le sară din piept, o ajutară pe mama lor să împacheteze mâncarea într-un coș.

Și duși au fost! În spatele grădinii era o portiță care ducea spre poteca cu buruieni de la marginea pădurii. Traseră zăvorul și ieșiră în drum. În fața lor se înălțau copacii, pe care îi auzeau vorbind limba lor stranie, de copaci: „Fâș, fâș, fâș, fâș!”

— Presimt că ne-așteaptă multe peripeții, zise Joe. Haideți! Sărim șanțul și – hop! – în Pădurea Fermecată cu noi!

Rând pe rând, copiii săriră peste șanțul îngust. Erau la adăpostul copacilor și cercetau uimiți împrejurimile. Câteva raze de soare se strecurau ici-colo prin frunziș, luminând pământul, însă nu prea multe, căci coroanele stufoase ale copacilor le puneau stavilă. Erau înconjurați de umbră și frunziș verde, în timp ce, în apropiere, o pasăre ciripea iar și iar același cântecel.

— Chiar *este* magic! izbucni Frannie. Simt vraja în jur, tu nu, Beth? Dar tu, Joe?

— Ba da, răspunseră ceilalți, cu ochii sclipindu-le de încântare. Haideți!

O luară în jos pe o potecă înverzită, făcută parcă pentru iepuri, într-atât era de îngustă.

— Haideți să nu ne avântăm prea departe, propuse Joe. Până nu cunoaștem destul toate potecile, e mai bine să nu ne afundăm prea mult în pădure. Fetelor, căutați un loc de popas, să ne așezăm și să mâncăm. –Uite, fragi! exclamă Beth, ingenunchind și dând deoparte un snop de frunze cărnoase, sub care se zăreau fructele rotunde.

— Hai să culegem câteva pentru picnicul nostru, propuse Frannie.

Așa că se puseră pe cules și, cât ai clipi, își încropiseră o masă copioasă.

— Să ne așezăm lângă bătrânul stejar de-acolo, sugeră Joe. E plin de mușchi moale sub coroana lui. O să fie ca și cum am sta pe niște perne de catifea verde.

Așa că se așezară și își desfăcură sendvișurile.

În scurtă vreme, toți trei mâncau cu poftă, ascultând foșnetul copacilor care-și șopteau neconținut „fâș, fâș”.

În toiul ospățului, ceva deosebit de ciudat le atrase atenția. Frannie băgă de seamă prima.

Nu departe de ei se zărea un luminiș strâmt, cu iarbă moale. Sub ochii ei, crescuseră niște movilite. Uimită, Frannie căscă ochii. Movilitele se făceau din ce în ce mai mari. Întreg pământul se ridică și crăpă în vreo șase locuri.

— Ia uitați-vă! zise Frannie încet, arătându-le peticul de iarbă. Ce se-ntâmplă acolo?

Toți trei priviră în tăcere. Și văzură ce era. Șase ciuperci mari țâșneau din pământ, făcându-și loc prin iarbă și ridicându-se vertiginos.

— N-am mai văzut în viața mea așa ceva! exclamă Joe, uimit peste măsură.

— Șșș! zise Beth. Nu scoateți niciun sunet! Aud pași.

Ceilalți ascultară neliniștiți. într-adevăr, părea să fie tropăit de pași și voci pițigăiate.

— Haideți repede în spatele unui tufiș! îi îndemnă Beth. Oricine-ar fi se va speria dacă ne vede. Pe-aici se-ntâmplă vrăji și noi vrem să le vedem!

În patru labe, se târâră discret în spatele unui tufiș des, luând și coșul cu ei. Se ascunseră chiar la timp, pentru că, exact în clipa în care Beth se așeză și dădu la o parte frunzele ca să poată privi scena pe furiș, apărură o ceată de omuleți cu barbă atât de lungă, că aproape măturau pe jos cu ea!

— Elfi! șopti Joe.

Elfii se îndreptară spre ciuperci și se așezară pe ele. Se pare că se întruniseră pentru o ședință. Unul dintre ei avea o traistă pe care o așeză în spatele ciupercii care-i servea drept scaun. Copiii nu deslușeau ce se discuta, însă murmurul glasurilor ajungea până la ei și reușiră să înțeleagă câteva cuvinte.

Pe neașteptate, Joe le făcu semn surioarelor lui. Văzuse încă ceva. Fetele, la rândul lor, zăriră același lucru. O creatură hidoasă, un fel de pitic, se furișa tiptil în dosul ciupercilor. Niciunul dintre elfi nu băgă de seamă prezența lui.

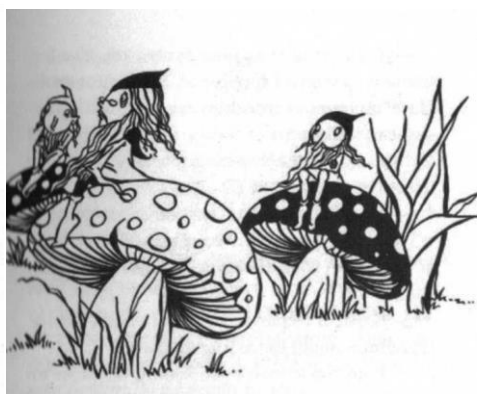
— Vrea să fure traista! șopti Joe.

Și chiar asta avea de gând să facă! își întinse brațul deșirat, iar niște degete numai piele și os se încleștară în jurul traistei, apoi începu să o târască spre un tufiș din apropiere. Joe țâșni în picioare.

N-avea de gând să asiste nepăsător la tâlhăria cuiva! Strigă din răspuț:

— Opreți hoțul! Hei, uitați-vă la piticul din spatele vostru!

Speriați, toți elfii săriră ca arși. Piticul țâșni în picioare și o luă la goană, cu traista după el. Elfii rămaseră consternați, cu ochii holbați, fără a lua însă urma hoțului. Piticul alerga chiar spre tufișul copiilor, fără să-și dea seama că cei trei frați se ascundeau acolo. Iute ca fulgerul, Joe întinse un picior și îi puse piedică piticului grăbit. Și – bufl! – la pământ cu el. Traista-i zbură din mână, dar Beth o prinse și le-o aruncă elfilor nespuse de mirați, încremeniți lângă ciupercile lor. Joe încercă să-l prindă pe pitic – dar era prea târziu: acesta se ridicase și se făcuse nevăzut.

Fără a mai sta pe gânduri, copiii se luară după el. Se strecurară printre copaci, ferindu-se de crengi, și, într-un sfârșit, îl văzură pe pitic sărind spre ramurile plecate ale unui copac înalt, pe care începu să se cațare ager. Copiii se opriră lângă trunchi, cu respirația tăiată.

— Acum l-am prins! strigă Joe. Nu se poate da jos fără să fie prins!

— Uite, vin și elfii, zise Beth, ștergându-și sudoarea de pe fruntea înfierbântată.

Ființele acelea mititele îi prinseră din urmă și făcură o plecăciune în fața copiilor.

— Ați fost foarte buni cu noi, începu cel mai mare dintre elfi. Vă mulțumim că ne-ați recuperat traista. Avem acte importante în ea.

— L-am prins și pe pitic pentru voi, zise Joe, arătând cu degetul spre copac. S-a cățărat acolo. Dacă împrejmuți copacul și așteptați, o să-l prindeți când coboară.

Însă elfii nu se apropiau de copac. Păreau de-a dreptul să se teamă de el.

— Nu va coborî decât atunci când va vrea, spuse cel mai mare dintre elfi. Acesta este cel mai bătrân și mai vrăjit copac din lume. E Copacul Depărtărilor.

— Copacul Depărtărilor! repetă Beth, uimită. Ce nume straniu! De ce îi spuneți așa?

— E un copac foarte neobișnuit, răspunse un alt elf. Nu știm cum, dar vârful lui ajunge în zări neînchipuite. Uneori, ramurile sale dau în Tărâmul Cotoroașelor, alteori în ținuturi minunate și câteodată duc spre locuri misterioase de care n-a auzit nimeni. Niciodată nu ne cățărăm în copac, fiindcă nu știm ce ne așteaptă în vârful!

— Ce ciudățenie! se mirară copiii.

— Piticul a ajuns în cine știe ce tărâm se află acolo, sus, astăzi, spuse cel mai mare dintre elfi. Poate locui acolo luni întregi sau poate nici să nu mai coboare vreodată. N-are niciun rost să-l așteptăm – și cu atât mai puțin să-l urmărim. Numele lui este Pândilă, pentru că se furișează ne-ncetat și ne pândește cu gânduri ascunse, pitit în liniște și-n întuneric.

Copiii ridicară privirile spre coroana maiestuoasă a copacului. Erau grozav de entuziasmați. Copacul Depărtărilor din Pădurea Fermecată! Câtă vrajă se ascundea doar în aceste nume!

— Măcar de-am reuși să ne cățărăm! zise Joe cu jind.

— Să nu faceți niciodată asta, interveniră prompt toți elfii. E periculos. Acum trebuie să plecăm, dar vă mulțumim pentru ajutor. Dacă veți avea vreodată nevoie de sprijinul nostru, întoarceți-vă în Pădurea Fermecată și fluierați de șapte ori sub stejar, nu prea departe de ciupercile noastre.

— Mulțumim, ziseră copiii și îi priviră pe cei șase elfi mititei făcându-se nevăzuți printre copaci.

Joe se gândi că e vremea să se întoarcă acasă, așa că cei trei frați îi urmară pe omuleți la vale, pe îngusta cărare înverzită, până ce se văzură în partea de pădure pe care o cunoșteau. Își luară coșul și porniră spre casă, fiecare afundat în același gând:

— *Trebuie* să ne cățărăm în Copacul Depărtărilor și să vedem ce ne-așteaptă în vârful!

3. ÎN COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Copiii nu le suflară o vorbă părinților despre pățaniile lor din Pădurea Fermecată, într-atât se temeau că cei mari le vor interzice să mai calce vreodată pe-acolo. Însă, când rămâneau doar ei trei, n-aveau alt subiect de conversație.

— Când credeți că vom putea ajunge în vârful Copacului Depărtărilor? întrebă Frannie neconținut. Ah, hai să mergem odată, Joe!

Și Joe își dorea din suflet să meargă – dar îi era puțin teamă de ce s-ar fi putut întâmpla și știa că era responsabilitatea lui să aibă grijă de surioarele sale și să le ferească de primejdii. Dacă urcau în Copacul Depărtărilor și nu se mai întorceau niciodată?! Apoi îi veni o idee.

— Ascultați, începu el. Știu ce-o să facem. O să ne cățărăm în copac și doar o să ne *uităm* la ce se află în vârf! Nu-i nevoie să și mergem acolo – putem doar să aruncăm o privire. Trebuie numai să așteptăm s-avem o zi întreagă la dispoziție și apoi pornim.

Fetele erau încântate. Lucrau din răspuțeri în gospodărie, în speranța că mama le va răsplăti cu o zi liberă. La rândul său, Joe muncea în grădină, smulgând toate buruienile. Părinții lor erau foarte mulțumiți.

— Ce-ați zice dacă am merge până în orășelul cel mai apropiat, să petrecem o zi acolo? întrebă mama la un moment dat.

— Nu, mulțumim, răspunse Joe imediat. Ne-am săturat de oraș, mamă. Ce-am vrea cu adevărat este să facem un picnic de-o zi în pădure!

— Foarte bine, încuviință mama. Puteți merge mâine. Tata va fi plecat toată ziua să facă niște cumpărături, iar eu am multe de făcut prin casă. Așa că eu voi fi pe-aici, iar voi vă puteți lua merinde pentru prânz și cină și să mergeți singuri, dacă timpul ține cu voi.

Cum își mai doreau copiii să fie vreme bună! Se treziră dis-de-diminează și, dintr-o săritură, fură jos din pat. Dădură perdelele la o parte și se uitară curioși pe fereastră. Cerul era senin ca o floare de nă-uită. Razele soarelui se strecurau printre copaci, aruncând umbre subțiri și proaspete pe iarbă.

Pădurea Fermecată, întunecată și plină de mistere, era la un pas de grădina lor.

Luară micul dejun cu toții, apoi mama le pregăti sendvișuri pe care le vârî într-o geantă, lângă care puse și trei prăjituri. Îl trimise pe Joe să culeagă prune din grădină și o rugă pe Beth să aducă două sticle de limonada. Copiii erau încântați.

Tata plecă la oraș, iar copiii îi făcură cu mâna de la poartă, apoi dădură buzna în casă după geanta cu mâncare, își luară rămas-bun de

la mama lor și ieșiră valvârtej pe ușă. Ah, cum se mai simțea mirosul aventurii în aerul dimineții!

În Copacul Depărtărilor, sus, sus, Ne cățărăm cu toții pâri la apus!

Astfel răsuna glasul voios al lui Frannie.

— Șșș! o atenționa Joe. Nu suntem departe de Pădurea Fermecată! Nu vrem să știe nimeni ce-avem de gând.

Străbătură în fugă grădina din spate și ieșiră prin porțița din capătul ei. Odată ieșiți pe cărarea îngustă și năpădită de buruieni, copiii se priviră cu înțeles. Era prima lor mare aventură! Oare ce aveau să descopere? Ce îi aștepta?

Săriră șanțul și intrară în pădure. Numaidecât se simțiră altfel. Erau înconjurați de vrajă. Până și ciripitul păsărilor suna diferit. Copacii își șopteau din nou „fâs, fâș, fâs”.

— Oooo! exclamă Frannie, tremurând de încântare.

— Veniți! zise Joe, luând-o la vale pe cărarea înverzită. Hai să găsim Copacul Depărtărilor.

Fetele îl urmară. Băiatul nu se opri până nu se văzu iarăși în fața bătrânului stejar sub care șezuseră nu demult. Cele șase ciuperci pe care elfii își ținuseră ședința erau și ele tot acolo, deși acum erau maronii și păreau cam veștejite.

— Și acum, încotro? întrebă Beth, oprindu-se din mers.

Niciunul dintre ei nu știa. O luară în jos pe o cărare îngustă, dar în curând se opriră: copacii deveneau

foarte deși, iar ei nu puteau trece mai departe. Se întoarseră la stejar.

— Haideți s-o luăm pe aici, zise Beth și porniră cu toții în altă direcție.

Însă de data asta ajunseră la un iaz neobișnuit, cu apă gălbuie care lucea ca untul topit. Lui Beth nu-i plăcu defel cum arăta iazul, așa că cei trei făcură cale întoarsă spre stejar.

— Vai, ce rău îmi pare, zise Frannie, abia stăpânindu-și lacrimile. Taman acum, când avem o zi întreagă doar pentru noi, nu găsim copacul!

— Vă spun eu ce-o să facem, se luminează Joe. O să-i chemăm pe elfi. Nu v-amintiți că au promis să ne ajute când vom avea nevoie?

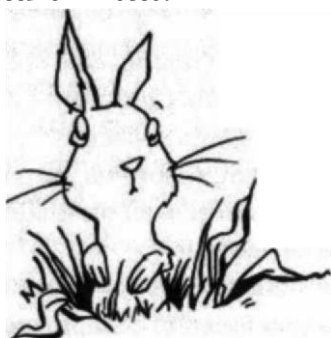
— Cum să nu? zise Frannie. Trebuie doar să stăm sub stejarul acesta și să fluierăm de șapte ori!

— Haide, Joe, fluieră, îl zori Beth.

Așa că Joe se așeză sub frunzișul des al bătrânului stejar și fluieră tare, de șapte ori – fiuuu, fiuuu, fiuuu, fiuuu, fiuuu, fiuuu, fiuuu!

Așteptară. În câteva secunde un iepure își iți capul dintr-o vizuină din apropiere și îi fixă cu privirea. —Pe cine căutați? întrebă iepurele cu un glas molcuț.

Cei trei frați amuțiră de uimire. Nu mai auziseră niciodată un animal vorbind. Iepurele își ridică urechile, apoi le coborî și întrebă din nou, vădit iritat.

— Sunteți surzi? „Pe cine CĂUTAȚI?” v-am întrebat.

— Vrem să vorbim cu unul dintre elfi, răspunse Joe, găsindu-și cu greu cuvintele. Pe loc, iepurele se aplecă peste gura vizuinii și strigă:

— Domnule Barbă-Lungă! Domnule Barbă-Lungă, vă caută cineva.

Din străfunduri se auzi un răspuns, apoi unul dintre cei șase elfi se strecură din vizuină, iar acum îi privea nemișcat pe cei trei copii.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, zise el. Unul dintre copiii iepurelui a făcut scarlatina, iar eu eram jos, îl îngrijeam.

— Nu știam că scarlatina se ia la iepuri, se minună Beth.

— Ce-i drept, mai des se ia hermelina, zise domnul Barbă-Lungă. Hermelina prinde mai ușor decât scarlatina, în ceea ce-i privește pe iepuri!

Zâmbi larg, de parcă ar fi scornit cea mai bună glumă, însă, cum cei trei copii nu știau că hermelinele sunt niște animăluțe sălbatice care prind iepuri, nu se amuzară defel.

— Vrem să te întrebăm care e drumul spre Copacul Depărtărilor, spuse Beth. Se pare că l-am uitat. —Vă conduc eu, îi liniști domnul Barbă-Lungă, iar copiii înțeleseseră de unde i se trăgea numele, căci barba-i atârna până la degetele de la picioare.

Din când în când mai călca pe ea și-și smucea capul în jos. Beth fu cât pe-ací să izbucnească în râs, dar se gândi că e mai potrivit să se abțină. Se întreabă doar de ce nu și-o leagă în jurul brâului, să nu se mai împiedice de ea la tot pasul.

Copiii își croiau drumul printre copacii întunecoși cu domnul Barbă-Lungă în frunte. Într-un final, se văzură lângă trunchiul uriașului Copac al Depărtărilor.

— Iată-ne! spuse elful. Așteptați pe cineva care coboară azi?

— Ei bine, nu tocmai, se fâstâci Joe. Adevărul e că vrem să ne suim noi în el.

— Să vă suiți în copac?! exclamă domnul Barbă-Lungă, îngrozit. Nu fiți prostuți. E periculos. Habar n-aveți ce se află în vârf. În fiecare zi e cu totul alt tărâm!

— Tot ce se poate, dar noi ne ducem, replică Joe hotărât, apoi se sprijini cu piciorul de trunchiul uriașului copac și apucă o creangă de deasupra capului. Haideți, fetelor!

— Acuș mă duc după frații mei și vă dăm jos de-acolo, zise domnul Barbă-Lungă și o luă la picior, văicărindu-se. E așa de periculos! Așa de periculos!

— Credeți că e *în regulă* să mergem? întrebă Beth, care era de obicei cea mai cumpătată dintre ei.

— Haide, Beth! o chemă Joe nerăbdător. Doar o să ne *uităm* la ce se află-n vârf! Nu te purta ca un țânc! —Bine, fie, se înduplecă Beth, apoi ea și Frannie i se alăturară lui Joe în copac. Nu pare *chiar* așa de greu să ne cățărăm. Imediat ajungem sus.

Dar nu era atât de ușor cum își închipuiseră, după cum veți avea și voi ocazia să vedeți!

4. LOCATARIII DIN COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Nu trecu mult și cei trei frați abia se mai zăreau, pierzându-se printre crengi în urcușul lor. Când se întoarse domnul Barbă-Lungă, însoțit de cei cinci elfi ai săi, nu mai era picior de copil!

— Hei, coborâți! urlau elfii, topăind în jurul copacului. Veți fi luați prizonieri sau o să vă pierdeți. Copacul e periculos!

Joe chicoti și aruncă o privire în jos. Chiar lângă el, în Copacul Depărtărilor, păreau a crește niște ghinde, așa că Joe culese una și o aruncă spre elfi. Îi lovi pălăria domnului Barbă-Lungă, care pe dată o luă din loc, văicărindu-se:

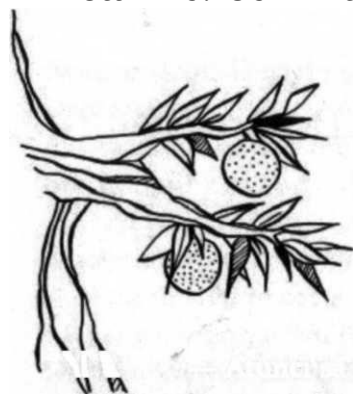
— Vai, m-a lovit ceva! M-a lovit ceva! După care se făcu liniște.

— S-au dus, zise Joe, chicotind din nou. Bănuiesc că nu le place când plouă cu ghinde, caraghioși mici ce sunt! Haideți, fetelor!

— Trebuie să fie stejar, dacă face ghinde, se gândi Beth, continuând urcușul.

Nici nu-și termină bine vorba, că-i căzură ochii pe ceva și mai neșteptat. Era o castană coaptă, cu coaja plină de țepi!

— Doamne! Se miră fetița. Aici cresc castane! Ce copac ciudat!

— Atunci să sperăm că mai sus dăm peste mere și pere, chicoti Frannie. E un copac minunat!

În scurt timp, copiii ajunseră foarte sus. Când Joe dădu la o parte frunzele și privi împrejur, fu uimit să constate că erau mult mai sus decât toți ceilalți copaci din pădure. Coroanele tuturor copacilor se așterneau acum sub ochii copiilor asemenea unui uriaș covor verde.

Joe era un pic mai sus decât fetele. Deodată le strigă:

— Fetelor! Haideți iute pân-aici! Am găsit ceva ciudat!

Cât ai zice pește, Beth și Frannie ajunseră lângă fratele lor.

— Vai de mine, e o fereastră în copac! se minună Beth.

Nici n-apucară bine să arunce o privire în interior, că fereastra se și deschise, mai să se smulgă din țâțâni, iar dinăuntru se ivi o figură încruntată, cu o bonetă de noapte pe cap.

— Neciopliților! strigă supărat omulețul care aducea a spiriduș. Toată lumea care se suie în copac își bagă nasul la mine-n casă! Nu contează ce fac, tot timpul cineva se holbează!

Copiii rămaseră cu gura căscată, fără să poată face altceva decât să privească incremeniți întreaga scenă. Creatura dispăru de la fereastră, dar reveni îndată, cu o carafă de apă în mână. O stropi pe Beth, udând-o până la piele. Fata țipă.

— Poate așa, de-aici înainte n-o să-ți mai bagi nasul în casele oamenilor, zise spiridușul rânjind, după care trânti fereastra și trase perdelele.

— Ca să vezi! zise Beth îmbufnată, încercând să se șteargă cu batista. Ce creatură grosolană!

— Am face bine să nu ne mai uităm prin casele oamenilor, zise Joe. Dar am fost uimit să văd o *fereastră* într-un copac!

Beth se uscă destul de repede. Își continuară urcușul și se pomeniră cu încă o surpriză. Ajunseră pe o ramură groasă, care ducea la o porțiță galbenă, așezată frumos în mijlocul trunchiului de copac. Oaspeții puteau să bată la poartă cu un mic inel de metal sau să sune dintr-un clopoțel frumos lustruit. Copiii se uitară nedumeriți.

— Oare cine locuiește acolo? se întrebă Frannie.

— Să batem la ușă și să aflăm? propuse Joe.

— Ei bine, eu una nu mai vreau să fiu stropită din cap până-n picioare, zise Beth.

— Sunăm la clopoțel, după care ne ascundem după creanga asta, spuse Joe. Chiar dac-ar vrea să arunce apă pe noi, n-o să ne găsească.

Așa că Joe sună clopoțelul, după care se ascunseră cu grijă în spatele unei crengi groase. O voce se auzi din spatele porțiței:

— Mă spăl pe cap! Dacă sunteți măcelarul, vă rog, lăsați la poartă jumătate de kilogram de cârnați!

Copiii se uitară amuzați unul la altul și chicotiră. Era tare neobișnuit să audă de măcelari care fac vizite la domiciliu în Copacul Depărtărilor. Vocea răsună din nou:

— Dacă sunteți domnul cu uleiurile, nu vreau nimic. Dacă sunteți dragonul roșu, vă rog să reveniți săptămâna viitoare!

— Vai de mine! zise Beth, aruncând o privire îngrijorată. Dragonul roșu! Nu-mi place cum sună!

În aceeași clipă, portița galbenă se deschise, iar din spatele ei apărură o zână mititică. Își răsfirase părul pe umeri ca să se usuce, iar acum și-l freca bine cu un prosop. îi fixă cu privirea pe cei trei copii.

— Voi ați sunat la ușă? întrebă ea. Ce doriți?

— Eram curioși să vedem cine locuiește în căsuța simpatică din copac, zise Joe, vârându-și nasul în încăperea întunecată din trunchiul copacului.

Zâna le zâmbi. Avea un chip foarte drăgălaș.

— Intrați puțin, îi pofti ea. Lumea îmi spune Mătăsuță, din cauza părului meu fin ca mătasea, încotro ați pornit-o, copii?

— Ne cățărăm în Copacul Depărtărilor să vedem ce se află în vârf, răspunse Joe.

— Aveți grijă să nu dați peste ceva îngrozitor, zise Mătăsuță, oferindu-le câte un scaun în încăperea întunecată. Uneori, în vârf sunt locuri încântătoare, dar uneori se pot ivi și locuri stranii. Săptămâna trecută a fost Tărâmul Hopa-Țopa, care era groaznic. Cum ajungeai acolo, trebuia să sari hopa-țopa într-un picior, la fel ca toate obiectele din jur, chiar și copacii. Nimic nu stătea locului o clipă. Era foarte obositor.

— Sună foarte interesant, își dădu Beth cu părerea. Unde ne e mâncarea, Joe? Hai să-i oferim și zânei Mătăsuță ceva.

Mătăsuță părea mulțumită. Ședea acolo, pieptănându-se și mâncând sendvișuri cu ei. Aduse și ea un platou cu prăjitură Poc, care era savuroasă. Cum luai o mușcătură, făcea poc! și gura ți se umplea de miere din mijlocul îmbucăturii.

Frannie se îndopă cu șapte prăjiturile – era mai lacomă din fire –, dar Beth o opri.

— Imediat faci fu poc de tot! o muștră ea.

— Locuiește multă lume în copacul ăsta? întrebă Joe.

— Da, foarte multă, răspunse Mătăsuță. Tot vin și pleacă. Dar eu sunt mereu aici, la fel și Morocănilă, spiridușul țăfnos, de mai jos.

— Da, l-am cunoscut! zise Beth. Cine mai locuiește aici?

— Mai este domnul Cutărică, de deasupra mea, răspunse Mătăsuță. Nimeni nu știe cum îl cheamă și, de fapt, nici el nu are habar, așa că toată lumea îi spune domnul Cutărică. Să nu-l treziți dacă doarme. S-ar putea să fie urâcios și să vă fugărească. Apoi mai e doamna Spălăceală. Toată ziua, bună ziua spală și, când își aruncă apa din copac, ai face bine să te ferești de cascadă!

— Doamne, ce nebunie de copac! comentă Beth, isprăvindu-și prăjitura. Joe, cred că ar trebui să ne vedem de drumul nostru spre vârf, altfel nu mai ajungem niciodată. Rămâi cu bine, Mătăsuță! Te vom vizita din nou, într-o zi.

— Vă mai aștept pe la mine, răspunse zâna. Mi-ar plăcea să fim prieteni.

Părăsiră odaia drăgălașă din copac și porniră mai departe în sus. Nu trecură decât câteva clipe și copiii auziră un alt zgomot neobișnuit. Suna ca un avion bubuind și vâjâind.

Dar nu se poate să fie un avion în copac! se minună Joe.

Cercetă de jur împrejur și apoi văzu de unde veneau sunetele acelea. Un pitic caraghios zăcea tolănit pe un șezlong de pe-o creangă groasă, cu gura căscată și ochii închiși, sforăind din toți rărunchii!

— E domnul Cutărică! zise Beth. Ce gălăgie fa c e ! Să avem grijă să nu-l trezim!

— Să-i pun o cireasă în gură să văd ce se-ntâmplă? întrebă Joe, pus pe șotii, ca-ntotdeauna.

Acum, în Copacul Depărtărilor creșteau cireșe de jur împrejur și aveai de unde alege.

— Nu, Joe, nu! îl mustră Beth. Doar ai auzit ce-a zis zâna Mătăsuță – s-ar putea să ne fugărească. Eu una *nu* vreau să dau cu fundul din cracă-n cracă până jos!

Cei trei se furișară pe lângă bătrânul domn Cutărică și își văzură mai departe de urcuș. Multă vreme, copiii nu fură martori decât la adierea blândă a vântului printre crengi. Nu mai dădură peste nicio casă sau fereastră în copac – dar, dintr-odată, se auzi un zgomot – unul destul de neobișnuit.

Ciuliră urechile. Suna ca apa unei cascade – și, pe dată, Joe pricepu ce era.

— E doamna Spălăceală care-și aruncă apa murdară! strigă el. Aveți grijă, Beth, Frannie!

Pe trunchiul copacului se scurgea un șuvoi de apă albăstrie, cu zoaie de săpun. Joe se feri din cale. Frannie se strecură sub o creangă mai groasă. Dar sărăcuța Beth fu udată din cap până-n picioare. Și ce mai urlă!

Joe și Frannie trebuiră să-i împrumute batistele lor.

— Vai, cât ghinion pot să am! oftă Beth. Iată-mă leoarcă a doua oară pe ziua de azi!

Dar uite-i urcând din nou, trecând pe lângă alte porțițe și ferestre, dar nemaîntâlnind pe nimeni – până când, într-un sfârșit, deasupra lor nu se mai vedea decât un întins nor alb.

— Priviți! exclamă Joe, uluit. Norul acesta are o gaură în mijloc – dar crengile continuă în sus. Cred că suntem în vârful copacului! Să ne vârâm capul pe-acolo să vedem ce tărâm e de partea cealaltă? –Da, haide! aprobară Beth și Frannie – și duși au fost.

5. TĂRÂMUL CĂLUȘEILOR

Sus, în vârful Copacului Depărtărilor, creștea o creangă piezișă. Joe se cațără pe ea și privi în jos – dar nu desluși nimic, pentru că întreg

pământul era acoperit de o păclă albă și groasă. Deasupra capului său se întindea un uriaș nor alb, despicat doar de înalta creangă care se pierdea într-o lumină purpurie.

Copiii erau peste măsură de încântați. Într-un sfârșit, ajunseră în vârf. Joe se sui cu grijă cât putu de sus, pe ultima creangă, iar apoi se făcu nevăzut în lumina purpurie. Beth și Frannie îl urmară. La capătul crengii se găsea, în prelungire, o scăriță. Astfel străbătură copiii norul și, până să se dezmeticească bine, erau în bătaia soarelui, pe un tărâm necunoscut și neobișnuit.

Călcau pe un covor de iarbă verde, iar deasupra lor se întindea cerul albastru. De undeva se auzea o melodie repetată insistent.

— Joe, e genul de melodie care însoțește un carusel sau călușeii, zise Beth. Nu-i așa?

Așa și era – ba chiar atunci, din senin, tot tărâmul începu să se învârtă! Copiii fură cât pe-aci să cadă din picioare, într-atât de neașteptată fu smucitura.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Beth înspăimântată. Cei trei amețiră imediat, căci toate intrară în horă – copaci, case îndepărtate, dealuri și tufișuri. Chiar și ei simțeau că se învârt, pentru că până și iarba se clătina. Căutară cu privirea deschizătura din nor, însă aceasta dispăruse fără urmă.

— Tot pământul se învârte în cercuri ca un carusel! strigă Joe, închizând ochii de amețală. Am trecut deja de gaura din nor și acum nu mai știu unde e creanga de sus a copacului – e undeva sub terenul acesta, dar cine știe unde!

— Joe! Cum ne mai întoarcem acum acasă? întrebă speriată Frannie.

— Trebuie să cerem ajutorul cuiva, spuse Joe. Cei trei se-ndepărtară încet-încet de pajiștea pe care stăteau. Beth băgă de seamă că în tot acest timp stătuseră pe un petic rotund de iarbă care părea mai întunecat decât verdeța dimprejur. Se întrebă de ce. Însă nu apucă să spună nimic, căci tare greu mai era să umble pe-un tărâm care se-nvârtea ca un carusel întruna, întruna!

Muzica se auzea în continuare – huța-huța, huța-huța. Joe se întreba de unde venea și unde se ascundea mașinăria care clătina întreg Tărâmul Călușeilor.

În curând le ieși în cale un bărbat care citea dintr-o carte, cântând cât îl țineau plămânii. Joe încercă să-l oprească, dar fără succes. Era de-a dreptul enervant.

— Tra-la-la, tri-li-lu, roată, roată ne-nvârtim! răcnea bărbatul, în timp ce Joe încerca să se facă auzit.

— Cum putem pleca de-aici? strigă băiatul.

— Nu mă-nterupe! Tra-la-la, tri-li-lu! cânta bărbatul în continuare, bătând măsura cu degetul. Joe îi apucă degetul osos și strigă din nou.

— Pe unde se iese de-aici și unde ne-aflăm?

— M-ai făcut să-mi ies din ritm, zise bărbatul supărat. Acum trebuie s-o iau de la capăt.

— Vă rog, cum se numește locul ăsta? întrebă Frannie.

— I se spune Tărâmul Călușeilor, răspunse lunganul. Credeam că oricine poate ghici asta. N-aveți cum să plecați de-aici. Se învâрте roată, roată întruna și se oprește doar la Pastele Cailor.

— Înseamnă că era Pastele Cailor când ne-am suit noi aici! mârâi Joe. Mai mult ca sigur că atunci s-a oprit.

Omul își văzu mai departe de lălăiala lui zgomotoasă.

— Tra-la-la, tri-li-lu, roată, roată ne-nvârtim!

— Roată, roată, o prostie! zise Frannie. Zău că dăm peste cei mai ciudați oameni!

— Ce mă frământă pe mine e cum ajungem acasă, mărturisi Beth. în curând mama o să se-ngrijoreze văzând că nu apărem. Ce ne facem, Joe?

— Haideți să ne-așezăm sub copacul ăsta și să mai mâncăm ceva, propuse Joe.

Așa că se așezară și mâncară cu poftă, în timp ce pe fundal muzica se auzea în continuare, iar dealurile și copacii din depărtare se învâртеau neîncetat. Totul era cât se poate de neobișnuit.

Când – ce să vezi? – de nicăieri țâșniră doi iepurași care îi priveau pe copii cu vădit interes. Frannie iubea animalele, așa că le aruncă o bucățică de prăjitură. Spre surprinderea ei, unul din iepurași ridică prăjitura cu o lăbuță și începu s-o molfăie, exact așa cum fac maimuțele!

— Mulțumesc! zise iepurașul. Ce bine-i să mai mănânci și altceva decât iarbă, din când în când! De unde veniți? Nu v-am mai văzut pe-aici și credeam că-i cunoaștem pe toți cei de-ai locului. Niciun străin nu calcă vreodată pe Tărâmul Călușeilor.

— Și nimeni nu mai scapă de-aici, completă celălalt iepure, zâmbindu-i lui Frannie și întinzând la rândul lui o lăbuță pentru niște prăjitură.

— Serios? exclamă Beth, îngrijorată. Ei bine, noi suntem nou-veniți aici, am sosit acum o oră prin Copacul Depărtărilor.

— Poftim?! exclamară amândoi iepurii deodată, fluturându-și urechile cu uimire. Prin Copacul *Depărtărilor*? Aoleo, să nu-mi spuneți că ne-atinge tărâmul!?

— Ba da, replică Beth. Și, fiindcă locul ăsta se învâрте fără încetare, mă aștept ca ultima ramură să fie oriunde sub noi – doar că n-avem cum să ne dăm seama unde anume.

— Aici vă înșelați! chicoti bucuros primul iepure. Dacă scormonim în pământ puțin și facem o gaură, putem să vedem exact *unde* anume e dedesubt Copacul Depărtărilor și putem aștepta să ajungă iar în dreptul nostru, când pământul se va-nvârti până acolo.

— Ei bine, noi am intrat pe unde era iarba mai închisă la culoare decât pe restul tărâmului, spuse Beth. Asta am observat. Credeți că e posibil ca, atunci când Tărâmul Călușeilor se rotește înapoi de unde a plecat, să reușim să ne strecurăm pe creanga de sus a copacului?

— Bineînțeles! răspunseră iepurii. Putem foarte bine să scormonim chiar peticul acela de iarbă și să așteptăm să ne învârtim deasupra copacului. Haideți, iute, n-avem timp de pierdut!

Săriră cu toții în picioare și o luară la fugă. Beth știa calea, la fel ca iepurașii. În scurt timp, se aflau pe cercul de iarbă închisă la culoare. Nu mai era nicio deschizătură care să ducă la copac printr-un nor. Dispăruse.

Fără să mai aștepte, iepurii se puseră pe săpat. Nu trecu mult, că și găsiră scara pe care urcaseră copiii. Apoi făcură o gaură așa de mare, încât cei trei frați puteau vedea uriașul nor alb care plutea imediat sub Tărâmul Călușeilor.

— Încă nu-i nimic acolo, spuse primul iepure, scoțându-și o batistă și ștergându-și murdăria de pe lăbuțele din față. Trebuie să mai așteptăm puțin. Sper doar să nu ne fi rotit prea mult și să fi lăsat Copacul Depărtărilor cu totul în urmă!

Muzica de carusel încă se auzea în fundal, când, dintr-odată, începu să încetinească. Unul dintre iepuri își vârî capul în scobitura din pământ și scoase un țipăt.

— Ne-am oprit – și Copacul Depărtărilor e la o aruncătură de băț – dar n-avem cum s-ajungem la el!

Copiii priviră scara prin norul de dedesubt și observară și ei cât de aproape era Copacul Depărtărilor – însă nu îndeajuns ca să poată sări în el. Ce puteau să facă?!

— Să nu cumva să încercați să săriți, îi sfătuiră iepurașii, căci sigur o să cădeți prin nor.

— Dar ce ne facem? întrebă Beth disperată. Trebuie să ajungem înapoi în copac înainte ca pământul să înceapă din nou să se rotească!

— Am o sfoară, zise deodată un iepure și își înfundă mâna într-un buzunar mare și scoase o funie galbenă.

Făcu un laț la un capăt și-o aruncă atent pe ramura de sus a copacului. Se agăță și se strânse în jurul ei! Perfect!

— Frannie, coboară tu prima, zise Joe. O să țin eu de capătul acesta.

Așa că Frannie, puțin speriată, alunecă încet pe sfoară până la copac – iar apoi, chiar când punea piciorul pe creangă, muzica de carusel se porni din nou să cânte zgomotos, iar Tărâmul Călușeilor începu iarăși să se rotească!

— Repede, repede! striga Frannie în timp ce pământul se apropia de Copacul Depărtărilor. Săriți! Săriți!

Asta și făcură – iar iepurașii săriră imediat după ei. Într-o clipă, învârtindu-se nemaipomenit, Tărâmul Călușeilor dispăru din vedere.

Marele nor alb acoperea totul. Copiii și iepurașii atârnavă de ultima creangă și se priveau cu mirare.

— Parc-am fi niște maimuțe pe-o bară, zise Joe și toți chicotiră. Dumnezeu, ce aventură! Eu propun să nu mai călcăm în veci pe-aici! Însă, cum bine vă închipuiți, copiii nu s-au ținut de cuvânt!

6. LUNĂ-PLINĂ ȘI LUNECUȘ-ALUNECUȘUL

Copiii se țineau strâns de crengile de sus ale Copacului Depărtărilor, în timp ce iepurașii își făcură loc puțin mai jos. Încă se mai auzea muzica de carusel undeva sus, deasupra lor.

— Ar trebui să ne întoarcem acasă, zise Joe cu glas stins. Cred că ieșirea noastră a fost puțin prea palpitantă.

— Atunci hai să mergem, hotărî Beth și începu să coboare. Va fi mai ușor la coborâre decât la urcuș!

Frannie era însă foarte obosită. O pufni plânsul și strânse mai abitir creanga în brațe. Ea era cea mai mică dintre frați și mai puțin puternică decât Joe și Beth.

— O să cad, suspină ea. Știu că o să cad.

Joe și Beth schimbă priviri îngrijorate. N-aveau de gând să lase să se-ntâmpile una ca asta. Erau la o înălțime foarte mare!

— Dragă Frannie, nu ai ce face, *trebuie* să încerci! o încuraja cu blândețe Joe. Trebuie să ajungem teferi acasă.

Însă Frannie nu se clinti din loc, ba mai mult, își înteți plânsul. Cei doi iepurași o priveau întristați. Unul din ei își puse lăbuța în mâna ei.

— Te ajut eu, zise el.

Dar Frannie nu se lăsa ajutată. Se simțea epuizată și îi era frică de orice. Plângea atât de tare, încât două păsări din apropiere fură cât pe-acum să-și ia zborul speriate.

Când erau în culmea disperării, o ușiță se deschise larg nu mult mai jos de ei și în prag se ivi un chip rotund ca o lună.

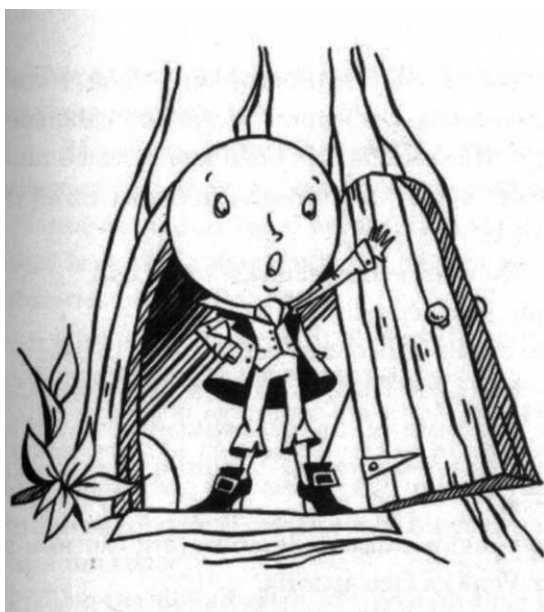
— Hei, voi de-acolo! Care-i problema? strigă arătarea cu fața ca o lună. Nu mai poate dormi omu' cu toată gălăgia asta!

Frannie se opri din plâns și îl privi mirată pe omulețul cu chip de lună plină.

— Plâng pentru că mi-e tare frică să cobor din copac, zise fetița. Îmi pare rău că v-am trezit. Lună-Plină se luminează cu totul.

— N-ai niște caramelle? întrebă el. (Tare îi mai plăceau dulciurile moi!) —Caramelle?! se mirară cu toții. Pentru ce îți trebuie caramelle?!

— Ca să le mănânc, desigur, răspunse Lună-Plină. Mă gândeam că, dacă îmi dați caramelle, o să vă las să coborâți pe lunecuș-alunecușul meu – așa o să fiți jos într-o clipă, știți?

— Un tobogan în Copacul Depărtărilor! exclamă Joe, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Vai de mine! Cine s-a gândit la așa ceva?

— *Eu* m-am gândit! se mândri omulețul, lumi-nându-se din nou ca o lună plină. Las pe oricine să-l folosească, dacă primesc în schimb caramelle.

— Oo! ziseră cei trei copii, schimbând priviri îngrozite, căci niciunul n-avea caramelle. Apoi Joe clătină din cap.

— Nu avem caramelle, zise băiatul. În schimb, am o ciocolată, un pic stropșită, dar altfel gustoasă. —Nu-i bună, zise prompt Lună-Plină. Nu-mi place ciocolata. Dar iepurii? Nici ei n-au caramelle? Iepurii se căutară prin buzunare. Aveau o mulțime de lucruri neobișnuite, însă nici vorbă de caramelle. —Asta e, zise Lună-Plină și trânti ușa. Frannie începu din nou să plângă. Joe coborî și începu să bată cu forță în ușa.

— Hei! Lună-Plină! strigă el. Îți aduc niște caramelle minunate de casă data viitoare când vin în copac, dacă ne dai voie să-ți folosim lunecuș-alunecușul.

Într-o clipă, ușa se deschise larg din nou și Lună-Plină își făcu apariția.

— De ce n-ai zis așa de la început? zise el. Pofțiți înăuntru.

Unul câte unul, iepurii și copiii coborâră până la ușa și intrară. Căsuța din copac era foarte ciudată. A avea o singură încăpere circulară, iar în mijloc începea lunecuș-alunecușul, care cobora în spirală pe toată lungimea trunchiului de copac până jos pe pământ.

Sus, la capătul toboganului, se aflau un pat, o masă și două scaune arcuite, făcute special pentru a se potrivi rotunjimii trunchiului de copac. Copiii erau uluiți de priveliște și tare și-ar fi dorit să poată rămâne o vreme acolo. Însă Lună-Plină îi împingea deja spre tobogan.

— Să vă luați fiecare câte-o perniță, zise el. Hei tu, iepure, ia-o pe cea de deasupra și coboară primul.

Unul din iepuri luă o perniță portocalie și o așeză la capătul toboganului. Se așeză pe ea, însă părea destul de neliniștit.

— Haide, grăbește-te! îl îmboldi Lună-Plină. Doar nu vrei să stai aici toată noaptea!

Îi făcu vânt și iepurele o luă la vale cu o viteză nemaipomenită, cu mustățile și urechile fluturându-i spectaculos. Lui Joe i se păru minunat, așa că se oferă să coboare el următorul pe lunecuș-alunecușul din copac.

Luă o perniță albastră, se așeză pe ea la gura toboganului și își dădu drumul. Aluneca în jos cu pernița lui și cu părul fluturând în aer. Mai la vale, mai la vale îl ducea lunecuș-alunecușul, răsucindu-se în trunchiul copacului. Înăuntru era întuneric și liniște, iar coborârea dură destul de mult timp, căci Copacul Depărtărilor era nespus de înalt. Joe savura fiecare moment.

Când, în sfârșit, ajunse jos, picioarele îi atinseră un soi de trapă la baza copacului, care se deschise pe loc. Joe căzu în gol, dar ateriza pe un smoc mare de mușchi verde, crescut anume pentru a amortiza șocul. Rămase o clipă pe loc, gâfâind, apoi se dădu iute din drum, căci nu voia ca Beth sau Frannie să-i cadă în cap.

Pe urmă coborî Beth. Zbură cu așa o viteză pe perna ei roz, umflată, încât se chinuia să tragă aer în piept. După aceea coborî Frannie, pe o perniță verde, iar apoi, celălalt iepure. Unul câte unul țâșneau pe trapă afară, după care aceasta se închidea pe loc.

Ședeau toți, trăgându-și sufletul și râzând după minunata aventură de-a aluneca pe-o pernă în trunchiul unui copac.

Iepurii se ridicară primii.

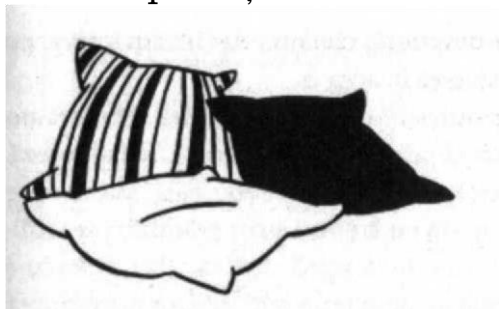
— E timpul să plecăm, ziseră ei. Ne-a părut bine!

În timp ce copiii le făceau cu mâna, iepurii dispărură în cea mai apropiată vizuină. Apoi se ridică și Joe.

— Haideți, zise băiatul. Chiar trebuie să mergem acasă. Cine știe cât o fi ceasul!

— Vai, ce mod superb de-a coborî din Copacul Depărtărilor! chicoti Beth, sărind în picioare. Am prins o viteză!

— Mi-a plăcut la nebunie, mărturisi Frannie. M-aș cățăra în copac în fiecare zi numai ca să pot coborî pe lunecuș-alunecușul acesta. Dar ce facem cu pernițele?

Chiar în clipa aceea, o veveriță roșcată, îmbrăcată într-un jersey vechi, ieși dintr-o scorbură din copac.

— Pergițele, vă rog! le ceru ea.

Copiii le adunară și i le dădură una câte una. începuseră deja să se obișnuiască să audă animalele vorbind.

— Ai de gând să cari toate pernele astea până sus de tot, la Lună-Plină? întrebă uimită Frannie. Veverița chicoti voioasă.

— Bineînțeles că nu! răspunse ea. Lună-Plină aruncă o frânghie pentru ele. Priviți, acum vine!

Într-adevăr, o frânghie cobora printre crengi. Veverița apucă un capăt și îl legă bine de grămada de pernițe. Trase scurt de trei ori, iar sfoara începu să urce încet, cu perne cu tot.

— Ce idee bună! zise Joe, iar apoi cei trei frați porniră spre casă, gândindu-se pe drum la pățaniile lor nespuse de ciudate, dar încântătoare, prin care trecuseră în acea zi.

Ajunseră la șanț și îl săriră. Urmară poteca și intrară pe porțița din spate. Când ajunseră la bojdeucă, erau sfârșiți de oboseală. Mama lor era încă ocupată cu treburi prin grădină, iar tatăl lor nu ajunsese încă acasă. Așa că, abia ținându-și ochii deschiși, Beth le pregăti tuturor niște lapte fierbinte, pe care îl luară în cameră, pentru a-l bea în pat.

— Nu mai urc în veci în Copacul Depărtărilor, zise Frannie, întinzându-se în pat.

— Ba *eu* urc! replică Joe. Nu uita că i-am promis bătrânului Lună-Plină că-i ducem caramele de casă! Putem să ne suim până la el, să-i dăm caramelele și să coborâm din nou pe lunecuș-alunecușul lui. Nu-i nevoie să vizităm niciun alt tărâm din vârful copacului!

Dar Beth și Frannie nu-l mai auziră, dormeau duse deja. Câteva clipe mai târziu, la fel făcea și Joe – visând la Copacul Depărtărilor și la neobișnuții locuitori din trunchiul său uriaș!

7. BETH FACE CAMELELE PENTRU LUNĂ-PLINĂ

Zile întregi după aventură, copiii nu mai vorbiră decât despre Copacul Depărtărilor și locuitorii săi neobișnuiți. Beth susținu că trebuie neapărat să-și țină promisiunea față de Lună-Plină și să se prezinte cu camelelele.

— O promisiune nu poate fi încălcată, zise fetița. O să fac eu camelele, dacă îmi dă mama zahăr, sirop și lapte. Apoi, când sunt gata, poți să i le duci lui Lună-Plină, Joe.

Mama le spuse că pot pregăti camelelele miercuri, după ce se întoarce de la magazin. Așadar, miercuri, Beth se puse pe muncă pentru a face cele mai bune, dulci și moi camelele de care era în stare.

Puse ingredientele într-o tigaie pe aragaz. Compoziția ieși minunat. Când se răci, Beth o rupse în bucățele pe care le așeză într-o pungă de hârtie. Le dădu câte o caramelă fraților ei, după care mancă și ea una.

— Va trebui să merg la noapte, cred, zise Joe. Nu vom mai avea nicio clipă liberă săptămâna asta. Suntem așa de ocupați cu grădina!

Așa că, la venirea nopții, când luna strălucea pe cer, Joe se strecură afară din pat. Beth și Frannie auziră zgomote și se treziră. Nu-și puseseră în cap să îl însoțească, însă, când văzură cât de frumoasă era lumina lunii și când se gândiră la Copacul Depărtărilor și la minunățiile din el, *nimic* nu le mai putu convinge să rămână acasă! Voi n-ați fi simțit la fel?

Se îmbrăcară cât putură de repede și îi șoptiră lui Joe prin ușă.

— Joe, venim și noi. Așteaptă-ne!

Joe le așteptă. Apoi, cu treptele scârțâindu-le sub tălpi, se furișară toți trei în grădina scăldată în razele lunii. Umbrele întunecate erau negre ca smoala. Totul părea lipsit de culoare, peste tot doar lumina rece, palidă a lunii.

În curând se aflară în Pădurea Fermecată. Dar, vai, era cu totul și cu totul diferită acum! Era pur și simplu plină de viață, de oameni și de animale forfotind pretutindeni. În ungherele cele mai întunecate se înșiruiau mici felinare suspendate, în locurile luminate de lună nu erau felinare și se auzeau multe glasuri pălăvrăgind.

Nimeni nu-i băgă în seamă pe copii.

Nimeni nu părea surprins să-i vadă. În schimb, copiii erau peste măsură de uimiți de tot ce se petrecea în pădure!

— E o piață acolo! îi șopti Joe lui Beth. Privește! Sunt coliere din ghinde pictate și broșe din trandafiri sălbatici!

Beth se uita însă la altceva – un dans cu zâne și crăieșe care povesteau și râdeau fericite. Din când în când, dacă oboseau să danseze în picioare, partenerii lor le aruncau în aer unde își continuau dansul în lumina lunii.

Frannie zări niște elfi plantând ciuperci. Ciupercile creșteau pe loc, iar câte un elf așternea o față de masă pe fiecare dintre ele, după care așeza pahare cu limonada și prăjiturile. Totul părea un vis ciudat. –Vai, cât mă bucur că am venit! zise Beth încântată. Cine și-ar fi închipuit că așa arată Pădurea Fermecată noaptea?

Pierdură multă vreme doar privind spectacolul din jur, dar ajunseră într-un final la Copacul Depărtărilor. Și chiar și acesta era schimbat! Tot copacul era împodobit cu luminițe care-și împrăstiau sclipirile pe crengi, de ziceai că era un pom de Crăciun. Joe zări însă altceva: printre crengi atârna o frânghie trainică, de care oamenii se puteau agăța când voiau să se cațare în copac.

— Ia priviți! exclamă băiatul. Azi va fi mult mai ușor să urcăm. Tot ce trebuie să facem este să ne ținem de sfoară și să ne tragem sus! Haideti!

Alți omuleți, și chiar animale, se cocoțau în copac. Nu până la tărâmurile din vârf, ci doar pentru a-și vizita prietenii care locuiau în trunchiul uriașului și bătrânului copac. Toate ușile și ferestrele erau deschise acum și peste tot se auzeau glasuri vesele și chicoteli.

Copiii urcau – sus, tot mai sus. Când ajunseră în dreptul ferestrei spiridușului care se răstise la ei în urmă cu o săptămână, fiindcă își vârașeră nasul în locuința lui, copiii băgară de seamă că acum era bine-dispus și ședea zâmbind cu geamul deschis și povestea cu trei bufnițe. Joe se gândi că ar fi mai bine să nu zăbovească acolo, căci spiridușul i-ar putea recunoaște și atunci ar arunca din nou cu apă pe ei. Așa că își văzură de cățarat, ținându-se bine de frânghia groasă și înaintând ușor. Ajunseră la casa zânei Mătăsuță și-o strigară. Era în casă, cocea ceva în cuptor.

— Bun venit! spuse micuța zână întorcându-se spre ei și zâmbindu-le. Iată-vă din nou aici – ați ajuns la țanc, tocmai am pus prăjitura Poc la cuptor și caldă e delicioasă!

Părul ei auriu și mătăsos îi încadra chipul micuț, îmbujorat de căldura cuptorului. Joe scoase punga cu caramele.

— De fapt i le ducem lui Lună-Plină, zise el, dar te rugăm să te iei și tu una!

Mătăsuță luă o caramelă, iar apoi îi dădu fiecăruia câte trei prăjiturile Poc. Dumnezeu, cât puteau fi de bune, mai ales când făceau „poc!” în gura copiilor!

— Nu putem să mai zăbovim, dragă Mătăsuță, zise Beth. Mai avem mult de urcat.

— Bine, dar aveți grijă la apa doamnei Spălăceală, îi sfătui micuța zână. E cumplită noaptea. Știe că noaptea copacul e înțesat de lume și pur și simplu adoră să îi ude learcă pe toți cu apa ei murdară!

Cei trei frați își continuară urcușul. Trecură de domnul Cutărică, care dormita în fotoliul său și sforăia de zor, apoi se feriră din calea șuvoiului doamnei Spălăceală. Niciunul nu fu nici măcar stropit de data aceasta! Frannie se amuză.

— Chiar e cel mai ciudat copac pe care îl cunosc! zise fetița. Niciodată nu știi ce urmează să se întâmple!

Se traseră tot mai sus pe frânghie și, în sfârșit, se văzură în vârf. Bătură la ușa galbenă a lui Lună-Plină.

— Intrați! strigă un glas dinăuntru, iar copiii îl ascultară.

Lună-Plină ședea pe patul său arcuit, cârpindu-și una dintre pernițe.

— Bună, spuse el. Mi-ați adus caramellele pe care mi le datorați?

— Da, răspunse Joe, întinzându-i punga. Sunt destule acolo, Lună-Plină – o jumătate pentru lunecuș-alunecușul de săptămâna trecută și cealaltă jumătate pentru noaptea asta, dacă ne dai voie.

— Vai de mine! exclamă Lună-Plină, privind cu poftă conținutul pungii. Ce caramelle minunate! Își vârî în gură patru bucăți mari și începu să *clefăie* încântat.

— Ți plac? vru să știe Beth.

— Uubli-uubli-uubli-uubli! răspunse Lună-Plină, neputând vorbi cum se cuvine, întrucât i se încheștaseră dinții în caramelle. Copiii izbucniră în râs.

— E tot Tărâmul Călușeilor în vârful Copacului Depărtărilor? se interesă Joe. Lună-Plină dădu din cap.

— Uubli! replică el.

— Ce târâm se află acolo astăzi? întrebă Frannie. Lună-Plină se încruntă și strâmbă din nas.

— Uuubli-uuubli-uuubli-uuubli-uuubli! zise el cu toată seriozitatea.

— Of, nu vom putea scoate nimic de la el cât mănâncă, spuse Beth. Doar... ubli-ubli. Ce păcat! Chiar mi-ar fi plăcut să știu ce târâm neobișnuit e-n seara asta.

— O să mă duc să arunc o privire! se oferă Joe, țâșnind în sus.

Lună-Plină părea îngrijorat. Clătină din cap cu putere și se agăță de Joe.

— Uuubli-uuubli-uuubli-uuubli! făcu el.

— Stai liniștit, Lună-Plină! Mă duc doar să arunc o privire, zise Joe. N-o să intru pe celălalt târâm.

— UUBLI-UUBLI-UUBLI-UUBLI! mârâi cu spaimă Lună-Plină, chinându-se să înghită caramellele cât mai repede, ca să poată vorbi. Uuubli!

Joe nu-l ascultă. Ieși pe ușă cu fetele după el și se cațără pe ultima creangă a Copacului Depărtărilor. Ce târâm straniu se întindea deasupra lor de data asta? Joe privi cu interes prin deschizătura întunecată din nor, prin care pătrundea o rază de lună, luminându-i.

Se apropie de scărița care străbătea norul. Se urcă pe ea. Iși iți capul pe partea cealaltă, spre noul târâm. Un țipăt zgudui văzduhul.

— Beth! Frannie! E un fel de gheață și zăpadă! Sunt urși mari, albi peste tot! Vai, haideți să vedeți!

Însă chiar în acea clipă se petrecu ceva cumplit! Ceva îl ridică pe Joe de pe scară – iar băiatul se făcu nevăzut în târâmul de gheață și omăt din spatele norului.

— Întoarce-te! Joe, întoarce-te! strigă Lună-Plină îngrozit, înghițindu-și îndată caramellele. Să nu cumva să-i privești chipul sau Omul de Zăpadă o să-ți vină de hac!

Joe dispăruse. Beth se întoarse îngrozită spre Lună-Plină.

— Ce ne facem acum?! întrebă fetița.

8. JOE ȘI OMUL DE ZĂPADĂ VRĂJIT

Lună-Plină era cât se poate de supărat din pricina dispariției lui Joe.

— Și doar i-am spus să nu se ducă. I-am spus! mârâi el.

— Nu i-ai spus, suspină Frannie. Gura ți-era plină de caramelle și n-ai reușit decât să mormăi „uuubli-uubli-uubli”. Și de unde era să știm ce înseamnă asta?

— Unde e Joe acum? întrebă Beth, palidă de frică.

Chiar așa – unde era Joe acum? Cineva îl înșfăcase de pe scară și-l duse direct pe Târâmul Ghețurilor! Iar acolo, oricât de straniu ar

părea, soarele și luna tronau pe cer în același timp, de o parte și de alta a bolții, răspândind o lumină palidă.

Pe Joe îl trecură fiorii, căci îi era frig. Ridică privirea să deslușească cine anume îl ridicase de pe scară și văzu în fața lui o uriașă creatură nemaipomenită – un om de zăpadă! Era aidoma oamenilor de zăpadă pe care Joe îi clădea în fiecare iarnă – rotund, grasuț și alb, cu o pălărie veche în vârful capului și c-un morcov pe post de nas.

— Ce noroc a dat peste mine! zise Omul de Zăpadă cu un glas molcom ca omățul proaspăt. De zile-n șir veghez spărtura aia, așteptând să se ivească vreo focă – și uite c-ai apărut tu!

— A, da, replică Joe, amintindu-și că focile ies la suprafață prin copcile din gheață pentru a respira. Dar aceea nu era o copcă, ci o gaură care duce spre Copacul Depărtărilor. Aș vrea să mă întorc, dacă nu te superi.

— Gaura s-a închis, zise Omul de Zăpadă. Joe se întoarse să verifice și, spre groaza lui, văzu că un strat gros de gheață acoperise spărtura – atât de gros, încât își dădu seama că n-ar fi reușit niciodată să-l spargă.

— Și acum ce fac? întrebă băiatul.

— Întocmai ce-ți zic eu să faci, răspunse Omul de Zăpadă rânjind. Ce minunăție! în ținutul ăsta liniștit și plicticos nu găsești decât urși polari, foci și pinguini. De câte ori nu mi-am dorit să am pe cineva cu care să schimb o vorbă.

— Cum ai ajuns aici? zise Joe, înfășurându-și strâns haina pe trup, căci îi era îngrozitor de frig.

— Ah, începu Omul de Zăpadă, e o poveste lungă! Am fost făcut de niște copii acum multă vreme – și când m-au isprăvit au râs de mine și-au aruncat cu pietre să mă sfărâme. Așa că în acea noapte m-am furișat până aici – unde m-am făcut rege, dar la ce bun să fii rege dacă nu poți vorbi decât cu urși și lucruri? Ce-mi doresc cu adevărat este un servitor cumsecade, care poate să vorbească pe limba mea. Și iată că ai apărut tu!

— Dar nu vreau să fiu servitorul tău! se indignă

— Aiurea! zise stăpânul ținutului și-l înghionti pe Joe, care fu cât pe-acți să se răstoarne.

Apoi, călcând cu niște picioare de zăpadă mari și late, înainta până la un zid scund, făcut și el din omăt. —Fă-mi o casă trainică, porunci el.

— Nu știu cum s-o fac! zise Joe.

— Of, taie niște blocuri din zăpada asta înghețată și pune-le unul peste celălalt, zise Omul de Zăpadă. După ce termini, o să-ți dau o haină groasă s-o pui pe tine. Așa n-o să mai tremuri în halul ăsta.

Joe pricepu că n-avea de-ales și că trebuia să se supună. Așa că puse mâna pe o lopată de lângă zid și începu să taie cărămizi mari din zăpada înghețată. După ce tăie în jur de douăzeci de bucăți, se opri și începu să le așeze una peste cealaltă până ce o latură a casei rotunde fu gata. Apoi se porni din nou pe tăiat cărămizi, întrebându-se neîncetat cum să fugă din ținutul acesta straniu.

Iarna, Joe construisese în grădină multe case mititele din zăpadă moale. Acum făcuse o casă mare, cu blocuri strașnice, tari precum cărămida. În realitate, chiar îi făcea plăcere, deși își dorea să fi fost și fetele acolo. Când isprăvi și tavanul boltit, Omul de Zăpadă se apropie târșându-și picioarele.

— Foarte frumos, zise el, chiar frumos. Mă gândesc că pot intra.

Își strecură înăuntru corpul mătăhălos de zăpadă și îi aruncă lui Joe o haină groasă, dintr-o lână la fel de moale și albă ca zăpada din jur. Băiatul o îmbracă recunoscător. Apoi încercă să se strecoare și el înăuntru, căci se săturase să stea în vântul rece, de gheață.

Însă, odată ce intră în casă, se trezi strivit între Omul de Zăpadă și perete și de-abia mai putea respira.

— Nu te mai împinge așa, îl muștră Omul de Zăpadă. Hai mai sus.

— Nu pot! găfâi Joe.

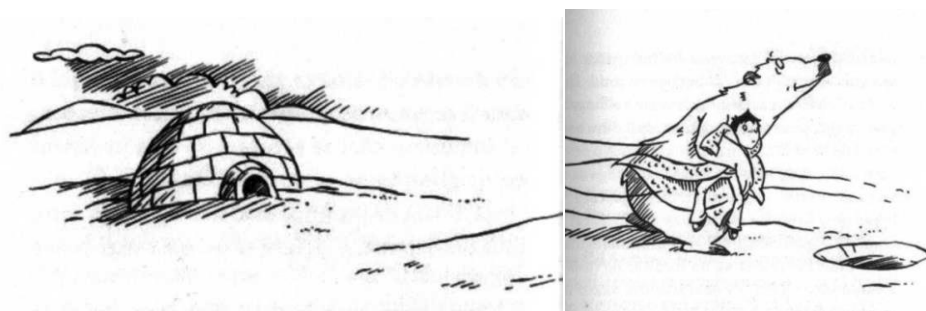
Era destul de sigur că nu mai lipsea mult și ar fi ieșit printr-o gaură din peretele casei de zăpadă! Chiar în clipa aceea se auzi un mârâit neobișnuit dinspre ușă. Pe loc, Omul de Zăpadă zise: —Tu ești, Blănosule? Du-l pe băiatul ăsta la casa ta de sub ghețuri. Prea îmi dă bătăi de cap. Pur și simplu mă stropșește!

Joe ridică privirea să vadă cine era Blănosul și observă un urs alb uriaș care își vârâse nasul în casă. Ursul avea o privire tâmpă, dar blândă.

— Muuuf! făcu ursul și îl smulse pe Joe afară. Băiatul știa că nu are niciun rost să opună rezistență. Nimeni n-ar fi putut scăpa de un urs atât de mare! Însă ursul era cu siguranță foarte blând.

— Muuuf? mârâi el zgomotos către Joe.

— Nu înțeleg ce-mi zici, răspunse băiatul.

Ursul nu mai scoase niciun sunet, ci doar îl luă pe Joe cu el, mai mult cărându-l, fiindcă băiatului drumul i se părea prea alunecos.

Ajunseră la o deschizătură care ducea sub gheață și zăpadă. Ursul îl împinse pe Joe în jos și, spre marea lui surpriză, văzu că dedesubt se afla o cameră mare cu nici mai mult, nici mai puțin de cinci urși de toate mărimile! Era calduț înăuntru – ceea ce îl uimi peste măsură pe Joe, căci firește că nu exista nicio sobă acolo.

— Muuuf, ziseră politicos toți urșii.

— Muuuf! zise Joe.

Asta păru să fie pe placul lor. Se apropiară și, pe rând, îi întinseră solemn laba, salutându-l cu câte-un „muuuf” respectuos.

Deși abia îi cunoscuse, Joe îi plăcu pe urși mai mult decât pe Omul de Zăpadă. Se gândi că poate îl vor ajuta să plece de pe straniul tărâm de gheață.

— Îmi puteți arăta drumul înapoi spre Copacul Depărtărilor? îi întrebă clar și politicos pe urși.

Aceștia schimbară câteva priviri, după care îi răspunseră cu un „muuuf” timid. îi fu destul de clar că nu înțeleseseră o boabă din ce zisese.

— Lasă, oftă Joe, hotărându-se să facă față situației cum va putea, până se va ivi o cale de ieșire.

Omul de Zăpadă era un mare pisălog. Abia se întinse bietul Joe să tragă un pui de somn, așezându-și capul pe corpul moale și cald al unuia dintre urși, că se și auzi o chemare de la căsuța de omăt.

— Hei, băiete! Vino-ncoa' să jucăm domino! Așa că Joe trebui să se ducă să joace domino și, fiindcă Omul de Zăpadă nu-i dădea voie înăuntru, zicând că băiețelul îl strivește, Joe trebui să se joace din prag și fu cât pe-acum să înghețe cu totul.

Apoi, altă dată, tocmai când mânca o bucată de pește prăjit pe care i-o pregătise unul dintre urși, Omul de Zăpadă îl strigă să vină să-i facă o fereastră la casă. Așa că Joe fu nevoit să dea fuga să taie un strat subțire de gheață străvezie pe care să o fixeze pe o latură a casei pe post de fereastră! Da, Omul de Zăpadă era un pisălog în toată regula!

— Cum îmi doresc să nu fi călcat pe tărâmul acesta sucit, se gândi Joe de zeci de ori. Măcar urșii se poartă frumos cu mine! Dar ce bine-ar fi dacă ar putea zice și altceva, nu doar „muuuf” în sus și „muuuf” în jos.

Joe își dorea foarte mult să afle ce mai făceau Frannie și Beth. S-or fi necăjit tare din pricina absenței lui? Oare se vor întoarce acasă și le vor povesti mamei și tatei ce s-a întâmplat?

Beth și Frannie chiar *erau* foarte necăjite! Fusese îngrozitor să-l vadă pe bietul Joe dispărând astfel prin norișor. Până și Lună-Plină devenise dintr-odată foarte serios. Acum, că-și înghițise caramellele, putea vorbi clar și răspicat.

— Trebuie să-l salvăm, zise el cu chipul strălucindu-i ca o lună plină.

— Cum? întrebă fetele.

— Lăsați-mă să mă gândesc, ceru el și închise

Capul i se umflă de gânduri, apoi deschise ochii și dădu din cap hotărât.

— Vom merge la Bucle-Aurii și la cei Trei Urși, zise el. Urșii ei cunosc bine Tărâmul Ghețurilor. Toate îl ajută pe Joe.

— Dar unde locuiește Bucle-Aurii? se-ntrebă Beth. Credeam că e doar un personaj de basm.

— Vai de mine, nicidecum! exclamă Lună-Plină. Haideți, trebuie să prindem trenul.

— Ce tren? întrebă uimită Frannie.

— O să vedeți voi! replică Lună-Plină. Iute, iute – jos pe lunecuș-alunecuș și așteptați-mă acolo!

9. CASA CELOR TREI URSI

Beth luă o pernă, o așeză pe tobogan și-și făcu vânt. Cum mai cobora! Vâjjjjj! Într-o clipă fu jos, zbură prin trapă și ateriza pe o pernă de mușchi. Abia apucă să se dea din drum, că apăru și Frannie prin trapă.

— Vai, e așa de distractiv să te dai pe lunecuș—alunecușul acesta! zise Beth. îmi place atât de mult, încât aș face asta cât e ziua de lungă!

— Așa-i, păcat că mai întâi trebuie să ne cățărăm până-n vârful copacului, fu de părere Frannie.

Trapa se dădu din nou în lături și prin ea țâșni Lună-Plină, pe-o pernă galbenă. Adună cele trei perne, le puse una peste alta și-o fluieră pe veverița roșcovană care le avea în grijă și i le aruncă. Apoi se întoarse către fetițele nerăbdătoare.

— E un tren la miezul nopții, zise el. Trebuie să ne grăbim.

Pădurea strălucea încă în razele lunii. Cei trei măriră pasul printre copaci. Dintr-odată, Beth auzi un tren pufăind, iar ea și Frannie se opriră mirate. În fața lor, printre copaci, unduia un tren mititel, aidoma unui trenuleț mecanic de jucărie, doar că un pic mai mare! Motorul chiar avea o cheie pe o latură – ca să fie tras!

Era și o gară mică în preajmă. Lună-Plină le apucă pe fetițe de mână și o luă la goană spre trenul care între timp se oprise.

Vagoanele aveau uși și ferestre de tinichea, dar care nu se deschideau, aidoma unui trenuleț de jucărie. Beth se chinui cât putu, dar nu reuși să clintească ușa. Trenul șuieră zgomotos. Părea nerăbdător s-o ia din loc.

— Nu știți cum să intrați în trenul ăsta? se amuză Lună-Plină. Sunteți două găgăuțe! Trebuie doar să rotiți acoperișul.

Și uite-așa împinse acoperișul, care se mișcă întocmai precum cel al trenului de jucărie.

— Cred că e un tren de jucărie mai mare, zise Frannie, cățărându-se de-a lungul pereților și intrând prin acoperiș. În viața mea n-am văzut așa un tren!

Se imbarcară cu toții. Lună-Plină nu reușea nicicum să rotească la loc acoperișul, așa că rămase în picioare în vagon, iar, când trenul porni, Beth și Frannie – care nu vedeau nimic prin geamurile de tinichea – se ridicară și scoaseră capul prin acoperiș ca să admire priveliștea. Arătau cu toții foarte caraghios!

La stația următoare, care se numea Gara Păpușilor, urcară trei păpuși care nu-și luară ochii de pe ei nicio clipă. Una dintre ele semăna izbitor cu o păpușă de-a lui Beth, de-acasă, așa că fetița nu se putu abține să n-o fixeze cu privirea la rândul ei.

Stația a doua era cunoscută sub numele de Gara Marocănoșilor, unde, chiar lângă calea ferată, așteptau trei dintre cele mai ursuze femei pe care le văzuseră fetițele vreodată. Când una dintre ele urcă în vagon, păpușile se și mutară în următorul.

— Dă-te mai încolo! îi zise îmbufnată Marocănoasa lui Lună-Plină, iar acesta se execută.

Era foarte neplăcut să călătorești alături de Marocănoasa. Bodegănea întruna, iar coșul ei plin de trandafiri cu spini mari o înghesuia și o înțepa neîncetat pe biata Frannie.

— Am ajuns, am ajuns! chiui bucuros Lună-Plină, când trenul se opri în stația următoare, iar cei trei coborâră, lăsând-o în urmă pe Marocănoasă să mormăie în barbă de una singură.

Locul se numea Gara Urșilor și, într-adevăr, peste tot erau numai ursuleți de pluș, unii bruni, alții roz, alții albi. Când voiau să-și vorbească, se apăsau unul pe celălalt în piept, unde se afla butonul care îi făcea să vorbească, după care puteau purta o conversație cât se poate de firesc. Lui Frannie îi fu greu să nu chicotească la vederea lor, căci arătau nespus de caraghios.

— Vă rog, îmi puteți spune încotro e casa celor Trei Urși? îl întrebă politicos Lună-Plină pe un ursuleț albastru.

Cu o mișcare scurtă, ursulețul se apăsă în piept și răspunse cu un mormăit plăcut: –Sus pe alee și jos pe alee și în jurul aleii.

— Mulțumesc, zise Lună-Plină.

— Nu știu ce să zic, mie-mi sună cam ciudat, șovăi Beth.

— Ba chiar deloc, replică Lună-Plină, conducându-le pe fete pe o alee prin tufișuri de caprifoi. Iată-ne *urcând* pe alee – iar acum o să vedeți că începem să *coborâm* – și în clipa următoare dăm colțul și mergem *împrejurul* aleii!

Avea dreptate. Merseră în sus, în jos și, la sfârșit, împrejur, și chiar acolo, înaintea lor, înghesuită într-un colț de pădure, li se înfățișă cea mai drăgălașă căsuță pe care o văzuseră fetițele vreodată! Era acoperită

de sus până jos cu trandafiri roz, iar, în lumina lunii, micuțele ei ferestre licăreau ca doi ochișori.

Lună-Plină bătu la ușă. Un glas somnoros le strigă „Intrați!” Lună-Plină deschise ușa și pășiră cu toții înăuntru. În fața lor era o masă pe care se aflau trei boluri aburinde cu ceea ce unii numesc terci, iar alții păsat de ovăz, iar în jurul mesei erau așezate trei scaune, unul mare, unul mijlociu și unul mic. –Să știi că e chiar casa celor Trei Urși! șopti Beth încântată. Basmul devenise realitate!

— Aici suntem! se auzi o voce dintr-o altă cameră. Lună-Plină intră, însoțit de Beth și Frannie. Cealaltă cameră era un dormitor micuț, cu un pat mare, unul mijlociu și cu un pătuț de copii în care stătea un pui de urs adorabil, cu cei mai albaștri ochi pe care îi văzuseră fetele până atunci.

— Unde e Bucle-Aurii? vru să știe Lună-Plină.

— A plecat la cumpărături, răspunse ursul-tată.

— Unde doarme când stă aici? întrebă Beth, cercetând încăperea. Și acum locuiește mereu cu voi? –Da, mereu, zise ursul-tată, aranjându-și pe cap boneta de noapte. Are mare grijă de noi. În seara asta e târg în Pădurea Fermecată și a plecat să vadă dacă poate cumpăra niște ovăz mai ieftin. Cât despre unde doarme, ei bine, pur și simplu își alege oricare dintre paturi și ne înghesuim un pic. Dar cel mai mult îi place patul copilășului, pentru că e moale și călduț.

— Așa era și-n poveste, zise Frannie.

— Ce poveste? întrebă ursoaica-mamă.

— Ei, *Povestea celor trei ursuleți*, răspunse Frannie.

— N-am auzit de ea, ziseră în cor cei Trei Urși, ceea ce li se păru tare ciudat lui Beth și lui Frannie. Renunțară deci să mai pună întrebări.

— Uite-o pe Bucle-Aurii! zise ursoaica-mamă. O voce subțire și gingașă fredona un cântec care se auzea din ce în ce mai aproape. Puiul de urs sări din pat și fugi spre ușă plin de voioșie.

O fetiță nespus de drăgălașă, cu păr de aur lung și cârlionțat, îl luă pe micuț în brațe.

— Bună dimineața, dragul meu, zise ea. Ai fost un ursuleț cuminte?

Apoi fu uimită să dea cu ochii de Beth, Frannie și Lună-Plină.

— Cine sunteți voi? întrebă fata. Lună-Plină îi povesti despre Joe și despre cum ajunsese el pe Tărâmul Ghețurilor, unde trăiesc marii urși albi.

— Mă tem că Omul de Zăpadă îl va ține prizonier acolo, zise Lună-Plină. Și va fi nevoit să trăiască singur cu urșii albi. Bucle-Aurii, ai putea să-i iei pe cei Trei Urși și să veniți cu noi pentru a-i îndupleca pe urșii albi să-i dea drumul lui Joe?

— Dar nu știu drumul până acolo, răspunse Bucle-Aurii.

— Noi îl știm! interveni ursul-tată pe neașteptate. Urșii albi sunt veri de-ai noștri. Lună-Plină, dacă ne ajuți cu un pic de magie, în câteva minute suntem pe Tărâmul Ghețurilor!

— Dumnezeu! se minună Beth. Dar e atât de departe, chiar în vârful Copacului Depărtărilor!

— Nu contează, zise ursul-tată.

Luă un borcan mare de pe polița de deasupra șemineului și o umplu cu apă. Adăugă niște pudră galbenă și amestecă totul cu o pană mare și neagră de corb.

Lună-Plină își scufundă mâinile în apă și începu să îngâne un șir de cuvinte atât de stranii, încât le dădu fetițelor fiori. Apa începu să facă bulbuci. Se ridică până la gura borcanului, după care dădu pe din afară și se revărsă pe podea. Apa se transformă în gheață chiar sub picioarele lor! Un vânt rece începu să bată prin căsuță, făcându-i pe toți să tremure din toate încheieturile.

Apoi Beth privi pe fereastră, iar ce văzu acolo o lăsa fără cuvinte, astfel încât nu reuși decât să arate cu degetul.

Frannie se uită și ea afară – și ce credeți că văzu? Dincolo de fereastră, cât vedeai cu ochii erau doar zăpadă și gheață – ajunseseră pe același tărâm cu Joe! Deși cum se petrecu totul nici Beth, nici Frannie nu-și putură da seama defel.

— Am ajuns, anunță Lună-Plină, scoțând mâinile din borcan și ștergându-se cu batista lui roșie.

— Ne puteți împrumuta niște haine, urșilor? O să degerăm afară.

Ursoaica scoase din dulap niște haine groase și li le oferă. Se îmbrăcară. Urșii aveau deja blană groasă, așa că nu mai aveau nevoie de haine.

— Acum la drum, să-l găsim pe Joe! zise Lună-Plină. Haideți, urșilor, avem nevoie de ajutorul vostru!

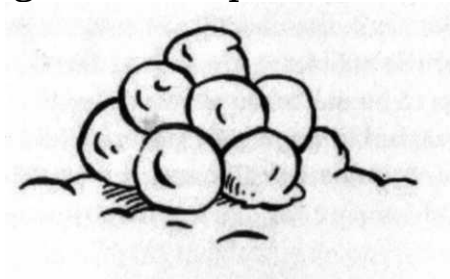
10. MAREA BĂTĂLIE CU BULGĂRI

Bucle–Aurii, cei Trei Urși, Beth, Frannie și Lună–Plină ieșiră cu toții din căsuță. Cât era de straniu să vezi trandafiri înfloriți pe ziduri, când de jur împrejur erau numai gheață și zăpadă!

— Întrebarea e *unde* mergem ca să-i găsim pe urșii polari, zise Bucle–Aurii.

— Încolo, spre soare, răspunse ursul–tată.

Beth și Frannie fură surprinse să vadă atât soarele, cât și luna strălucind pe cer. îl urmară pe ursul–tată, când împiedicându–se, când alunecând lin și ținându–se una de cealaltă. Era foarte frig, iar nasul și degetele de la picioare le erau aproape înghețate.

Dintr–odată, văzură căsuța de zăpadă pe care i–o construisese Joe Omului de Zăpadă.

— Priviți! zise ursul–tată. Ar fi bine să mergem acolo.

Dar, înainte să ajungă, o creatură mare și albă se strecură afară din căsuță și îi observă. Era Omul de Zăpadă vrăjit! Cum îi văzu pe cei Trei Urși și pe ceilalți, începu să urle din răspuțeri, cu o voce rece, șuierătoare:

— Dușmani! Dușmani! Hei, urșilor, veniți degrabă să alungați dușmanii!

— Nu suntem dușmani! strigă Lună–Plină, iar Bucle–Aurii alergă spre el pentru a–i arăta că e doar o fetiță.

Însă Lună–Plină o trase imediat înapoi. N–avea încredere în bătrânul Om de Zăpadă!

Matahala se aplecă și ridică niște bulgări mari de zăpadă, cu care o atacă pe Bucle–Aurii. Aceasta reuși să se ferească, dar bulgărul trecu de ea și–l lovi pe puiul de urs.

— Aaaaau! țipă el, căzând în funduleț. Apoi totul se precipită. O ceată de urși polari

ieși în grabă din adăposturile subterane, pentru a–i sări în ajutor Omului de Zăpadă și în curând văzduhul era plin de bulgări de zăpadă zburând în toate părțile. Zăpada era tare, așa că fiecare lovitură dura. Nu era de niciun folos că fetele strigau că sunt prieteni, nu dușmani. Nimeni nu le auzea și în scurt timp se purta o bătaie în toată regula!

— Vai de mine! gâfâi Beth, încercând să arunce bulgărul cât mai drept. E îngrozitor! Nu–l vom salva niciodată pe Joe dacă ne purtăm așa!

Însă nu aveau altă soluție! La urma urmei, dacă cineva se luptă cu tine, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te aperi, iar cei Trei Urși, fetițele și Lună-Plină se mâniară văzând că ceilalți aruncă în ei cu bulgări tari.

Buf! Pleosc! Tros! Paf! Bulgării se spărgeau când își atingeau ținta, iar în curând se auzeau câte-un „muuuf” furios al urșilor albi, câte-un „morrr” scos de cei trei veri ai lor, țipete din partea copiilor și zbierete scoase de Lună-Plină, care se purta de parcă și-ar fi pierdut mințile, țopăind încontinuu, urlând, lovind și aruncând peste tot cu zăpadă! Capul lui mare și rotund era ținta perfectă pentru bulgări, așa că el fu lovit mai mult decât toți ceilalți. Bietul Lună-Plină!

Cât despre Joe, unde credeți că se afla în timp ce afară se dădea această aprigă luptă? Imediat ce-l auzi pe Omul de Zăpadă strigând „Dușmani! Dușmani!” se ascunse într-un cotlon, fiindcă nu voia să ia parte la nicio luptă. Când văzu urșii albi plecând și rămase singur-singurel, începu îndată să se gândească la un plan de scăpare.

Se furișă până la deschizătura care ducea în sus, spre exterior. Lupta se dădea destul de departe de el, așa că nu băgă de seamă că dușmanii îi erau, de fapt, prieteni! Dacă i-ar fi văzut, li s-ar fi alăturat fără să stea pe gânduri.

„Ce gălăgie îngrozitoare fac!” se gândi Joe. „Îmi pare o luptă între gorile și urși! N-am să mă apropiu de ei – m-ar mânca, nu alta! Așa că o să fug cât pot de tare în direcția cealaltă și-o să mă rog să întâlnesc pe cineva care să mă ajute.”

Așadar, Joe, învelit în blana lui mare și albă și semănând leit cu un urs polar, se furișă printre mormanele de zăpadă fără să-l vadă nimeni.

Imediat ce ajunse destul de departe, începu să alerge. Și alergă cât îl ținură picioarele.

Însă nu-i ieși nimeni în cale. Nu văzu picior de om. Doar o focă singuratică stătea întinsă pe o calotă de gheață, dar și ea plonja în apă când îl zări pe Joe.

Când, dintr-odată, în față îi apăru ceva atât de neașteptat, încât mai că-i săriră ochii din cap de mirare. Ajunsese la căsuța celor Trei Urși, izolată în mijlocul zăpezii și-al ghețurilor, plină de trandafiri înfloriți care-și răspândeau mireasma în aer.

— Visez! zise Joe. Pur și simplu visez! O casă cu trandafiri, aici, în mijlocul zăpezii! Ei bine, ia să intru să văd cine locuiește aici. Poate că-mi vor da ceva de mâncare și mă vor lăsa să mă odihnesc puțin, căci tare sunt flămând și obosit.

Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni. Deschise ușa și intră. Rămăsese pur și simplu uimit. Nu se vedea nimeni înăuntru, însă pe masă erau trei boluri cu terci, unul mare, unul mijlociu și unul mic. Era destul de întuneric, așa că Joe aprinse lumânarea mare de pe masă.

Apoi se cufundă în cel mai mare scaun, mult prea mare pentru el, așa că se ridică. Se așeză în scaunul următor, dar era plin de perne, așadar se ridică din nou și se așeză pe scaunul cel mai mic. Acesta era chiar pe măsura lui, iar Joe se instala confortabil – dar, vai!, scaunul se prăbuși sub greutatea lui!

Privi cu jind terciul apetisant. Gustă din bolul cel mare, dar era prea fierbinte și-și arse limba. Încercă terciul din bolul următor, dar era mult prea dulce. Însă când gustă din ultimul bol fu cât se poate de mulțumit.

Așa că Joe mancă tot terciul! Apoi i se făcu atât de somn, încât nu se putu abține să nu se întindă puțin. Uite-așa intră în dormitor și se așeză pe patul cel mai mare. Dar era mult prea mare pentru el, așa că încercă patul următor. Acesta era prea moale și se lăsa în jos la mijloc, prin urmare Joe se întinse în pătuțul copilului. Și acesta era atât de mic, și călduț, și confortabil, că pe loc băiatul adormi buștean!

În tot acest timp, afară se purta în continuare bătălia cu bulgări de zăpadă. Omul de Zăpadă era atât de mare, iar urșii polari atât de feroși, încât cei Trei Urși, copiii și Lună-Plină fură nevoiți să bată în retragere câțiva pași.

Apoi se porni un viscol din senin și începu să ningă abundent, așa că nimeni nu mai reușea să vadă absolut nimic. Lună-Plină strigă alarmat:

— Urșilor! Bucle-Aurii! Beth! Frannie! Luați-vă de mână și să nu cumva să vă dați drumul! Cu viscolul ăsta putem foarte ușor să ne pierdem unul de altul!

Pe loc, toată lumea se agăță de mâna cea mai apropiată. Zăpada le biciuia fețele și nu mai puteau distinge nimic în jur. Se aplecară și începură să se îndepărteze discret de urșii polari, care încetaseră să mai arunce cu bulgări, încercând să se dezmeticească și să-și dea seama unde le erau dușmanii. –Să nu strigați, zise Lună-Plină. Nu vrem să ne audă urșii și să ne ia prizonieri. S-ar putea să n-asculte de cei Trei Urși. Acum haideți să căutăm un adăpost până se isprăvește viscolul ăsta.

Se simțeau îngrozitor cu toții. Le era frig, erau speriați și pierduți. Mergeau împleticindu-se prin nămeți, ținându-se strâns de mână. Înaintară o bucată bună de drum când, dintr-odată, Bucle-Aurii îi dădu drumul lui Lună-Plină și arătă spre ceva ce se zărea în depărtare.

— O lumină! exclamă uimită fetița. Se opriră-n loc cu toții.

— Uite, uite! E căsuța noastră! chiui încântat puiul de urs. Dar cine e înăuntru? *Cineva* trebuie să fi aprins lumânarea!

Rămaseră pironiți în fața ferestrei luminate. Oare cine era în căsuță? O fi descoperit-o Omul de Zăpadă? Sau urșii polari? Cine se afla înăuntru – dușman sau prieten?

„Vâjjj!” suiera vântul, iar fulgii de nea cădeau din cer, acoperindu-i pe cei șase, pe când dădeau târcoale casei, șovăitori.

— Ooo! tremură Lună-Plină. Ne va paște o răceală cumplită dacă mai stăm mult în gerul ăsta. Haideți să intrăm și să vedem cine-i înăuntru.

Așa că ursul-tată deschise ușa și, unul câte unul, pășiră în căsuță și, temători, cercetară cu privirea camera goală.

11. TOT MAI MULTE SURPRIZE

— Nu pare-a fi *nimeni* aici! băgă de seamă Beth, privind de jur împrejur cu atenție.

— Ei bine, și-atunci CINE a aprins lumânarea? întrebă Lună-Plină vădit neliniștit. Noi n-am lăsat-o aprinsă!

Chiar în acel moment, ursul-tată mormăi furios, arătând spre scaunul său:

— Cine-a șezut pe scaunul meu? zise acesta.

— Și pe-al *meu* cine-a șezut? adăugă ursoaica, arătând spre scaunul ei.

— Dar cine-a șezut pe scaunul *meu* și l-a și făcut bucățele pe deasupra? se vaită puiul de urs, cu lacrimi în ochi.

Beth chicoti.

— Parcă ar fi *Povestea celor trei ursuleți* devenită realitate! îi zise ea lui Frannie. O să vezi că imediat încep să vorbească despre terciul de ovăz.

Așa și făcură.

— Cine mi-a mâncat din terci? întrebă mâniat ursul-tată.

— Și pe-al meu cine l-a gustat? îl urmă ursoaica.

— Dar mie cine mi-a înfulecat tot terciul? scânci mezinul, râcâind cu lingura bolul gol.

— E un adevărat mister, fu de părere Lună-Plină. *Cineva* a aprins lumânarea, *cineva* s-a așezat pe scaune, *cineva* a mâncat din terci. Dar cine?

— De data asta n-am fost eu! zise Bucle-Aurii. Am fost cu voi în fiecare clipă cât a durat bătaia cu bulgări, nu-i așa, Urșilor?

— Bineînțeles c-ai fost, mormăi afectuos ursul-tată, bătând-o cu blândețe pe spate. Îi era foarte dragă micuța.

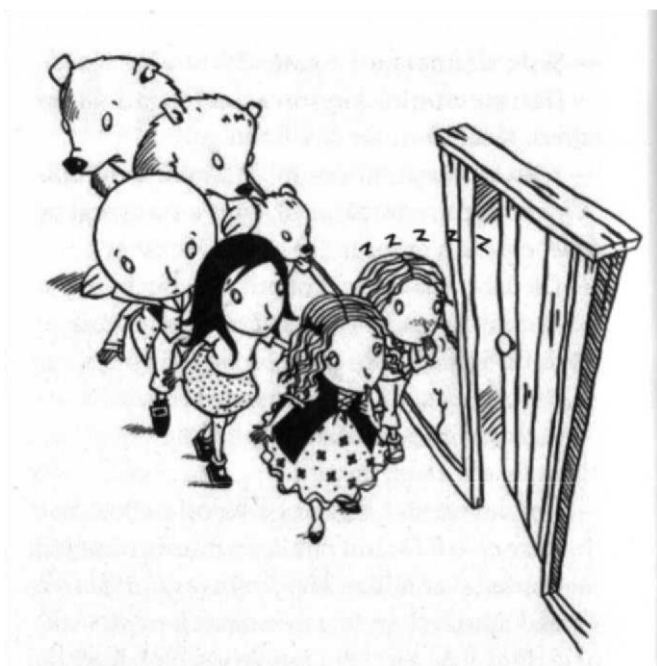
— Îmi doresc să-l fi găsit pe bietul de Joe, zise Beth. Oare ce-o fi făcând pe târâmul acela cumplit? —Credeți c-ar fi bine să pornim iar în căutarea lui? zise Frannie și un fior rece o trecu pe șira spinării la gândul de a ieși din nou în viscolul de afară.

— Nu, răspunse hotărât Lună-Plină. Nimeni nu părăsește căsuța până nu ne vedem înapoi în siguranță în pădurea de lângă casă. Mă tem că nu-l mai putem salva pe Joe acum.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? zise Bucle-Aurii pe neașteptate.

Cu toții își ciuliră urechile. *Cineva* sforăia domol în încăperea alăturată.

— Nu ne-a trecut prin cap să ne uităm acolo, zise Lună-Plină. Cine-o fi?

— Șșș! îi potoli Bucle-Aurii. Dacă îl prindem dormind, îl putem ține strâns și nu va avea cum să ne scape. Dacă se trezește însă, s-ar putea să ne atace.

Merseră pe vârfuri până la ușa dormitorului. Unul câte unul se strecurară înăuntru. —Cine-a dormit în patul meu? mormăi ursul-tată.

— Șșș! îl dojeni Lună-Plină.

— Dar pe patul *meu* cine-a dormit? întrebă ursoaica.

— Șșș! exclamară toți odată.

— Și cine s-a întins în patul *meu* și încă doarme dus acolo? zise puiul de urs.

Toți priviră țință spre pătuțul copilului. Într-adevăr era cineva acolo, cineva învelit într-o haină albă! Să fie un urs polar?

— E un urs! exclamă Lună-Plină speriat.

— Haideți să-l încuiem aici până nu se trezește, spuse ursul-tată. E posibil să creadă în continuare că-i suntem dușmani!

Năvăliră afară din odaie și trântiră ușa zgomotos, încuind-o în urma lor.

— L-am prins! se bucură Lună-Plină.

Joe sări ca ars. Cine l-a încuiat în cameră? L-a prins din nou Omul de Zăpadă cel vrăjit? Începu să ție și să dea cu pumnii în ușă. Atunci Beth și Frannie îi recunoscură vocea și strigară la rândul lor: —Lună-Plină! E Joe! E Joe! E Joe! Vai, e Joe! Descuiară iute ușa și-l îmbrățișară pe Joe. Băiatul era mut de uimire. Își luă surorile în brațe.

— Cum ați ajuns aici? întrebă el.

— Ba cum ai ajuns *tu* aici? îi întoarseră vorba Beth și Frannie.

— Haideți în bucătărie să mâncăm cu toții terci și să bem lapte, spuse Bucle-Aurii. Putem să stăm de vorbă și să ne încălzim.

Așa că Joe îi urmă pe ceilalți și se puseră pe povești. Bucle-Aurii le umplu cu terci holurile albastre și pregăti ciocolată caldă. În curând,

fiecare își puna zahăr în terci și își savura ciocolata caldă. Joe își mai turnă niște lapte peste terci și le zâmbi voios celorlalți.

— Ce aventură pe cinste a fost asta, nu-i așa? zise el. Să-mi încep eu povestea, sau o spuneți voi pe-a voastră mai întâi?

Prima istorisire fu a băiatului, după care Beth le povesti cum Lună-Plină le ceruse celor Trei Urși ajutorul și cum ajunseseră să poarte marea bătălie cu bulgări.

— Mare păcat de bătaia asta, zise amărât ursul-tată. Urșii albi sunt verii noștri și mereu au fost prietenoși cu noi, dar acum se pare că ne-au devenit dușmani.

— Să sperăm că nu ne vor descoperi căsuța, spuse Bucle-Aurii, mâncându-și terciul aburind.

Lună-Plină, n-ar fi mai bine să facem niște vrăji și să ne întoarcem în pădure?

— E vreme destulă, e vreme, zise Lună-Plină și își mai turnă o cană de ciocolată caldă.

Însă, știți, nu mai aveau vreme destulă, căci chiar în acea clipă Bucle-Aurii scoase un țipăt și arătă cu degetul spre fereastră.

— Cineva s-a uitat înăuntru! zise ea.

— Hai, fii serioasă! o liniști Lună-Plină.

— Sunt cât se poate de serioasă, replică fata. Îți spun eu, *cineva* s-a uitat înăuntru! Oare cine?

— Se mișcă clanța! strigă Lună-Plină și se năpusti asupra ușii.

Cât ai clipi, o încuie și trase și zăvorul. Ursul-tată se ridică și se apropie de fereastră. Privi viscolul de afară.

— Nu văd nimic, zise el, după care mormăi răgușit. Ba da, îi văd – sunt urșii albi! Ne-au încercuit casa! Ce ne facem acum?

— Ei bine, nu pot intra pe ușă, iar pe fereastră nici atât, zise Lună-Plină pe un ton amenințător. Ușa se clătină, dar nu cedă. Cineva bătu.

— Nu vă dăm drumul înăuntru! strigă Joe.

— Dacă cineva îndrăznește să deschidă sau să spargă geamul, arunc ibricul cu apă fierbinte pe el! țipă Lună-Plină, fluturând ibricul în aer.

— Lună-Plină, ibricul are apă în el, zise Frannie. Ai grijă, te rog, era cât pe-acum să arunci pe mine. –O să arunc apă pe orice urs care îndrăznește să vină aici! răcni Lună-Plină, împroșcând cu apă în toate părțile.

— Vai de mine! zise Beth. Ascunde-te în spatele patului, Frannie. Mi se pare că amicul nostru Lună-Plină e la fel de periculos ca urșii.

Lună-Plină își dădu seama că fetele aveau dreptate și că a flutura prin aer un ibric cu apă fierbinte era un lucru periculos și nesăbuit. Așa că îl lăsă jos, cu grijă.

Ursului-tată îi veni o idee și bloca ușile, mutând masa grea din mijlocul încăperii. Lucrurile începeau să se înfierbânte. Joe și surorile lui erau speriați, însă în același timp așteptau cu sufletul la gură să vadă ce urma să se petreacă.

— Muuuf! Muuuf! bubuiau urşii albi afară, însă nu puteau trece de uşă şi de fereastră.

Dar găsiră altă cale! Hornul era mare şi lat, întrucât şemineul era unul din acelea vechi, având nevoie de un horn încăpător. Unul dintre urşi se caţără pe acoperiş, urmat de alţi trei fraţi de-ai lui. Primul îşi dădu drumul pe horn. Vâââjjj! – o luă la vale! După el, veniră al doilea, şi al treilea, şi al patrulea.

Aterizară cu o bufnitură puternică în vatra mare şi săriră iute din jărat.

— Predaţi-vă! strigară ei către copiii speriaţi şi către cei Trei Urşi. Predaţi-vă! Omul de Zăpadă e afară! Lăsaţi-l să intre!

12. PĂȚANIILE OMULUI DE ZĂPADĂ

Cu toții îi priveau înspăimântați pe urșii albi. Nimeni nu se gândise la horn. Ce păcat că nu-l înfundaseră!

— Îi voi da drumul înăuntru Omului de Zăpadă, spuse primul urs alb.

Apoi, cu mâhnire în glas, ursul-tată zise:

— Vere, de ce suntem noi dușmani? Până de curând am fost mereu prieteni.

Cei patru urși polari, parcă dezmeticiți dintr-un somn lung, se uitară la urșii bruni, străfulgerați de uimire, după care se năpustiră asupra lor cu un „Muuuf!” gălăgios.

Joe crezu că va urma o bătaie cu cei Trei Urși. Dar se înșelase: urșii albi își îmbrățișau strâns verii și, spre surpriza copiilor, pe obrajii blănoși le alunecau lacrimi mari!

— Nu v-am recunoscut! ziseră urșii polari. Ei, verilor, nu ne-am fi luptat niciodată cu voi dacă am fi știut că sunteți cei Trei Urși pe care îi iubim atât de mult!

— Gata, gata! zise ursoaica, ștergându-și blana de lacrimile unui urs alb. E în ordine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-le și celorlalți că suntem prieteni. Nu vrem să ne facă țândări ușa de la intrare!

Lună-Plină deschise ușa și strigă:

— Urșilor, e în ordine! Asta e casa verilor voștri, cei Trei Urși! Suntem prietenii!

Dar urșii albi nu răspunseră și nici nu intrară – în schimb, în tocul ușii se ivi o siluetă mare, albă, care se strecură în odaie: era Omul de Zăpadă vrăjit!

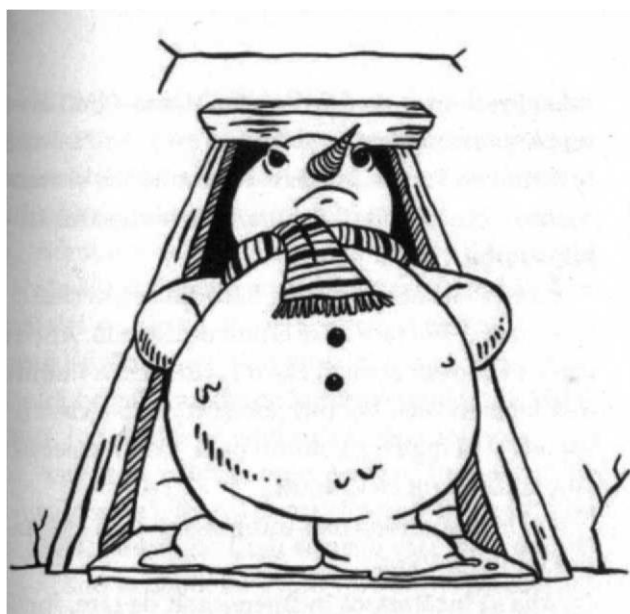
Un fior rece străbătu încăperea. Urșii albi se temeau de Omul de Zăpadă, căci el era stăpânul lor. Acesta închise ușa în urma lui și-i țintui pe toți cu o privire împietrită.

— Carevasăzică, până și urșii mei au trecut de partea dușmanului! zise el. Oho! Ce-ați zice dacă v-aș preface pe toți în stane de gheață?

Nimeni nu scoase o vorbă. Însă, spre mirarea lui Beth, Lună-Plină încuie ușa, după care se îndreptă spre foc. Puse trei buturugi și-i făcu fetei un semn cu ochiul.

Omul de Zăpadă îl apucă de ceafă pe unul dintre urșii albi și-l scutură bine.

— Uite cum ne-a revenit glasul! spuse el. Nu v-am zis eu că tot ce puteți spune e „muuuf” și că n-aveți voie să scoateți o vorbă? Nu le voi permite urșilor mei să vorbească!

Apucă un alt urs și îl scutură bine.

— Să-nțeleg că v-ați dat cu dușmanul! bubui el.

Încăperea se încălzise foarte tare. Joe își scoase haina. La fel și ceilalți. Viclean, Lună-Plină mai puse un buștean pe foc. Lemnele trosneau în vatră și flăcările mari umpleau hornul de fum. Frannie ar fi vrut să-și lepede toate hainele, atât îi era de cald.

„Oare ce i-o fi venit lui Lună-Plină să încălzească încăperea în halul ăsta?” își zise iritată fetița. Însă, chiar când se pregătea să-l întrebe, el îi făcu din nou cu ochiul, așa că fetița tăcu. Lună-Plină avea un plan tare ciudat!

Omul de Zăpadă își văzu de bombăneli și amenințări. Toată lumea îl asculta, însă nimeni nu scotea o vorbă.

Lună-Plină ațâță focul și flăcările se întetiră.

— Iată ce voi face, zise Omul de Zăpadă. Am de gând să confisc această căsuță – de-acum înainte o să locuiesc aici. Voi toți puteți sta într-o casă de zăpadă și să înghețați, nu-mi pasă. O să mă serviți și-o să faceți tot ce vă spun.

— Da, răspunseră toți, intuind deja care era planul lui Lună-Plină.

Voia să încălzească încăperea atât de tare, încât Omul de Zăpadă să se topească. Isteț, bătrânul Lună-Plină! Omul de Zăpadă stătea cu spatele spre foc, așa că în curând o dâră de apă începu să-i șiroiască pe spinare. Pe ascuns, Lună-Plină le arătă și celorlalți și zâmbi cu gura până la urechi. Lui Frannie, chipul acestuia i se păru atât de caraghios, încât începu să chicotească. Chiar nu se putu abține. Bucle-Aurii chicoti la rândul ei, vârandu-și nasul în batistă. Văzându-le pe fete, puiul de urs izbucni și el în râs.

— Cum îndrăzniți să râdeți!? strigă furios Omul de Zăpadă. Afară, ieșiți afară! Asta e casa mea acum și niciunul dintre voi nu va mai călca aici în veci!

Se înghesuiră cu toții afară, cu excepția lui Lună-Plină, care se piti după spătarul unui scaun masiv, hotărât să nu lase focul nesupravegheat, în cazul în care s-ar domoli prea mult.

Afară era un ger cumplit. Urșii albi săpară iute în zăpadă și ridicară un zid înalt ca să-i ferească pe ceilalți de vântul aprig. Se ghemuiră acolo, lipiți unul de altul, să-și țină de cald. Urșii albi își încolăciră brațele îmblânite în jurul copiilor, încălzinându-i. Joe își zise că erau cu adevărat inimoși.

Așteptară mult și bine. Vedeau fum ieșind pe hornul casei, așa că știau că Lună-Plină nu lăsa focul să se stingă. Urșii scoteau câte-un „muuuf” din când în când, iar copiii vorbeau în șoaptă.

Apoi, dintr-odată, ușa căsuței se deschise, iar în prag se ivi Lună-Plină, radiind de fericire, ca o lună plină.

— Puteți intra acum! anunță el. Sunteți în siguranță!

Cu toții se înghesuiră la intrare. Joe îl căută pe Omul de Zăpadă, însă ia-l de unde nu-i! Nu era nici urmă de el, cu excepția unei bălți mari, chiar în mijlocul camerei.

— S-a topit una-două, zise Lună-Plină. O fi fost el vrăjit și puternic, dar până la urmă din zăpadă era făcut. Așa că s-a topit ca orice alt om de zăpadă într-o dimineată însorită.

Urșii polari mormăiră încântați. Nu le plăcuse defel să fie servitorii Omului de Zăpadă.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun de la voi acum, se adresară ei celor Trei Urși. Căsuța voastră e minunată, însă e prea cald pentru noi aici. Vă așteptăm oricând pe la noi. Să ne revedem cu bine!

Toată lumea îi îmbrățișa, iar Joe se întrista să-i vadă plecând. Lună-Plină închise ușa în urma lor. —Acum să ne întoarcem acasă, zise el. M-am săturat de tărâmul acesta. Haideți, urșilor, ajutați-ne să ajungem cu bine înapoi!

De data asta nu făcu aceeași vrajă ca mai înainte. Desenă pe podea un cerc cu cretă albastră, iar cei Trei Urși pășiră înăuntru, ținându-se de labe. Lună-Plină dansă în jurul lor, intonând neînțelese formule magice. Afară se iscă vântul și căsuța începu să se clatine. Se făcu beznă și, pentru câteva clipe, nimeni nu mai văzu nimic.

Apoi, treptat, întunericul începu să se desfacă, iar vântul se potoli. Razele calde ale soarelui pătrundeau prin fereastră. Beth scoase un strigăt de bucurie:

— Ura! Ne-am întors în colțul de pădure unde am văzut căsuța pentru prima dată! Și acum e zi, nu noapte!

— Ei bine, toată pățania noastră a durat o noapte întreagă! râse Lună-Plină. Acum răsare soarele, noaptea s-a încheiat. Ați face bine să fugiți acasă, altfel veți fi certați pentru că v-ați părăsit paturile noaptea.

O îmbrățișară pe Bucle-Aurii și dădură mâna cu cei Trei Urși.

— Ne vom întoarce cândva să vă vizităm, zise Frannie. Vă mulțumim din suflet pentru ajutor!

Bucle-Aurii și urșii le făcură cu mâna din prag, în timp ce Lună-Plină și copiii coborau în grabă aleea pentru a prinde trenul înapoi spre Pădurea Fermecată. În scurt timp erau în gară, iar când sosi trenul, dădură acoperișul la o parte și se așezară confortabil în vagon.

Când ajunseră în Pădurea Fermecată, își luară rămas-bun de la Lună-Plină, iar Frannie îi dădu un pupic pentru tot ajutorul. Fu atât de încântat, încât se înroși până în vârful urechilor, iar Beth izbucni în râs.

— Arăți ca un apus de soare, să știi, zise ea. Ar fi trebuit să ți se spună Soare-Plin!

— Pe curând, copii! le strigă Lună-Plină.

Și uite că ajunseră în sfârșit acasă, unde pe loc se strecurară în pat, cu doar o oră înainte ca mama lor să-i trezească. Doamne, ce somnoroși au mai fost în ziua aceea!

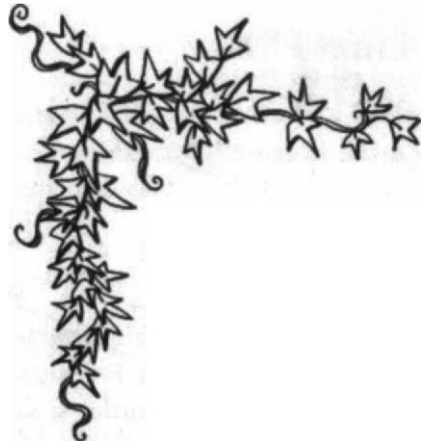
13. LUNĂ-PLINĂ ARE NECAZURI

O vreme, copiii nu-și mai doriră să viziteze tărâmurile din vârful Copacului Depărtărilor. Era puțin prea palpitant să te cațări deasupra norilor și să vezi ce se ascunde acolo!

Însă le era dor de prietenii lor din copac, mai ales de dragul de Lună-Plină!

Așadar, când avură iar o zi liberă, porniră prin Pădurea Fermecată spre Copacul Depărtărilor. De data asta nu era nicio frânghie care să îi ghideze. Doar pe timp de noapte, frânghia se arunca printre crengi pentru a-i ajuta pe locatarii copacului să urce și să coboare.

Copiii începură să se cațare. Toate ușile și ferestrele din copac erau închise astăzi și nu se vedea nimeni. Era destul de plictisitor să te cațări. Ajunseră la căsuța zânei Mătăsuță, dar și aceasta era ferecată, iar dinăuntru nu o auziră cântând ca de obicei. Bătură la ușă, dar nu răspunse nimeni. Așa că își continuară urcușul, fiind atenți să nu fie stropiți de șiroaiele de apă murdară ale doamnei Spălăceală. Însă nici urmă de apa ei în acea zi! Peste tot domnea liniștea și pacea. Ajunseră la casa lui Lună-Plină, în vârful copacului, și bătură la ușă. Nu răspunse nimeni. Însă dinăuntru se auzea clar un plâns. Cât de ciudat era totul!

— Nu pare a fi Lună-Plină, zise Frannie nedumerită. Haideți să intrăm să vedem cine e. Deschiseră ușa și intrară. Era Mătăsuță, ședea într-un colț și plângea amarnic!

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Joe.

— Și unde e bătrânul Lună-Plină? vru să știe Frannie.

— Vai de mine! suspină Mătăsuță. Lună-Plină a fost azvârlit pe-un tărâm cumplit din vârful Copacului Depărtărilor, pentru că nu s-a purtat cum trebuie cu domnul Cutărică de mai jos.

— Poftim? Cine, bătrânul acela care zace mereu în fotoliu și sforăie? zise Beth, amintindu-și că nu-l văzuseră în acea zi. Dar ce-a făcut Lună-Plină?

— A fost foarte obraznic, scânci Mătăsuță. La fel am fost și eu. Vedeți voi, l-am auzit pe domnul Cutărică sforăind gălăgios, ca de obicei, ne-am apropiat tiptil de el și-am văzut că dormea cu gura căscată. Și ce ne-a dat prin cap? I-am azvârlit o mână de ghinde în gură și-atunci el s-a trezit și-a început să scuipe și să bombăne, după care ne-a zărit tupilați în spatele unei crengi groase.

— Vai de mine! Chiar ați îndrăznit să faceți ceva atât de urât? exclamă Beth. Nici nu mă mir că s-a enervat!

— Câteodată Lună-Plină e foarte năstrușnic, zise Mătăsuță, ștergându-și ochii. Mă face și pe mine să fiu obraznică. Ei bine, am fugit sus, în copac, până la casa lui Lună-Plină. Eu am reușit să mă adăpostesc la timp, dar Lună-Plină, nu. Și domnul Cutărică l-a prins și l-a zvârlit prin nor, pe tărâmul pe care se află și acum.

— Dumnezeule! Dar nu se poate întoarce? întrebă Frannie îngrijorată. Sigur poate să coboare pe scară înapoi în copac, nu?

— Da, ar putea, răspunse Mătăsuță, dar, vedeți voi, domnul Cutărică stă pe scară, gata să-l prindă și să-l arunce înapoi. Deci ce rost are să încerce?

— Ce tărâm e acolo astăzi? vru să știe Joe.

— Tărâmul lui Moș Cratiță, zise Mătăsuță. Trăiește acolo într-o colibă cu tigăile și oalele lui și nu face rău nimănui. Dar, știți, domnul Cutărică va sta pe scară până ce tărâmul se va fi învârtit cu totul și altul îi va fi luat locul. Atunci, Lună-Plină nu se va mai putea întoarce și va fi pierdut pe vecie!

— Vai de mine! spuse Joe îngrozit, iar fetele o priviră speriate pe Mătăsuță, căci Lună-Plină le devenise foarte drag. Nu putem face nimic? întrebă Joe contrariat.

— Ei bine, avem o singură speranță, zise Mătăsuță, înfoindu-și minunata coamă aurie. Moș Cratiță e prieten bun cu domnul Cutărică. Dacă ar ști că tărâmul lui e astăzi în vârful Copacului Depărtărilor, s-ar putea să coboare să bea un ceai cu domnul Cutărică și atunci Lună-Plină s-ar putea strecura pe scară înapoi!

— O, ziseră copiii și schimbară priviri îngândurate.

Știau cu toții că asta însemna ca unul dintre ei, dacă nu chiar toți, să se cațăre din nou pe scară și să pătrundă pe alt tărâm straniu.

— Merg eu, se oferi Beth. La urma urmei, Lună-Plină ne-a ajutat data trecută. Acum e rândul nostru. —O să mergem toți trei, zise Joe.

Și uite așa se cocoțară iar pe ultima creangă a copacului și apoi pe scăriță. Acolo dădură peste domnul Cutărică, șezând liniștit și citindu-și ziarul lângă un ceainic ai cărui aburi străpungeau norul de deasupra.

— Scuzați-ne, putem trece? întrebă sfioasă Beth.

— Nu, nu puteți, replică nepoliticos domnul Cutărică.

— Bine, dar trebuie să trecem, zise Joe. Așa că, dacă vă călcăm, trebuie să ne iertați.

Nici vorbă ca domnul Cutărică să se clintească din loc. Era un ursuz și jumătate. Bodogăni și mârâi la fiecare, când se strecurară pe lângă el pe scară, așa că fură foarte fericiți când se văzură deasupra norului și pe noul tărâm.

— Deci acesta e Tărâmul lui Moș Cratiță, zise Frannie văzându-se în siguranță pe iarbă. Ce locșor caraghios!

Și chiar că avea dreptate. Era o insulă care plutea în ceea ce părea o mare albă. Nu era cu mult mai întinsă decât o pajiște mărișoară. Beth se apropie de margine și privi peste muchia tărâmului.

— Vai de mine! zise ea îngrijorată. E ca o stâncă, iar marea e un nor mare și alb. Nu vă apropiați de margine. N-ar fi deloc bine să cădem!

— Hei! Hei! se auzi pe neașteptate un glas entuziasmat.

Se-ntoarseră și-l zăriră pe Lună-Plină, care le făcea cu mâna și alerga bucuros spre ei.

— Hei, cum ați ajuns aici?

— Salutare! Am venit să vedem cu ce-ți putem fi de folos, zise Joe. Am auzit ce s-a întâmplat. Domnul

Cutărică nu s-a clintit de pe scară, te așteaptă în continuare. însă Mătăsuță susține că acesta e tărâmul lui Moș Cratiță, care e un bun prieten de-al domnului Cutărică, așa că am venit să-l căutăm și să-l invităm să ia ceaiul cu prietenul său. Atunci tu poți să te strecorei iute și să fugi acasă.

— Oooo! Ce bine! se bucură Lună-Plină. Nu știam ce ținut e acesta și, vai, dragăliță Doamne, tare m-am temut să nu cad de pe el, așa e de micuț. Unde credeți că locuiește Moș Cratiță?

— Habar n-am! zise Joe, inspectând împrejurimile.

Cât vedea cu ochii era doar iarbă, nicio casă și nici urmă de locuitori. Oare unde o fi stând Moș Cratiță?

— Vom fi nevoiți să cercetăm cu grijă fiecare colțișor al acestui tărâm neobișnuit, zise Beth. Casa lui trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Dar am face bine să ne grăbim, căci niciodată nu știm când ne vom roti din nou și cu siguranță nu ne dorim să locuim pentru totdeauna aici!

Începură să dea ocol tărâmului. La un moment dat, ajunseră la o stâncă mai puțin abruptă decât celelalte. Joe le făcu semn să privească în jos – din stâncă ieșea ceva în relief.

— Ce-or fi alea? zise băiatul.

— Par a fi niște trepte care coboară, spuse Beth.

— Sunt niște *cratițel* zise Frannie pe neașteptate. Da, *cratițe*, cu toarta bine înfiptă-n stâncă și cu cratița propriu-zisă pe post de treaptă. Ce ciudat!

— Se pare că am găsit calea spre casa lui Moș Cratiță! se bucură Joe. Haideți! Fetelor, aveți grijă să nu cădeți, fiindcă e posibil să vă rostogoliți peste marginea tărâmului.

Așadar, cu maximă concentrare, începură să coboare stânca, pășind pe cratițele înfipite în piatră. Era chiar haios!

În sfârșit, ajunseră jos. Și auziră un zgomot foarte neobișnuit! Era zarvă de bubuituri și trosnituri, de zăngăneli și zornăieli! Pe copii îi cuprinse teama.

— Gălăgia asta vine chiar de după colț, zise Joe. Se furișară cu prudență până la colț și traseră cu ochiul.

Văzură o căsuță strâmbă ca vai de ea, cu o cratiță pe post de horn. Zgomotul venea dinăuntru. Copiii se strecurară până la fereastră și priviră în interior.

Iar acolo era cel mai ciudat omuleț pe care-l văzuseră vreodată, executând cel mai ciudat dans posibil! Cu oale, tigăi și ibrice atârându-i din cap până-n picioare și cu o cratiță în loc de pălărie, omulețul țopăia prin odaie, izbind două castroane unul de altul!

— Credeți că e periculos? șopti Joe.

14.HAIOSUL MOȘ CRATIȚĂ

— Nu cred că e deloc periculos, își dădu Frannie cu părerea. Are un chip tare blând.

— Haideți să batem în geam, zise Beth.

Așa și făcu, însă Moș Cratiță nu păru să bage de seamă. Își vedea mai departe de țopăit și de zăngănit cratițe.

Joe bătu mai tare. Moș Cratiță păru foarte uimit când îl zări la fereastră. Se opri din țopăială și se îndreptă spre ușă.

— Pofțiți înăuntru, la dans, îi invită el.

— Mulțumim, dar de fapt am venit să vă chemăm la un ceai.

— Poftim? Un mai? întrebă nelămurit Moș Cratiță. Îmi pare rău, însă nu am nici mai, nici ciocan, doar cratițe.

— Nu mai, zise Joe. La un CEAI.

— Dar nu vreau să merg la cai, replică Moș Cratiță. Nu-mi plac defel. Niciodată nu mi-au plăcut. Foarte drăguț din partea voastră, dar nu suport caii.

— Nu cai, CEAI, CEAI, CEAI! strigă Joe.

—A, ceai, zise Moș Cratiță. Ei, de ce n-ai zis așa de la început? Atunci aș fi înțeles. —Dar chiar asta am spus, îl lămurii bietul Joe.

— Cum, vreți să stați până la apus? întrebă Moș Cratiță. Bineînțeles, dacă vă doriți. Pofțiți înăuntru!

— Nu aude tocmai bine, zise Frannie. Probabil că e surd.

— Nu, nu sunt, zise Moș Cratiță, auzind dintr-odată foarte bine. Nu-s surd deloc, însă câteodată, după ce mi se trântesc cratițele în cap o zi întreagă, aud tot felul de zgomote. Dar nu sunt surd.

— Auziți bine, adică, zise Joe.

— Pisică? Nu, n-am nicio pisică, spuse Moș Cratiță, privind în jurul său. Ați văzut voi vreuna?

— N-am spus nimic de nicio pisică, adăugă Joe cu răbdare.

— Ba da, te-am auzit, replică ofensat Moș Cratiță. Eu nu mă ocup de pisici. În schimb, țin șoareci. Ia să caut eu pisica asta!

Apoi, cu toate cratițele de pe el zornăind, începu să caute o pisică ce în mod clar nu era acolo.

— Pis, pis, pis! făcea el. Pis, pis, pis!

— Nu-i nicio pisică aici! strigă Lună-Plină.

— Șoareci? Unde-ai văzut șoareci? întrebă speriat moșul. N-aș vrea ca vreun șoarece de-al meu să fie prins de pisica ta.

— V-am spus doar că n-avem nicio pisică! strigă Joe, trădând o ușoară enervare. Am venit să vă vorbim despre prietenul dumneavoastră, domnul Cutărică.

De astă dată, Moș Cratiță păru să-l audă pe Joe și încetă căutarea pisicii.

— Domnul Cutărică! se bucură el. Unde e? E un prieten bun de-al meu.

— În cazul ăsta, nu v-ar plăcea să mergeți să beți un ceai cu el? întrebă Joe.

— Ba da, bineînțeles, răspunse Moș Cratiță. Spuneți-mi, vă rog, unde e.

— Stă pe scara ce duce de la Copacul Depărtărilor la tărâmul acesta, strigă Joe. Așteaptă acolo.

— Da, mă așteaptă pe mine! șopti Lună-Plină.

— Sst! făcu Frannie.

Moș Cratiță scoase un strigăt de bucurie când auzi unde se află prietenul lui și pe loc o luă la goană spre stâncă, chiuind fericit.

— Ura! Am ajuns la Copacul Depărtărilor! Și pot să-mi văd prietenii din nou! Iar domnul Cutărică mă așteaptă să luăm ceaiul împreună! Haideți! Haideți!

Urcă stânca degrabă, călcând pe treptele din cratițe, cu oale și ibricele de pe el zornăind și zdrăngănind la fiecare pas. Copiii și Lună-Plină îl urmară. Moș Cratiță alerga împrăștiat spre deschizătura care ducea la creanga din vârful Copacului Depărtărilor, pierzându-și câteva cratițe pe drum.

Cum ajunse acolo, privi în jos și-l zări pe domnul Cutărică șezând pe scară, stând de pază în cazul în care Lună-Plină și-ar face apariția. însă Moș Cratiță nu știa asta, desigur! El credea că prietenul lui îl aștepta pe el!

— Hei, hei, hei! răcni el și, de emoție, scăpă o cratiță în capul domnului Cutărică. Hei, prieten vechi!

Domnul Cutărică privi cratiță ricoșându-i din picior și rostogolindu-se de pe-o creangă pe alta a Copacului Depărtărilor și se întrebă pe cine va lovi. Ridică mirat privirea când auzi strigătele amicului său.

— Cratiță! strigă el. Dragul meu Cratiță! Asta da revedere!

— Tabachere? zise Moș Cratiță, auzind iarăși de-a-ndoaselea. Tabachere? N-am așa ceva la mine, dar aș putea face rost.

— Nu te-ai schimbat defel, măi Cratiță! zise domnul Cutărică. Hai, dă-te jos, n-am zis nimic de nicio tabacheră. Haide să bem o ceașcă de ceai împreună. Apa e deja la fiert.

— Nu vreau să merg la niciun concert, zise Moș Cratiță, deși tocmai dădea el unul, cu toate clinchetele și duduitorile pe care le scotea! Vin să beau un ceai și să stăm de vorbă! Uraa!

Dădu să coboare, însă n-apucă să pășească bine pe scară că un ibric i se încolăci în jurul piciorului și moșul se prăbuși în jos – buf, trosc, zbang, pleosc! Domnul Cutărică se agăță de moș și o luă și el în jos de-a lungul copacului, alunecând de pe scară, trecând de creangă și de ușa căsuței lui Lună-Plină! –Uite-i cum se duc! exclamă încântat Lună-Plină. Tot o cratiță și-un ibric. Ce ghidușie! Ce-o s-o mai sperie pe doamna Spălăceală dacă-i aterizează-n cadă!

Copiii râseră cu lacrimi. Moș Cratiță era nemaipomenit de hazliu și nu-și putea închipui ce le trecea prin cap celor care îl vedeau rostogolindu-se de pe-o creangă pe alta, oferind un spectacol de pomină. –Cred că putem să coborâm acum, zise Joe, trăgând cu ochiul la scară. Au dispărut. Nu m-ar mira să aflu că sunt deja la baza copacului. Haide, Lună-Plină!

Și uite-așa coborâră scara, alunecară pe creanga de sus și deschiseră ușa căsuței lui Lună-Plină.

Mătăsuță nu se mișcase din loc și era împietrită de frică. Văzându-i, scoase un strigăt de bucurie.

— De ce ești așa de speriată? o întrebă Lună-Plină, îmbrățișând-o.

— Dumnezeule, un trăsnet a despicat cerul și s-a prăvălit peste copac! zise Mătăsuță.

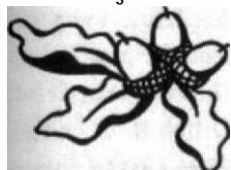
— Nici vorbă, erau doar Moș Cratiță și domnul Cutărică, zise Joe râzând, după care îi povesti întreaga lor aventură.

Mătăsuță se distra copios. Dădu o fugă afară și privi în jos.

— Uitați-vă acolo! zise ea, arătându-le ceva. Vedeți, jos de tot, între crengi?

Se uitară și îl văzură pe Moș Cratiță și pe amicul său cățărându-se cu chiu, cu vai până la casa domnului Cutărică și îndrugând verzi și uscate.

— Au uitat cu totul de noi, se bucură Joe. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, Lună-Plină, nu mai arunca ghinde în gura domnului Cutărică. Haideți să imbucăm ceva, după care va trebui să ne dăm pe lunecuș-alunecuș și să ne întoarcem acasă.

Așadar, toți cinci se așezară pe unde apucară în ciudata casă a lui Lună-Plină, mâncară prăjiturile Poc și băură ghindonadă, care era (evident!) făcută din ghinde și era absolut delicioasă. Apoi veni vremea

plecării și copiii își aleseră fiecare câte o pernă, se așezară în capul toboganului, își luară avânt și zburară în rotocol, în jos, prin trunchiul copacului până când țâșniră prin trapă direct pe covorul de mușchi. După aceea o luară la fugă spre casă cât îi țineau picioarele, căci întârziaseră foarte mult.

— Îmi închipui că Moș Cratiță s-a întors deja pe tărâmul lui, zise Joe intrând pe poartă.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Acesta veni să-i viziteze a doua zi, iar zdrăngănitul cratițelor sale provocă o reală neliniște mamei copiilor.

— Vai de mine, cine-o fi omul ăsta? se întreabă ea, în timp ce Moș Cratiță își făcea intrarea în grădină.

15. MOȘ CRATIȚĂ AJUNGE PE TĂRÂMUL GREȘIT!

Mama și copiii asistau năuciți la intrarea pe poartă a lui Moș Cratiță. Pe post de pălărie purta o cratiță prea mare pentru țeasta lui și se apropia de ei lovind două tigăi una de cealaltă, cântând în același timp o melodie stranie fără sens, care suna cam așa:

Două boabe în sertar

Două linguri de mălai Două frunze de arțar Și un trilu-lilu-lai!

Când ajunse la „lai”, bătut în ușa cu una dintre tigăile lui. Mama deschise.

— Te rog să nu faci atâta hărmălaie! zise ea.

— Rog pardon, nu-s o lighioaie!

Zicând acestea, izbi tigăile atât de tare, încât mama se zgudui din tot trupul. Apoi îi observă și pe copii și le făcu entuziasmat cu mâna.

— Aici erați! Lună-Plină mi-a spus unde locuiți.

— Cine-o mai fi și ăsta? se întrebă mama. Copii, oare se simte bine?

— Da, sigur, zise Joe, sperând ca mama să nu-i iscodească prea mult. Îl putem duce în grădină? Ar face prea multă gălăgie înăuntru.

— Bine, fie, zise mama, care dorea să-și vadă mai departe de spălat. Pofțiți-l în grădină, dar aveți grijă să nu ședeți chiar pe pământ.

— Vreți să cânt? întrebă amabil Moș Cratiță. Ați zis că doriți să vă cânt, doamnă? Își reluă melodia stranie, izbindu-și tigăile în ritmul ei:

Două vreascuri în văpaie

Două ghetete lustruite Două pălării de paie Și buchete ofilite.

Copiii îl conduseră în grădina din dos.

— Ce prostioară de cântec, îi zise Beth tare la ureche. Cum se numește?

— N-are niciun nume, răspunse Moș Cratiță. Îl inventez pe măsură ce cânt. E destul de ușor. Fiecare rând, mai puțin ultimul, trebuie să înceapă cu „două”. Îmi pare rău că ție ți se pare o prostioară.

Se pare că vorbele fetei îl jigniseră. Însă imediat zâmbetul i se așternu din nou pe buze și adăugă:

— Am venit să vă chem să luăm ceaiul împreună în căsuța mea.

— Va veni și domnul Cutărică? se interesă Joe, care nu era deloc încântat la gândul reîntâlnirii.

— Nu, n-avem timp de plimbărică, răspunse Moș Cratiță gânditor.

— Am întrebat „Va veni și domnul Cutărică?” repetă Joe, de data asta mai răspicat.

— Da, mi-ar plăcea o gustărică, zise Moș Cratiță, lingându-se pe buze și privind de jur împrejur. —Nu, nu mă refeream la nicio gustărică, bombăni Joe. Bine, venim. Dar trebuie să-i cerem voie mamei întâi.

Mama le îngădui să plece cu Moș Cratiță, deși îl considera în continuare gălăgios și săcâitor.

— Ziua bună, îi ură ea moșului, pe când se îndepărta, alături de copii.

Era cu adevărat o apariție neobișnuită, însă avea un chip atât de radios, încât copiii nu aveau cum să nu aibă încredere în el și să nu-l îndrăgească.

În curând ajunseră la Copacul Depărtărilor și băgară de seamă că amicul lor Lună-Plină avusese o idee minunată. Împrumutase ligheanul cel mai mare al doamnei Spălăceală și îl coborâse cu o frânghie. Planul era ca, odată urcați în el, Lună-Plină și Mătăsuța să-i ridice, scutindu-i astfel de urcușul lung și anevoios!

— Ce idee bună! zise Joe încântat.

Urcară în lighean, deși lui Moș Cratiță îi fu greu la început și, pe deasupra, îi era tare incomod să șadă pe toate tigăile și cratițele lui.

— Am pornit! strigă Joe când ligheanul se urni din loc, balansându-se printre crengi.

Se mișcau foarte lin, iar copiilor le făcea mare plăcere senzația de plutire. Într-un final, ajunseră în dreptul unei crengi mari pe care coborâră. Era la o aruncătură de băț de casa lui Lună-Plină. Amicul lor era acolo, înfășurând frânghia și zâmbindu-le cu gura până la urechi.

— Cum a fost? V-a fost frică? întrebă el. Moș Cratiță îl privi îngrijorat.

— Pistică? zise el. încă o pistică? Vai de mine! Sper să nu ajungă pe tărâmul meu. Am șoareci acolo. —Iar o să înceapă să caute pisici, zise Beth. Bineînțeles, Moș Cratiță începu să cerceteze fiecare locșor, șoptind „Pis, pis, pis!”

— Lăsați-l în ale lui, spuse Lună-Plină. Haideți, urcați scara. Vrea să luați ceaiul cu el în căsuța lui ticsită cu oale și tigăi!

— Haide, Moș Cratiță! strigă Joe. Dacă vrei să venim la ceai, ar trebui să mergem odată!

De data asta, Moș Cratiță auzi. Se opri din căutat pisici și urcă pe scară în pas alergător. Dintr-un hop fu deasupra norilor, pe celălalt tărâm. Nici nu apucă să se îndepărteze bine, că și începu să zbiere cât îl țineau plămânii:

— Aaaaa! Auleooooo! Auuuuuu! Copiii se îngrijorară.

— Ce s-o fi întâmplat cu el? zise Joe. Zbang! Buf! Tros! Pleosc!

— Parcă dă de pământ cu toate cratițele și tigăile deodată! zise Beth. Oare ce are de gând?

— Aoleeeeu! țipa Moș Cratiță deasupra lor. Oprește-te! Au! Oprește-te!

— Cred că îl atacă cineva! strigă Joe, sărind pe scară. Haideți, toată lumea! Să-i alungăm pe dușmani!

Țâșni pe scară în sus, urmat de Beth, de Frannie și de Lună-Plină. Trecură prin norișor și ieșiră în ținutul de deasupra lor.

Dar, Dumnezeu! Nu se mai aflau pe Tărâmul lui Moș Cratiță, peticul acela rotund de pământ, înconjurat de nori! Erau în cu totul și cu totul alt loc!

— Mi-a dispărut tărâmul! scânci Moș Cratiță. N-am știut! Sunt cu totul altundeva! Aaaaa!

Nu e de mirare că moșul țița din răspuțeri. Pământul de sub picioarele lui se cutremură pe neașteptate, ca și cum ar fi fost din gelatină, și pe loc se bolti, prefăcându-se într-o colină! Moș Cratiță o luă la vale cu viteză, cu oale și tigăi cu tot, zdrăngănind ca talgerele!

— Acesta e Tărâmul Zguduială! zise Lună-Plină îngrozit. Repede! întoarceți-vă la scară și coborâți până nu vom fi uitat drumul înapoi! Hai cu noi, Moș Cratiță, ce mai stai?

— Tramvai, zici? strigă Moș Cratiță, ridicându-se și scrutând împrejurimile. Nu văd niciun tramvai, dar tare mi-ar plăcea să iau unul.

— Haide încoace, repede! strigă Joe disperat. Deschizătura din nor e aici. Trebuie să ne întoarcem imediat!

Moș Cratiță o luă la goană pe deal în jos spre ei, însă dintr-odată pământul își schimbă forma din nou, îndoindu-se în așa fel încât cu toții se treziră alergând la vale în altă direcție, îndepărtându-se tot mai tare de nor și de neprețuita scară! încercară să stea locului. încercară să urce înapoi dealul ivit de nicăieri, însă pământul continua să se încline, până când nu mai putură sta în picioare și fură nevoiți să se întindă pe jos.

Apoi, cu toții începură să se rostogolească la vale. Ce se mai dădeau de-a berbeleacul! Repede și mai repede pe deal în jos, în gălăgia oalelor și tigăilor lui Moș Cratiță.

— Aaaaaa! Ooo! Aaaaaa! urlau toți.

— Am pierdut norul! strigă Joe.

Însă, până să apuce să mai spună ceva, se izbi de-un tufiș care îl lăsă fără suflare! într-o clipă aterizară și fetele, și Lună-Plină, și iată-i grămadă unul peste celălalt, încercând să se dezmeticească. —Acum am dat de bucluc, zise Beth, scuturându-se de praf. Am nimerit pe un tărâm tare nesuferit. Tot timpul e așa, Lună-Plină?

— O, da, răspunse acesta. Nu se oprește niciodată. Ba se ivește un deal de unde nu te aștepti, ba te trezești într-o groapă. Apoi, te zdruncină în toate părțile și te mai și azvârle în aer. Lumea zice că dedesubt s-ar ascunde un uriaș care încearcă să-și arunce pământul de pe umeri.

16.AVENTURI PE TĂRÂMUL ZGUDUIALĂ

Tărâmul Zguduială era cu adevărat sâcâitor. Nici nu apucau copiii să se ridice bine în picioare și să facă doi pași, că pământul de sub ei fie se afunda, fie se arcuia ori se înclina înfiorător.

Și atunci o lua cu toții la vale, dându-se de-a dura! Moș Cratiță făcea o gălăgie infernală la fiecare mișcare și de câteva ori fu cât pe-acți să izbucnească în plâns văzându-și oalele și tigăile ciobite și îndoite.

— Lună-Plină! strigă Joe. Știi cum putem ieși de-aici?

— Nu putem ieși decât dacă găsim scara ce duce la Copacul Depărtărilor! urlă Lună-Plină, care acum era ocupat să se rostogolească pe un deal apărut din senin. Fiți cu ochii-n patru sau nu mai scăpăm niciodată de-aici! În clipa în care Tărâmul Zguduială se îndepărtează de Copacul Depărtărilor, nu mai avem nicio cale de ieșire!

Auzind acestea, copiii se speriară. Gândul de a locui pe veci într-un ținut tot o groapă și-o hârtoapă nu-i încânta defel! Așadar, se puseră cu toții pe căutat, sperând să găsească deschizătura prin care ajunseseră pe acel tărâm.

În curând, pământul începu să se miște cu totul altfel. Se ridica brusc și-apoi se adâncea la fel de repede, ca și cum ar fi respirat precipitat! Când se umfla, îi arunca pe cei cinci în aer, iar, când cobora la loc, aceștia se rostogoleau în gropile proaspăt formate și rămâneau acolo. Totul era îngrozitor de incomod.

— Mă umplu de vânătăi! strigă Beth. Pentru numele lui Dumnezeu, haideți să găsim un loc mai potolit pe tărâmul acesta. Cred că suntem pe porțiunea cea mai rea.

Cum prinseră o clipă în care pământul încetă să-i zdruncine, alergară cât putură de repede spre locul unde creștea o pădurice. Iar acolo, în pădure – ce să vezi? – un magazin!

Era un lucru atât de neobișnuit pe Tărâmul Zguduială, încât se opriră în fața lui năuciți.

— Oare ce au de vânzare? zise Joe.

— Nu ți-e bine de la atâta *alergare*? întrebă Moș Cratiță, care iarăși nu mai auzea bine. Nici eu nu mă simt bine. Parcă aș fi fost pe-un vapor pe timp de furtună!

— Am spus „Ce au de vânzare?”, repetă Joe.

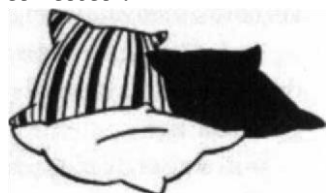
— Poftim? Unde vezi televizoare?! întrebă Moș Cratiță, privind în jur și parcă așteptând să găsească undeva mai multe astfel de aparate.

Joe se dădu bătut. Cercetă atent magazinul. Era doar o gheretă mai mare, cu o coșmelie în spate. Nu părea să fie nimeni înăuntru, însă pe horn ieșea fum, așa că Joe se gândi că cineva totuși locuiește acolo. — Haideți, le spuse el celorlalți. Luați-vă de mână, să rămânem împreună. Iar acum, să intrăm în prăvălia asta neobișnuită și să vedem dacă ne poate ajuta cineva.

Intrară cu toții. Ghereta era plină ochi de perne de toate culorile, fiecare legată cu o sfoară.

— Ce ciudat! se miră Beth. Perne legate cu sfoară! Cine ar vrea să cumpere perne taman aici? — Ei bine, eu aş cumpăra! zise Lună-Plină pe neaşteptate. Doamne, dacă aş avea o pernă legată în faţă şi încă una în spate, nu m-aş sinchisi să fiu zvârlit în toate părţile!

— A, da, bineînţeles, pentru asta sunt toate pernele şi sforile, zise Beth voioasă. Haideţi să cumpărăm câteva, aşa n-o să ne mai umplem de vânătaşi.

Chiar atunci, o femeie cu nas ascuţit, înfăşurată în perne, îşi făcu apariţia din căsuţă şi îi privi pe copii.

Până şi în vârful capului avea legată o pernă, ceea ce o făcea să arate tare caraghios.

Frannie chicoti. Asta făcea întruna. Vădit deranjată, femeia se încruntă la fetiţă.

— Vreţi să cumpăraţi perne de la mine? întrebă aceasta.

— Da, vă rog, zise Lună-Plină, vârându-şi mâna în buzunar. Cât costă?

— Cinci arginţi bucata, răspunse femeia, cu ochii verzi licărindu-i lacom când îl văzu pe Lună-Plină căutându-şi banii în buzunar. Acesta se îngrozi.

— Dar asta-i nemaiauzit de scump! se revoltă Lună-Plină. Nu am decât un argint. Moş Cratiţă, dumneata ai cumva nişte bani?

— Nu, nu cunosc ciobani, zise Moş Cratiţă.

— BANI, BANI, BANI! strigă atunci Lună-Plină, arătându-i moşului singura lui monedă de argint. — A, bani, zise acesta, scoţând o traistă rotundă de piele dintr-unul din ibricile lui. Da, am o grămadă aici. Însă traista de piele era goală! Moş Cratiţă o cercetă îngrozit.

— Toţi banii trebuie să-mi fi căzut când mă rostogoleam la vale, zise el. N-a mai rămas nimic!

Copiii nu aveau niciun ban la ei. Femeia cu nasul ascuţit dădu din cap neimpresionată de rugăminţile lui Lună-Plină de a împrumuta câteva perne în schimbul argintului său.

— Eu nu dau nimic împrumut, zise ea şi intră înapoi în casă, trântind uşa.

— Păcat, zise Lună-Plină, luându-l pe Joe de mână şi îndepărtându-se posomorât. Ce scorpie!

Priviţi! Mai sunt şi alţi oameni, toţi înveliţi în perne!

O sumedenie de arătări neobişnuite le ieşiră în cale, toate înfăşurate în perne de toate culorile, mărimile şi formele, păşind cu grijă pe poteci. Un bărbat era înfăşurat într-o plapumă mare, ceea ce i se păru o idee foarte bună lui Beth.

— Tărâmul Zguduială pare să se fi potolit deocamdată, îi zise ea lui Frannie.

Însă e clar că se pripise, căci nici nu apucă să-și termine bine vorba, că pământul prinse din nou a se bolti într-o direcție și-n cealaltă.

Cât ai clipi, copiii și ceilalți se prăvăliră, rostogolindu-se când în sus, când în jos, când la stânga, când la dreapta – odată cu pământul care creștea și descreștea după bunu-i plac.

— Oooooo! se văitau copiii.

— Ce n-aș da să fi avut niște perne! se plânse Lună-Plină, care tocmai picase în nas, scrântindu-și-l.

Zdrang! Buf! Tranc! se auzea Moș Cratiță, pră-vălindu-se la vale cu tigăile și oalele lui.

— Oooo, priviți! auziră încântarea din glasul lui Beth, care le arată cu degetul în direcția păduricii unde se afla magazinul de perne.

Pământul de dedesubt tocmai se ridicase, formând o movilă abruptă, și toate pernele se rostogoleau acum spre ei.

— Prindeți-le! strigă Joe.

Așa că fiecare apucă strâns câte-o pernă, pe care și-o legă fedeleș la brâu. Și, Doamne, ce diferență mare față de când se dădeau de-a berbeleacul!

— Așa-i trebuie cucoanei! zise Moș Cratiță, încercând din răspuțeri să-și înfășoare câteva perne în jurul oalelor și tigăilor de pe el.

Deodată, unul dintre locuitorii Tărâmului Zguduială scoase un strigăt și se agăță de un copac din preajmă. Un vânt straniu începu să bată, răspândind pretutindeni o melodie lină.

— Acum ce-o să se întâmple? icni Lună-Plină.

— Țineți-vă de-un copac! Țineți-vă de-un copac! strigau toți oamenii din jur. Când vântul scoate sunetul acesta înseamnă că întreg pământul se va înclina într-o parte și va încerca să azvârle pe oricine cât mai departe. Singura voastră șansă e să vă prindeți bine de un copac!

Fără îndoială, pământul se înclinase periculos într-o parte – nu doar câte puțin ici, colo, ci în întregime! Era uluitor. Lună-Plină era înspăimântat, încerca să ajungă la un copac și striga către ceilalți:

— Apucați un copac! Grăbiți-vă! Însă niciunul n-avea cum, căci lăsaseră pădurea în urmă, iar acum se aflau în plin câmp. Încet, dar sigur, pământul se înclina tot mai mult, iar copiii și Moș Cratiță o luară la vale cu perne cu tot. Nu se loveau, dar cu toate acestea erau foarte speriați: ce i-ar fi așteptat, dacă se rostogoleau dincolo de marginile tărâmului?

Alunecau vertiginos, tot mai aproape de granițele Tărâmului Zguduială, când – dintr-odată – Lună-Plină se făcu nevăzut! Cu o clipă în urmă era lângă copii, iar acum ia-l de unde nu-i! Ce ciudățenie!

Însă nu trecu mult, că îi și auziră vocea, strigând fericit:

— Lume, lume! Din întâmplare, am căzut prin gaura care duce la scara din vârful Copacului Depărtărilor. O să-mi arunc în aer pernele ca să știți unde este. Târâți-vă până aici, dacă puteți! Și grăbiți-vă!

Apoi copiii și Moș Cratiță zăriră două perne în aer și așa știură pe unde s-o ia. Se străduiră să se rostogolească până acolo și, unul câte unul, se apropiară.

Beth nimeri prima – hop! – și, din căzătură, se apucă de scară. Joe fu cel de-al doilea, dar rată scara și ateriza cu o lovitură pe creanga de sus a Copacului Depărtărilor.

Urmă Moș Cratiță, care însă rămase înțepenit în gaură, într-atât de umflat era cu atâtea tigăi, ibrice și perne legate fedeleș de el.

— Repede, repede, repede! strigă Joe. Intră, Moș Cratiță! Biata de Frannie o să treacă de gaură dacă nu te grăbești!

Moș Cratiță o văzu pe fetiță rostogolindu-se pe lângă el. Biata Frannie! Odată ce-a depășit deschizătura, nu mai avea cum să se dea de-a dura înapoi, fiindcă ar fi însemnat să urce pe terenul acela deosebit de abrupt. Cât ai clipi, Moș Cratiță întinse o mână și apucă una dintre sforile cu care era legată perna de spatele fetiței. Cu o smucitură, Frannie se opri din rostogolire.

Unul dintre ibricele moșului cedă, iar acesta ateriza direct pe scară, făcând o gălăgie nemaipomenită. Lună-Plină îl prinse, după care Moș Cratiță trase scurt de sfoară, iar Frannie căzu și ea prin gaură, aterizând încet pe creanga de sus a Copacului Depărtărilor, protejată de perne!

— Slavă Domnului că ai găsit deschizătura, Lună-Plină! ziseră cu toții, încă speriați. Ce aventură!

17.O INVITAȚIE DE LA LUNĂ-PLINĂ ȘI MĂTĂSUȚĂ

Nimănui nu-i plăcuse vizita pe Tărâmul Zguduială, unde oricum nimeriseră din greșeală. Acum stăteau cu toții în casa lui Lună-Plină, dezlegându-și pernele din față și din spate și examinându-și toate vânătaile.

— Ce să facem cu toate pernele astea? Întrebă Beth.

— Bănuiesc că îi vor fi de folos lui Lună-Plină, răspunse Frannie. Are nevoie de multe perne pentru lunecuș-alunecuș, nu-i așa, Lună-Plină?

— Așa e, îmi vor fi de folos, zise Lună-Plină radiind de bucurie. Unele perne de-ale mele sunt foarte vechi și au început să se uzeze. N-avem cum să i le înapoiem scârțarei de pe Tărâmul Zguduială, așa că mai bine le folosim aici.

— Într-adevăr, zise Joe și îi întinse lui Lună-Plină pernele.

Ceilalți procedară la fel. Lună-Plină era mulțumit. Le turnă limonada în pahare, apoi le oferă o cutie plină cu tot felul de caramele.

— Nu cred că voi mai fi vreodată curios să văd ce tărâm e în vârful Copacului Depărtărilor, zise Joe, mestecând un soi ciudat de caramelă care părea să se umfle în gură, în loc să se micșoreze.

— Nici eu, mărturisi Beth.

— Cu siguranță nici eu! zise Frannie. Mi se pare că acolo, sus, nu sunt niciodată tărâmură care merită vizitate. Toate sunt nespuse de neplăcute.

— Cu excepția tărâmului *meu*, interveni Moș Cratiță, destul de amărât. Mie mi s-a părut mereu foarte plăcut.

Între timp, caramela lui Joe se făcuse atât de mare, încât băiatul nu mai putea scoate nicio vorbă. Apoi, dintr-odată, îi explodă în gură, dispărând cu totul și lăsându-l buimac.

— Vai de mine, ai luat cumva o caramelă Șoc? îl întrebă Lună-Plină pe Joe, observând uimirea de pe chipul băiatului. Îmi pare rău. Ia alta.

— Nu, mulțumesc, zise Joe, simțind că o caramelă Șoc îi este mai mult decât suficient. Cred că ar trebui să plecăm. S-a făcut târziu.

— Ce-o să se întâmple cu Moș Cratiță acum că și-a pierdut tărâmul? întrebă Beth în timp ce-și lua o pernă și se pregătea să alunece pe tobogan.

— A, va locui cu domnul Cutărică, zise Lună-Plină. Of! A luat o caramelă Șoc din greșeală. *Vai*, ia priviți-l!

Cu toții se uitară la Moș Cratiță. Caramela lui se făcuse uriașă și era pe punctul de a exploda. Ceea ce și făcu, după care dispăru cu totul. Moș Cratiță clipi și privi buimac în jur, la toată lumea care nu mai putea de râs.

— Asta era o caramelă Șoc! zise Lună-Plină.

— Am înghițit un breloc?! se vaită Moș Cratiță. Ce mă fac?

— Haideți! zise Beth chicotind. E timpul să plecăm. Pe curând, Lună-Plină! La revedere, Moș Cratiță!

Își dădu drumul pe tobogan în jos și într-o clipă țâșni prin trapa de la baza copacului. După aceea urmă Frannie, iar apoi, Joe.

— La revedere! strigă băiatul. Rămâneți cu bine! Mama copiilor fu uimită să vadă în ce hal arătau, plini de vânătași.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ați făcut? zise ea. Nu vă mai las niciodată să vă jucați cu Moș Cratiță dacă vă întoarceți acasă în halul ăsta! Și ce v-ați murdărit!

Joe ardea de nerăbdare să-i povestească despre Tărâmul Zguduială și despre aventurile lor, însă știa că mama ar fi zis că sunt toate doar născociri. Așadar, nu scoase o vorbă și se duse să se schimbe de hainele murdare.

Lucrurile nu meraseră prea bine săptămâna următoare. Tatăl copiilor pierdu niște bani într-o seară, iar mama nu câștigă mult din spălatul rufelor. Așadar, banii erau puțini, iar copiii nu putură mânca tot ce-ar fi poftit.

— Măcar dacă aveam și noi câteva găini! oftă mama. Ar face vreo câteva ouă. Și o căpriță care să ne dea lapte.

— Ce-mi doresc eu e o lopată nouă, spuse tata. Cea veche mi s-a rupt ieri și nu mai pot lucra în grădină. E foarte important să punem cât mai multe legume, căci nu ne permitem să le cumpărăm! Colac peste pupăză, tatălui nu-i trecuse încă supărarea pe copii, din pricină că aceștia își prăpădiseră hainele în peripețiile lor cu Moș Cratiță.

— Dacă așa știți să aveți grijă de singurele voastre haine bune, atunci va trebui să stați în casă și să nu ieșiți deloc! îi certă el.

Copiilor nu le plăcea să fie certați, așa că Beth cârpi hainele cum putu ea mai bine. Trecură două săptămâni și copiii nu găsiră nici măcar două ceasuri libere ca să-i facă o vizită lui Lună-Plină.

— S-o fi întrebând dacă am pățit ceva, zise Frannie.

Într-adevăr, Lună-Plină se gândea la prietenii lui. Aștepta zi și noapte un semn de la copii, iar el și Mătăsuță începuseră să se îngrijoreze.

— Eu zic să le trimitem copiilor un bilet prin Huhurez și să îi rugăm să vină iute la noi, sugeră Mătăsuță într-un sfârșit.

Își dădu drumul pe lunecuș-alunecuș până în scorbura în care locuia Huhurezul. Bătu la ușă, iar acesta o deschise cu ciocul.

— Ce e? întrebă el cu o voce aspră.

— O, Huhu dragă, n-ai vrea tu să le duci acest bilețel copiilor care locuiesc în coliba de la marginea pădurii? întrebă Mătăsuță, cu glas mios. Tu oricum pleci la vânătoare în noaptea asta, nu-i așa?

— Da, răspunse Huhurezul, apucând biletul cu una dintre ghearele lui mari. Am să-l duc.

Trânti ușa în urma lui, după care își luă zborul, planând în aer, ca o adiere, cu uriașele-i aripi gălbui. Ajunse la coliba copiilor. Erau în pat, dormeau. Huhu se așeză afară pe un copac și țipă strident. Copiii tresăriră și se treziră.

— Ce-a fost asta? zise Beth. Joe intră în cameră.

— Ați auzit? întrebă el. Ce poate să fie?

Huhurezul strigă din nou. Fără doar și poate, avea un glas cumplit. Copiii tresăriră încă o dată. Joe se apropie curajos de fereastră și privi afară.

— E cineva rănit? întrebă el.

— Buhuuuu! strigă iarăși huhurezul, iar Joe fu cât pe-acum să cadă pe fereastră de spaimă!

Pasărea își întinse aripile mari și moi și zbură spre băiat. Dădu drumul biletului pe pervaz, cârâi încă o dată, apoi se ridică în zbor și se pierdu în noapte, plecând la vânătoare de șoareci și șobolani.

— Era un huhurez! zise Joe. Ne-a lăsat un bilet! Repede, aprindeți lampa, să vedem ce scrie! Aprinseră lumina și se îngrămădiră în jurul biletului. Iată care era mesajul:

Dragă, Joe, Beth și Frannie,

De ce, nu, veniți să ne vedeți? V-am, supărat cumva? Vă, rugăm să veniți curând fiindcă acum, Copacul Depărtărilor s-a rotit în dreptul unui ținut minunat. Este, Tărâmul Luați-Poftiți. Dacă, îți dorești ceva, de obicei apare, din senin. Veniți și vom merge acolo împreună.

*Cu drag,
Luna-Plină și Mătăsuță*

— Oooo! zise Frannie încântată. Tărâmul Luați-Poftiți! Ei bine, mie tare mi-ar plăcea să iau niște găini.

— Eu vreau o capră! spuse Beth.

— Iar eu aș vrea o lopată pentru tata! zise Joe, însă pe loc se încruntă. Dar ne-am hotărât să nu mai mergem pe tărâmurile acelea neobișnuite, zise el. Niciodată nu știi ce ți se poate întâmpla acolo. Mai bine am rămâne acasă.

— Of, Joe! se plânse Beth. Te rog, haide să mergem! Până la urmă, dacă există un tărâm frumos, am face bine să-l vizităm.

— Şşş! O s-o trezeşti pe mama! zise băiatul. Să vedem ce se întâmplă mâine. Dacă avem câteva clipe libere doar pentru noi, vom merge să-l întrebăm pe Lună-Plină dacă tărâmul acesta e cu adevărat lipsit de primejdii. Acum am face bine să ne aşezăm înapoi în pat.

Însă nu puteau deloc să doarmă! Rămaseră cu toţii treji, închipuindu-şi cum era Tărâmul Luaţi-Poftiţi şi dacă îl vor vizita în ziua următoare!

18. TĂRÂMUL LUAȚI-POFTIȚI

Ziua următoare fu foarte frumoasă. Copiii o ajutară pe mama lor la curățenie în toată casa, iar Joe aduse mândru fasole verde și salată din grădină, pe care el singur le plantase. Mama fu foarte mulțumită.

— Puteți merge la joacă după prânz, dacă vreți, zise ea. Ați fost foarte cuminiți astăzi.

Copiii schimbă priviri pline de încântare – era exact ce așteptau! Ce bine!

— Haideți! spuse Joe, după ce mâncară de prânz. N-avem nicio clipă de pierdut!

— Ce ziceți de ceva de băut? întrebă Beth. N-ar fi bine să luăm niște limonada cu noi?

— Îmi închipui că putem face rost de limonada pe Tărâmul Luați-Poftiți, spuse Joe cu gura până la urechi.

Și uite așa plecară din nou la joacă, făcându-i cu mâna mamei. Imediat ajunseră în mijlocul Pădurii Fermecate, înconjurați de copacii care-și șopteau taine unul altuia, „fâșș, fâșș, fâââș, fâââș!”.

Alergară printre tufișuri și arbori până la Copacul Depărtărilor, pe care se cățărară rapid. Când trecură de fereastra lui Morocănilă, spiridușul țăfnos, Joe trase cu ochiul înăuntru, în joacă. Însă pe dată îi părură rău, căci Morocănilă era acolo și zvârli cu supa rece din castron în bietul Joe!

— Ah! zise Joe mâniat, văzându-și cămașa improșcată cu supă. Spiriduș răutăcios!

Auzindu-l, Morocănilă izbucni în hohote de râs, după care trânti fereastra.

— Bleah! Miroși a ceapă acum, Joe! zise Beth, strâmbând din nas. Sper să dispară iute mirosul ăsta.

Băiatul se șterse cu batista și își promise-n sinea lui că într-o zi își va lua revanșa!

— Haideți, zise Frannie pierzându-și răbdarea. N-o să mai ajungem sus niciodată!

Trecură de ușa huhurezului și-l văzură șezând înăuntru, dormind buștean. Ajunseră și la ușa galbenă a amicei lor, Mătăsuță, însă nu era acasă. Pe ușă era un bilețel pe care scria: „REVIN ÎN CURÂND”. – Trebuie să fie cu Lună-Plină, își dădu Joe cu părerea. Acum aveți grijă la apa doamnei Spălăceală. Făcu bine să le amintească, fiindcă nu trecu mult și o cascadă impresionantă de apă cu clăbuci se revărsă asupra lor. Frannie scoase un țipăt și se feri din calea suvoiului, la fel procedă și Beth. Joe, în schimb, nu fu destul de rapid și se udă un pic, lucru care-l supără foarte tare. – Lasă, nu-i nimic, Joe! chicoti Frannie. O să spele un pic din supa de ceapă!

Își văzură de urcuș și ajunseră la casa domnului Cutărică. Ca de obicei, ședea într-un șezlong, dormind buștean, cu gura căscată. Chiar lângă el stătea întins Moș Cratiță, dormind adânc într-o poziție incomodă, înfășurat, ca de obicei, în oale și tigăi.

— Nu-i treziți, șopti Joe. Mai bine să nu ne oprim la taclale.

Așadar, se strecurară pe lângă ei, însă, chiar când să ajungă la creanga următoare, Moș Cratiță se trezi din somn.

Adulmecă aerul și-l înghionti pe domnul Cutărică.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? tresări amicul său.

— Simți miros de ceapă? întrebă Moș Cratiță. Eu îl simt cât se poate de bine. Crezi că astăzi crește ceapă pe Copacul Depărtărilor? Ador supa de ceapă. Joe și fetele se prăpădeau de râs.

— Moșului i-a mirosit supa de ceapă de pe cămașa ta, observă Beth. Doamne! O să vezi că vor petrece toată ziua căutând cepe în Copacul Depărtărilor!

Îi lăsară în urmă pe cei doi moșuleți și își continuară urcușul, când fură surprinși de a doua cascadă de apă a doamnei Spălăceală. Avea multe rufe de spălat în acea zi, se pare, și goli o covată plină ochi chiar când cei trei copii treceau pe dedesubt.

„Fleosc-pleosc-fleosc-pleosc!” venea apa în valuri spre ei, udându-i până la piele. Se chinuiră să tragă aer în piept, după care se scuturară ca niște căței uzi.

— Repede! zise Joe. Să fugim la casa lui Lună-Plină și să împrumutăm niște prosoape. Asta-i prea de tot!

Ajunseră, în final, la casa amicului lor. Bătrânul Lună-Plină și Mătăsuță le ieșiră în cale și dădură să-i îmbrățișeze, însă, când băgară de seamă cât de uzi erau, se opriră surprinși.

— Plouă cumva? întrebă Lună-Plină.

— Ați făcut baie îmbrăcați? vru să știe Mătăsuță.

— Nu, e apa doamnei Spălăceală, ca de obicei, răspunse Joe vădit iritat. Am reușit să ne ferim la prima tură, dar a doua ne-a luat prin surprindere. Ne puteți împrumuta niște prosoape?

Lună-Plină zâmbi larg și scoase niște prosoape din dulapul său arcuit. În timp ce copiii se ștergeau, Lună-Plină le povesti totul despre Tărâmul Luați-Poftiți.

— E un tărâm fantastic, începu el. Ai voie să hoinărești peste tot și să iei tot ce-ți dorești, fără să plătești un sfanț. Oricine merge acolo, dacă poate. Haideți cu mine și cu Mătăsuță să-l vizităm.

— Sunteți siguri că nu ne paște nicio primejdie acolo? întrebă Joe, ștergându-și părul.

— O, da, răspunse Mătăsuță. Singurul lucru la care trebuie să fim atenți este să nu zăbovim acolo prea mult și să nu mai avem cum să ne întoarcem la Copacul Depărtărilor. Dar Lună-Plină a spus că va sta lângă scară și va fluiera o dată tare, dacă vede vreun semn că tărâmul se îndepărtează.

— Bine, spuse Joe. Ei bine, sunt o sumedenie de lucruri pe care ni le dorim. Să mergem atunci!

Se cățără cu toții pe creanga din vârf care străpungea marele nor alb. Ca de obicei, scara ducea la tărâmul de deasupra. Rând pe rând, o urcară și pășiră pe neobișnuitul pământ de dincolo de norul fermecat.

Era cu adevărat ieșit din comun! Cât vedeai cu ochii, locul era înțesat de obiecte și plin de diverse făpturi. Era destul de greu să te miști dintr-o parte în alta. Toate soiurile de animale cutreierau tărâmul; saci de toate felurile, pline cu aur sau cartofi, se găseau la tot pasul; gherete cu legume și fructe arătoase erau peste tot; chiar și mese, scaune și alte asemenea lucruri atârnav pretutindeni, așteptând să fie luate! — Dumnezeule mare! se miră Joe. Chiar poți lua orice de aici?

— Absolut orice! zise Lună-Plină, așezându-se lângă scara din vârful copacului. Ia priviți-i pe piticii ăia de-acolo! Au de gând să ia tot aurul pe care îl găesc!

Copiii priviră în direcția indicată de Lună-Plină. Într-adevăr, patru pitici târau după ei toți sacii de aur din preajmă. Mergeau împleticit unul în spatele celuilalt până la scară, după care dispăreau în Copacul Depărtărilor, cu tot cu aur. Alte făpturi de basm erau în căutarea altor lucruri – rochii, jachete, pantofi, păsări cântătoare, tablouri, tot soiul de obiecte! Imediat ce găseau ce-și doriseră, dădeau fuga la scară și coborau voioși înapoi în copac. Lună-Plină se amuza privindu-i.

Ceilalți o luară la picior, cercetând cu uimire toate bogățiile târâmului.

— Vrei un leu mare și gras, Joe? întrebă Mătăsuță, chiar când un leu uriaș trecu pe lângă ea și îi linse mâna.

— Nu, mulțumesc, răspunse prompt Joe.

— Ei bine, atunci ce zici de o girafă? întrebă Mătăsuță. Cred că sunt niște animale de companie minunate. –Te înșeli, zise Beth, în timp ce îi depăși în galop o girafă înaltă cât un cal de lemn uriaș. Nu cred că cineva întreg la minte ar crede că girafele sunt potrivite să fie animale de companie.

— Vai, priviți! strigă Frannie când ajunse în fața unui magazin în care erau expuse o mulțime de ceasuri mari și frumoase. Haideți să ducem un ceas acasă!

— Nu, mulțumesc, zise Joe. Știm ce ne dorim și n-o să luăm nimic altceva.

— Dar cred că *mie* mi-ar plăcea un ceas, spuse Mătăsuță, ridicând un ceas micuț, al cărui cadran avea un chip plăcut și zâmbitor.

Dedesubt avea două piciorușe pe care le bălângăni agitat când Mătăsuță îl ridică în aer.

— Vrea să meargă! se amuză Beth. O, Mătăsuță, te rog, lasă-l. N-am văzut niciodată un ceas care să meargă pe propriile-i picioare!

Mătăsuță așeză ceasul pe pământ, iar acesta începu îndată să umble pe piciorușele sale plate. Copiii **li** se păru nemaipomenit de amuzant. Mătăsuță era încântată de noul ei ceas. Era dintr-acelea care suna de fiecare dată la oră fixă, iar uneori și între.

Și trebuia întors cu cheia în fiecare seară, ca să nu se oprească din ticăit.

— Este exact ce mi-am dorit mereu, zise ea. îl voi păstra în camera mea, în spate.

— Chiar crezi că va rămâne acolo, Mătăsuță? întrebă Beth. O va lua din loc și-și va băga nasul prin toate treburile tale. Iar dacă nu-i va plăcea de tine, o să fugă în lume!

— Țrrrr! sună ceasul pe neașteptate, cu un glas cristalin, făcându-i pe toți să tresară.

Când anunța ora se oprea din mers, însă imediat după aceea începea din nou să-i urmărească pe copii și pe noua lui stăpână. Era un ceas cu totul și cu totul ieșit din comun!

— Acum chiar ar trebui să căutăm ceea ce ne dorim *noi*, zise Joe. Să fie cumva găini cele de acolo, Beth? —Da, găini sunt! zise Beth. Ce bine! Haideți să le luăm împreună. O, chiar e un tărâm minunat! Sunt tare bucuroasă că am venit! Ce distractiv va fi să facem rost de tot ce ne dorim. Tare curioasă sunt să aud ce va zice mama când ne întoarcem acasă!

19. LUNĂ-PLINĂ INTRĂ ÎN BUCLUC

Copiii se apropiară de găinile pe care le zărise Joe. Erau foarte frumoase, însă aveau o culoare ciudată; aripile erau verde-pal, iar restul penajului era galben ca floarea-soarelui. Aveau voci ciudate, pițigăiate și erau deosebit de prietenoase – veniră spre copii și se frecară de picioarele lor precum pisicile!

— Crezi că mamei i-ar plăcea să avem găini de culoarea asta? întrebă Joe nesigur.

— Nu văd de ce nu, răspunse Beth. Cred că sunt tare frumoșele. Întrebarea e – fac ouă bune?

Una dintre găini ouă pe loc. Era un ou mare și avea o culoare obișnuită. Beth fu mulțumită.

— Poftim! zise ea. Dacă fac ouă la fel de mari ca acesta, mama va fi încântată. Câte găini sunt aici – una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte! Mă întreb cum le putem căra pe toate.

— A, o să vă urmărească ele, zise Mătăsuță. La fel cum mă urmărește pe mine ceasul! Spune-le că le vrei și vor veni după tine.

— Vrem să veniți cu noi, găinușelor, spuse Joe atunci, iar păsările cu aripi verzi se îndreptară spre el, așezându-se în șir pentru a-i urma pe copii. Se amuzau cu toții pe cinste.

— Ei, ne-am găsit găinile! spuse Beth, mulțumită. Acum mai rămâne să găsim căprița și lopata.

Își reluară căutările, privind cu atenție tot ce era în jurul lor. Indiferent ce-și dorea fiecare, până la urmă acel lucru răsărea de cine știe unde! Erau bărci acolo, tot felul de căței, coșuri de cumpărături, inele, jucării, lăzi, până și obiecte mici ca niște degetare!

— Acesta e cel mai ciudat tărâm pe care l-am văzut vreodată! se minună Joe.

— Și noi arătăm destul de ciudat, zic eu! chicoti Frannie, văzând cele șapte găini și ceasul pășind cumiți în urma lor. Ah, priviți – cea mai drăguță căpriță albă pe care am văzut-o în viața mea! Haideți s-o luăm!

Într-adevăr, nu departe era o căpriță frumoasă, cu ochi căprui și blânzi și cu urechi ciulite. Arăta destul de obișnuit, cu excepția a două pete albastre pe coadă.

— Căpriță albă, vino cu noi! zise Frannie, iar aceasta galopă înspre ei.

Se așază în rând, în spatele găinilor, însă nu păru să-i placă ceasul, care se ciocnea din când în când de ea, doar ca s-o tachineze.

— Nu mai face asta, ceasule, zise Mătăsuță.

— Sper că ceasul tău nu ne va da bătăi de cap, zise Beth. Mi se pare că nu se poartă cuviincios! –Acum să căutăm o lopată, zise Joe și în clipa aceea văzu o lopată solidă rezemată de un gard, cu alte unelte răsfirate

în jur. De asta ce ziceți, fetelor? Pare destul de rezistentă pentru tata, nu?

O ridică și o înfipse în pământ. Era exact ceea ce căuta. Joe și-o puse pe umăr, iar cei patru își zâmbiră mulțumiți.

— Avem tot ce ne trebuie, zise Joe. Haideți. Ne întoarcem la Lună-Plină, după care luăm niște prăjiturile pentru acasă.

Așadar, urmăriți de cele șapte găini, de căprița albă și de ceas, cei patru porniră înapoi spre locul în care îl lăsaseră pe Lună-Plină. Dar – ce să vezi? – el nu mai era acolo. În schimb, se chinuia să tragă de un covor splendid care atârna într-un copac din apropiere. Era perfect rotund și avea o gaură în mijloc.

— Salutare, salutare! strigă el, când îi văzu apropiindu-se. Uite ce-am găsit! Exact ce mi-am dorit dintotdeauna pentru căsuța mea rotundă din copac – un covor rotund cu o gaură pentru lunecuș-alunecuș! Minunat!

— Dar, Lună-Plină, ai zis că vei sta de pază ca nu cumva să se îndepărteze Tărâmul Luați-Poftiți de Copacul Depărtărilor, nu-i așa? întrebă Mătăsuța îngrijorată. Unde e gaura care duce spre copac? –A, e pe-aici, prin preajmă, răspunse Lună-Plină, înfășurându-se în covor, după care o luă din loc, împleticindu-se. Haideți. Sigur o vom găsi.

Însă nu o găsiră! Dispăruse, căci Tărâmul Luați-Poftiți se îndepărtase de Copacul Depărtărilor.

— Lună-Plină! E foarte urât din partea ta! îl dojeni Joe. Doar ai promis.

Lună-Plină se albise la față și părea îngrijorat. Cercetă atent împrejurimile, încercând să găsească deschizătura din nor, însă nici urmă de ea. începu să tremure de frică.

— V-am bă-bă-băgat pe toți în bu-bu-bucluc! se bâlbâi acesta. Iată-ne împo-po-potmoliți într-un lo-lo-loc unde sunt de toa-toate și tot ce ne do-do-dorim e să plecăm de aici! Toți arătau de parcă li s-ar fi înecat corăbiile. Era îngrozitor!

— Sunt foarte supărat pe tine, Lună-Plină, zise Joe pe un ton aspru. Ai zis că vei sta de pază și n-ai făcut-o. Așa se poartă un prieten?

— Iar mie mi-e rușine cu tine, adăugă Mătăsuța, cu lacrimi în ochi.

— O să găsim pe cineva să ne ajute, zise Lună-Plină mohorât, după care porniră cu toții, urmați îndeaproape de găinile lor, de căpriță și de ceas, care bătea întruna ora patru, fără ca nimeni să știe de ce.

Imediat băgară de seamă că se petrecea ceva neobișnuit. Nu mai era picior de om pe Tărâmul Luați-Poftiți! Toți piticii, spiridușii și elfii dispăruseră!

— Trebuie să fi știut că tărâmul urmează să se miște din loc, suspină Lună-Plină. Și probabil că s-au strecurat pe scară în jos la timp. Of, de ce-am plecat de-acolo?!

Cutreierară întreg ținutul, care nu era foarte întins, dar era mai aglomerat cu lucruri și animale decât orice alt loc din lume.

— N-am nicio *idee* ce putem face! zise Mătăsuță. E adevărat că aici se găsește tot ce ne dorim – n-o să murim de foame –, dar nu este tocmai locul în care am vrea să trăim pentru totdeauna!

Se mai plimbară pe ici, pe colo, când deodată dădură peste ceva ce le scăpase înainte. Era un avion mare și strălucitor! Era dintr-acelea vechi, cu carlingă rabatabilă, astfel încât să poți vedea în toate direcțiile când te urcai în ea.

— Ooooo! făcu Joe, cu ochii scânteindu-i de încântare. Ia priviți! Ce mi-aș dori să știu să pilotez un avion! Tu știi, Lună-Plină?

Lună-Plină clătină din cap. La fel și Mătăsuță.

— Asta nu-i de bine, oftă Joe. Speram să putem pleca de aici cu acest avion.

Se urcă în avion și îl cercetă amănunțit. Erau cinci manete acolo. Pe una dintre ele scria SUS, iar pe alta, JOS. Pe o a treia scria DREPT ÎNAINTE, pe următoarea era notat LA DREAPTA, iar pe ultima, LA STÂNGA. Joe se uită încântat la manete.

— Cred că știu cum se pilotează avionul! zise el. Chiar cred! Pare destul de ușor.

— Nu, Joe, nu încerca, zise Beth îngrijorată, însă era prea târziu, Joe apucase deja să tragă de maneta pe care scria SUS și, până să mai zică cineva ceva, avionul lucitor se ridicase în aer cu Joe, lăsându-i pe ceilalți pe pământ cu gura căscată.

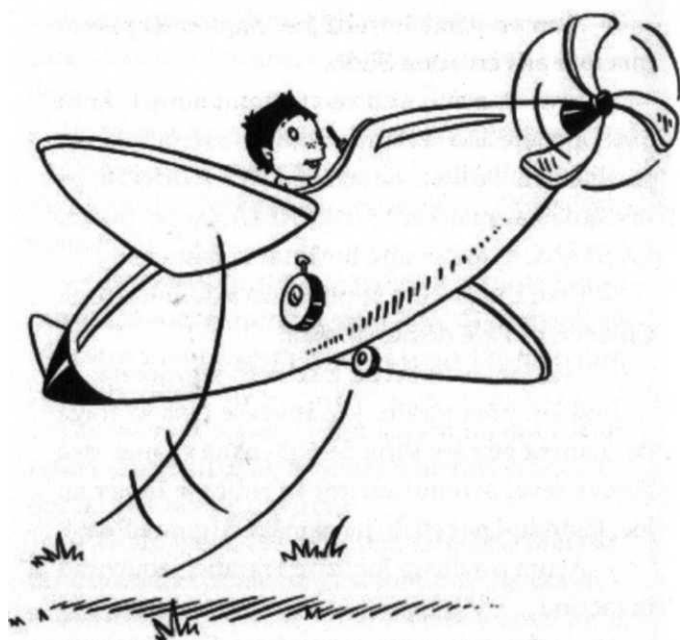
— Acum s-a dus și Joe! zise Frannie, izbucnind în lacrimi.

Avionul se ridica sus, tot mai sus. Se roti în văzduh când Joe apăsă maneta LA DREAPTA. Apoi zbură înainte când apăsă cea de-a treia manetă. Când trase maneta pe care scria JOS, avionul îi ascultă comanda. Era chiar ușor!

Joe coborî cu grijă și ateriza nu departe de ceilalți. Aceștia alergară spre el, râzând și chiuind.

— Joe, Joe! Chiar ai zburat singur?

— Doar m-ați văzut, zise Joe, radiind de mândrie. E destul de simplu. Hai, toată lumea sus și să plecăm. Poate dacă zburăm departe, vom ajunge într-un loc pe care Lună-Plină îl recunoaște!

Se urcară cu toții în avion. Beth le așeză pe cele șapte zburătoare în spate și luă căprița în poală. Puse lopata la picioare. Ceasul îi încurca pe toți, fiindcă nu voia să stea locului nici în ruptul capului, ci se urca întruna pe picioarele tuturor pentru a se uita pe geam. Mătăsuță începu să-și dorească să nu-l fi luat.

— Sunteți gata? întrebă Joe, după care trase de maneta pe care scria SUS.

Și țâșniră în sus. Ce senzație minunată! Erau cu toții încântați să zboare.

Ceasul lui Mătăsuță era și el încântat. Sună de douăzeci și nouă de ori fără pauză.

— N-o să te întorc în seara asta dacă nu ești cuminte, îl amenință Mătăsuță.

Iar asta îi fu de-ajuns ceasului. Se piti într-un colț și nu mai scoase niciun tic-tac. — Oare încotro am pornit-o? se întrebă Beth. Însă nimeni nu știa.

20. LA DRUM SPRE ȘCOALA LUI MADAM RĂSTEALĂ

Într-adevăr, Joe pilota cu iscusință avionul. Cum ajungea îndeajuns de sus, apăsa maneta DREPT ÎNAINTE, iar avionul accelera în față.

Copiii se aplecau într-o parte să privească ținuturile deasupra cărora zburau. În scurt timp, lăsaseră în urmă Tărâmul Luați-Poftiți și ajunseră într-o țară stranie și pustie, în care nu creștea niciun fir de iarbă și niciun copac și unde nu se zărea nicio casă.

— Acesta e Ținutul Singurătății, zise Lună-Plină, privind pe geam. Nu ateriza aici, Joe. Zboară mai departe.

Joe își continuă zborul. La un moment dat, îi ieși în cale un deal uriaș și fu nevoit să tragă iute de maneta pe care scria SUS pentru a nu intra

direct în el, însă altfel era foarte distractiv să pilotezi avioane. Joe n-ar fi bănuț niciodată ce ușor e totul.

Căprița din brațele lui Beth era o minune. Din când în când îi lingea obraji, ca un câțel! Găinile erau și ele cuminți și liniștite, iar ceasul stătea nemișcat în colțul lui.

Avionul zbura peste un ținut cu multe turnuri și castele.

— Țara Coloșilor! zise Mătăsuță, privind cu uimire clădirile uriașe. Sper că nu aterizăm aici!

— Mai bine nu, zise Joe, trăgând mai tare de maneta DREPT ÎNAINTE, astfel încât avionul zbură iute ca săgeata.

Viteza le zbârlea părul, iar pletele zânei Mătăsuță arătau aidoma unui câmp de gălbenele în adierea vântului. Trecură și de Tărâmul Acadelor și de Ținutul Flop. Apoi avionul începu să scoată zgomote ciudate!

— Hei, zise Joe. Ce s-a întâmplat?

— Cred că avionul a obosit, zise Lună-Plină. Pare să fi rămas fără aer.

— Nu vorbi prostii, Lună-Plină, zise Joe. Avioanele nu rămân fără aer.

— Ba acesta rămâne, spuse Lună-Plină. Nu auzi cum horcăie?

Într-adevăr, avionul *horcăial* –Hârc-horc-hârr-bârr!

— N-ar fi bine să coborâm și să-l lăsăm să se odihnească un pic? întrebă Joe.

— Ba da, spuse Lună-Plină, privind afară. Pare destul de sigur. Nu știu ce tărâm e acesta, dar nu cred că e chiar neobișnuit. Chiar sub noi e o casă mare, verde, cu o grădină uriașă. Crezi că reușești să te oprești pe peluza aceea întinsă, Joe? Poate așa aterizarea nu va fi atât de dură.

— Bine, zise Joe și trase de maneta JOS. începură să coboare, planând lin. Bufl! Atinseră

iarba, care rămânea în urmă sub roțile mari ale avionului. Acesta se opri și toți coborâră, bucuroși să-și dezmoștească oasele.

— Zece minute de odihnă și avionul va fi gata să-și ia zborul din nou, zise Lună-Plină, mângâind fuselajul.

— Mă întreb unde ne aflăm, spuse Mătăsuță, privind de jur împrejur.

Lună-Plină miji ochii spre casa uriașă din depărtare – după care se încruntă.

— Vai de mine! mârâi acesta. Știu a cui e casa aia! E o școală și-i aparține lui Madam Răsteală! Toți cei indisciplinați, fie ei spiriduși, pitici sau zâne, sunt trimiși aici ca să învețe regulile de bună purtare! Să sperăm că bătrâna Madam Răsteală nu dă cu ochii de noi!

Cu toți priviră atunci agitați în jurul lor – pe neașteptate, de pe cărare apără o doamnă în vârstă, înaltă, cu o pereche de ochelari mari pe nas și cu o bonetă albă pe cap. Lună-Plină o luă la fugă spre avion.

— Repede! îi îndemnă el. E Madam Răsteală! însă femeia ajunsese la ei până să apuce să fugă.

— Aha! zise ea. Așadar, voi sunteți noul eșalon de omuleți obraznici care mi-au fost trimiși spre reeducare! Pofțiți pe aici, vă rog.

— N-am fost *trimiși* la dumneavoastră, zise Joe. Am aterizat aici ca să ne lăsăm avionul să se odihnească puțin. Suntem în drum spre casă.

— Ce băiat obraznic, să îndrugi astfel de scorneli! zise Madam Răsteală pe neașteptate, cu o voce atât de puternică și autoritară, încât îl făcu pe băiat să tresară. Veniți cu mine, toți!

Nu păreau să aibă de ales. Joe, Beth, Frannie, Lună-Plină, Mătăsuță, căprița albă și cele șapte găini o urmară pe Madam Răsteală cu niște figuri foarte nefericite. Ceasul refuză să meargă, așa că Mătăsuță fu nevoită să îl care.

Tuturor li se făcuse foame. Joe o trase pe Madam Răsteală timid de mânecă:

— Am putea primi ceva de mâncare, vă rog? întrebă el.

— Masa va fi gata în câteva minute, zise Madam Răsteală. Capul sus, toată lumea! Nu te cocoșa, domnișoară! îi repezi femeia.

Se referea la biata Frannie, care, de spaimă, luă pe dată poziție de drepti. Adevărul e că Madam Răsteală nu era deloc o persoană simpatică. Avuseseră mare ghinion să aterizeze tocmai în grădina ei. Dar cu toții se înveseliră un pic la gândul că în curând vor mânca. Fură conduși într-o sală mare, plină de spiriduși și de alte făpturi. Ședeau cu toții înșiruiți la mese de lemn, însă se ridicară în picioare în clipa în care Madam Răsteală intră în încăpere.

— Stați acolo, le porunci Madam Răsteală, arătându-le o masă liberă.

Copiii, Lună-Plină, Mătăsuță, căprița și găinile se așezară cuminți. În capul mesei se așeză ceasul, care arăta tare mohorât. Copiii își coborâră privirea spre masă. Ooo! Ce prăjituri minunate! Ce carafe mari de limonada!

Madam Răsteală îi analiză pe toți cei așezați la masă. Se încruntă.

— Licărici, vino încoace! se răsti ea la un spiriduș mititel, care se apropie spășit. Nu ți-am spus să vii la masă pieptănat cumsecade? îi țipă femeia în ureche, făcându-l pe Licărici să izbucnească în lacrimi. Și uite-l și pe Găgăuță, cu bluza sfâșiată! zise Madam Răsteală. Vino încoace, Găgăuță!

Găgăuță se apropie și stătu cuminte în timp ce directoarea școlii îl făcea cu ou și cu oțet. Beth și Frannie erau speriate și sperau din suflet ca părul și mâinile să le fie curate.

— Stați jos! porunci Madam Răsteală, și toată lumea se conformă.

— Vreți să gustați? zise Joe și le întinse surorilor sale o farfurie cu prăjitură cu cireșe în vârf, care arăta absolut delicios.

Dar surpriză! în clipa în care bucățile de prăjitură le atingeau farfuriile, se prefăceau în felii de pâine mucegăită! Copiii nu îndrăzniră să scoată nicio vorbă. Băgară de seamă că același lucru li se întâmpla tuturor din încăperea, mai puțin directoarei, care își savura masa copioasă de prăjituri, limonada și sendvișuri.

Când își turnară limonada în pahare, copiii văzură cum aceasta se prefăcea în apă. Erau foarte dezamăgiți. În toiul mesei, un servitor-pitic intră și o anunță pe Madam Răsteală că cineva dorește să o vadă, așa că aceasta părăsi încăperea.

Iar atunci – vai – copiii descoperiră cât de neascultători erau în realitate toți spiridușii și toate zânele acelea! Se îngrămădiră în jurul lor, îi înghiontiră, îi ciupiră și îi ponegriră până când biata Frannie începu să plângă.

Făceau atâta gălăgie, că nimeni nu o auzi pe Madam Răsteală întorcându-se! Dumnezeule, cât era de furioasă! Bătu o dată din palme și toți mai că leșinară de spaimă!

— Ce-i asta!? tună directoarea. Imediat, alinierea! Marș aici!

Madam Răsteală zbieră în urechile tuturor învățăceilor neascultători, când aceștia ajungeau speriați în dreptul ei, cu excepția celor trei frați, întrucât știa că bieții de ei fuseseră necăjiți de ceilalți. Așadar, se mai înveseliră și își recăpătară curajul.

— Treceți în clasă! zise Madam Răsteală, când o depăși ultimul elev din rând.

Acolo se duseră cu toții și se așezară cuminți în bănci cu mic, cu mare, inclusiv găinile cu aripi verzui. –Acum vă rog să îmi răspundeți la întrebările scrise pe tablă, zise directoarea. Aveți cu toții hârtie și creion. Cine va da răspunsuri greșite va regreta amarnic.

Joe se zgâi la întrebările de pe tablă. Uimit, le citi cu voce tare și celorlalți.

— „Dacă luați trei omizi dintr-un tufiș, câte mure rămân?”, „Adăugați o jumătate de litru de lapte la o jumătate de kilogram de mazăre și scrieți care va fi restul”, „Dacă un tren merge cu zece kilometri la oră și trebuie să treacă prin patru tunele, spuneți în ce va consta cina mamei conductorului în zilele de duminică”.

Copiii căscară și ei ochii la tablă. Oare ce însemnau întrebările astea? Păreau cu totul lipsite de sens.

— Nu știu răspunsul la niciuna dintre ele, zise tare Lună-Plină, aruncând creionul pe jos.

— Ce întrebări prostești! zise Joe și își aruncă și el creionul.

Fetele făcură la fel, iar Mătăsuță își rupse hârtia în bucăți. Toți piticii și spiridușii îi priveau îngroziți și uimiți deopotrivă.

— Așa, carevasăzică! zise Madam Răsteală, care acum părea de două ori mai mare decât de obicei. Dacă asta e părerea voastră, poftiți cu mine!

Nimeni nu voia să o urmeze, însă fură nevoiți să o facă, întrucât se treziră mergând în spatele directoarei fără ca ei să-și fi dorit asta. Era cu adevărat straniu. Madam Răsteală îi conduse spre o încăpere mică și îi împinse înăuntru. Apoi trânti ușa în urma lor și învărti cheia în broască.

— Veți sta aici cel puțin trei ore, după care voi veni să văd dacă vă căiți, se răsti ea la copii.

— Groaznic, zise Joe mohorât. N-are niciun drept să ne țină aici. Nu suntem elevi la școala ei smintită. N-am fost neascultători. Am ajuns aici din întâmplare.

— Ei bine, ce ne facem acum? întrebă Mătăsuță, dându-și părul auriu pe spate. Se pare că trebuie să stăm aici trei ore, după care să ne cerem iertare și ea să se răstească iar la noi! Nu-mi place deloc!

Nimănui nu-i plăcea. Ședeau cu toții pe podea, posomorâți și nervoși. Ce bine ar fi dacă ar putea să evadeze din școala acelei cucoane!

21. CEASUL LUI MĂTĂSUTĂ E NESPUS DE ISTET

Joe se apropie de Lună-Plină. Mătăsuță povestea cu Beth și cu Frannie. Căprița albă dormea în poala lui Beth, iar cele șapte găini încercau să scormonească podeaua și cotcodăceau încet.

— Unde mi-e ceasul? întrebă brusc Mătăsuță. Toată lumea privi în jur cu atenție. Nu era acolo.

— Cred că l-am uitat în clasă, zise Joe. Lasă, Mătăsuță, ți-l recuperezi tu după ce stăm aici trei ore.

— Sper, spuse Mătăsuță. Era un ceas frumos și îmi plăcea că avea piciorușe umblătoare.

— E norocos că nu stă și el închis aici, cu noi, spuse Joe posomorât. Măcar dacă ar fi fost o fereastră în cameră, ne-am fi putut strecura pe acolo, dar nu văd niciuna.

— Și nici șemineu nu e, spuse Lună-Plină. Așa ne-am fi putut furișa pe horn în sus. Ascultați! strigă el brusc. Bate cineva la ușă!

Își ciuliră urechile. Cu siguranță era cineva afară care bătea discret la ușă.

— Intră, dacă poți! îl pofti Lună-Plină. Descuie ușa, dacă e cheia în broască.

Dar cheia nu mai era acolo! Nu, Madam Răsteală o luase cu ea, bineînțeles! — Cine e? întrebă Mătăsuță.

— Tic-tac, tic-tac! făcut încet glasul de afară.

— E ceasul meu! se bucură Mătăsuță. A venit să ni se alăture!

— Ooo! exclamă Lună-Plină, îmbujorându-se de bucurie. Mătăsuță, spune-i ceasului tău să facă rost cumva de cheie și să ne dea drumul de-aici.

— Nu cred că va putea, zise Mătăsuță. Am observat că Madam Răsteală își poartă toate cheile pe un șnur atârnat la talie. Ceasul nu are cum să-i ia cheile.

— Of, suspină Lună-Plină.

Cu toții se frământau să găsească o soluție.

— Tic-tac, tic-tac! făcu ceasul afară, după care bătui la ușă încă o dată.

— Uite cum stă treaba, ceasule, nu ajută la nimic să tot ticăi și să bați la ușă! strigă Joe. Suntem încuiați în camera asta și fără cheie nu putem ieși de-aici!

— Tac! replică ceasul întristat.

Însă imediat scoase un „tic!” încântat și începu să danseze pe tălpile sale late, cu capacul din spate larg deschis.

— Oare ce face? întrebă mirată Mătăsuță.

— Cred că-și încălzește piciorușele, își dădu Frannie cu presupusul, chicotind.

Însă nu avea dreptate. Era un ceas vechi, care trebuia tras cu propria-i cheie, de aceea topăia agitat, străduindu-se să o scoată din cui! într-un târziu, reuși. *Cling!* Cheia căzu pe podea.

— Ce Dumnezeu face ceasul tău? o întrebă Joe pe Mătăsuță. Cred că și-a pierdut mințile.

Nu și le pierduse. Dimpotrivă, știa foarte bine ce face. Împinse cheia cu piciorul, iar aceasta alunecă pe sub ușă direct în camera unde erau copiii.

— Ooo, priviți! zise Lună-Plină uimit. Mătăsuță, ceasul tău și-a dat jos cheia din spate și ne-a trimis-o pe sub ușă. Serios, e un ceas cu totul și cu totul ieșit din comun! Joe apucă cheia.

— S-ar putea să se potrivească în ușă! zise el. O încercă. Fu cât pe-aci să deschidă ușa, însă nu reuși. Era foarte dezamăgit.

Dar Lună-Plină zâmbea cu gura până la urechi. Luă cheia și o dădu cu puțină pulbere magică pe care o ținea într-o cutiuță în buzunar.

— Încearcă acum, zise el.

Joe bagă din nou cheia în broască: de data asta se învârti ca unsă și descuie ușa!

În liniște, se grăbiră să iasă din cameră, iar Joe luă cheia cu el. Mătăsuță îl îmbrățișa pe ceas recunoscătoare, iar acesta dădu drumul unui „tic-tac” vesel și zgomotos!

— Sst! zise Mătăsuță. Nu scoate niciun sunet!

— Acum să încercăm să găsim avionul, zise Joe. Să găsim o ușă care dă spre grădină. Atunci ne va fi ușor să dăm de el.

Merseră pe vârfuri de-a lungul unui coridor lung, dar, tocmai când să ajungă la capătul lui, cine le ieși în cale? Nimeni alta decât Madam Răsteală!

— Repede! Ascundeți-vă în spatele draperiilor! zise Joe.

Zis și făcut – dar Madam Răsteală auzise niște zgomote, așa că se apropie de draperii. Era cât pe-aci să le dea la o parte, când ceasul lui Mătăsuță ieși din spatele lor, zbieră „tic-tac!” chiar în urechea femeii și o calcă pe picioare! Madam Răsteală scoase un strigăt de furie și vru să-i tragă un șut, dar nu-l nimeri, iar ceasul o luă la fugă pe coridor, cu directoarea după el.

— Ăsta da ceas! zise Mătăsuță bucuroasă. A ticăit și a ieșit la țanc. Încă o clipă și ne-ar fi descoperit! –Haideți! zise Lună-Plină, trăgând cu ochiul din spatele draperiilor. Trebuie să încercăm să ajungem în grădină acum, cât timp bătrâna nu-i aici.

Traversară tiptil o cameră lungă și ajunseră la o ușă care dădea în grădină. Chiar când Joe se pregătea să o deschidă, îi împinse pe toți înapoi.

— Vine Madam Răsteală! șopti băiatul. Iute! Ascundeți-vă după mobilă!

Cât ai zice pește, se ghemuiră toți în spatele canapelelor și al fotoliilor, chiar în timp ce Madam Răsteală intra pe ușă, bombănind furioasă:

— Când pun eu mâna pe ceasul ăla...

În clipa următoare, ceasul pătrunse în cameră, alergând pe piciorușele plate și ticăi foarte nepoliticos la ea! Madam Răsteală își ridică poalele și o luă la goană prin cameră și pe coridor după el! Copiii, Lună-Plină și Mătăsuță, găinile și căprița se grăbiră spre ușă, o deschiseră și năvăliră în grădină. –Repede, găsiți avionul! spuse Joe. Alergară pe potecă, uitându-se în stânga și-n dreapta după avion.

— Uite-l! strigă Lună-Plină, arătând cu degetul spre avionul strălucitor care îi aștepta pe iarba netedă. Alergară spre el și se strecurară înăuntru.

— Nu vreau să-mi las ceasul în urmă, zise Mătăsuță. A fost foarte isteț. Oare pe unde-o fi?

— Uite-l! Acolo e, cu Madam Răsteală în urma lui! strigă Joe.

Într-adevăr, ceasul tocmai se ivi din spatele unui tufiș; alergia bătălbănindu-se spre ei și dăngănea nevoie mare, iar imediat în urma lui venea Madam Răsteală, roșie la față și gâfâind de ziceai că-și dă sufletul.

Ceasul ocoli cu viclenie un tufiș, iar atunci Madam Răsteală se împiedică de o piatră și căzu lată pe jos. Ceasul goni spre avion, iar Mătăsuța îl ajută să se urce la bord. Se piti într-un colț și nu tăcu până nu dăngăni de exact șaiszeci și trei de ori.

Însă de data asta nimeni nu se mai împotriva, îl priveau ca pe un adevărat erou!

Madam Răsteală se ridică și goni spre avion. Joe apăsă maneta SUS, iar motorul începu să bâzâie și să huruie. Avionul trepida, zguduindu-și pasagerii, după care se ridică în aer, lăsând-o la sol pe Madam Răsteală, peste măsură de furioasă.

— Răspunde la următoarea întrebare! strigă Lună-Plină, aplecându-se peste bord. Dacă cinci persoane, șapte găini, o căpriță albă și un ceas zboară cu avionul, scrie de câte ori va fi răcnit Madam Răsteală la ei până ajung acasă! Toată lumea se distra.

— Ai grijă unde aterizezi de data asta, zise Beth. Chiar trebuie să ajungem acasă.

— Cred că știu unde suntem acum, spuse Lună-Plină când traversau în zbor un ținut straniu unde copacii erau galbeni și iarba roz. Trebuie să zbori drept înainte până ajungem la un turn de argint, după care faci dreapta până dăm de Tărâmul Pescărușilor, apoi stânga peste Pădurea celor Trei Urși și în curând suntem acasă!

— Am înțeles! zise Joe.

Scrută văzduhul, până apăru un turn de argint, iar când îl văzu, înalt și sclipitor, trase maneta LA DREAPTA și zbură până deasupra Tărâmului Pescărușilor. Acesta era ușor de recunoscut, întrucât erau numai pescăruși superbi cât vedeai cu ochii, care brăzdau cerul cu aripile lor albe ca zăpada.

Avionul fu nevoit să încetinească la traversarea stolului de păsări încântătoare. Apoi Joe coti la dreapta, iar în curând ajunseră deasupra Pădurii celor Trei Urși și zăriră coliba în care locuiau Bucle-Aurii și urșii.

— Perfect! Nu mai e mult până acasă! zise Joe. Zbură în continuare până ce se văzu deasupra Pădurii Fermecate și ateriza pe un câmp din apropiere.

Cu toții săriră sprinteni din avion.

— Asta da aventură! zise Frannie. Dar sper să n-o mai întâlnim niciodată pe Madam Răsteală!

— O, iute, prindeți ceasul! zise Beth. Încearcă să se dea jos din avion și o să cadă!

— Dong, dong, dong, dong! făcu ceasul și alunecă pe pământ.

— Trebuie să ne grăbim spre casă acum, spuse Joe, luând lopata.

— Rămâneți cu bine, Mătăsuță și Lună-Plină. Pe curând! Beth, adu căprița, iar eu și Frannie vom îndruma găinile din spate.

Lăsară avionul pe mâna prietenilor, să facă ce vor vrea cu el, și porniră spre casă.

Și, vai de mine, cât de uimită fu mama lor să vadă găinile cu aripi verzui, căprița albă și strașnica lopată de grădină!

— Asta înseamnă că ați fost în Pădurea Fermecată, zise ea.

— Ba *mult* mai departe de-atât! spuse Joe. Și acesta era adevărul gol-goluț, nu-i așa?

22.SUS, SPRE TĂRÂMUL CU JUCĂRII

CIOC-CIOC-CIOC! Bang-bang-BANG! Boc-boc-BOC!

— Dumnezeule! Cred că e cineva la ușă! zise Joe. Mă duc să deschid, mamă.

Băiatul se îndreptă spre ușă și dădu peste Moș Cratiță, care era foarte agitat. Ca de obicei, era împopoțonat cu oale și ibrice, iar în cap avea aceeași cratiță veche pe post de pălărie.

— Te salut, zise Moș Cratiță, nu m-ai auzit bătând? Am venit să vă anunț că trebuie să veniți în vârful Copacului Depărtărilor mâine. Se apropie un tărâm minunat.

— Care? întrebă Joe.

— Tărâmul cu Jucării, răspunse moșul. Puteți să vă aduceți un sac cu voi și să strângeți destule jucării, tocmai la țanc pentru Crăciun.

— O, ce idee bună! spuse Joe, chemându-și surorile. Beth! Frannie! Ați auzit ce-a zis Moș Cratiță? —Da! răspunseră ele bucuroase, alergând spre ușă. O, Moș Cratiță, sigur că ne dorim să mergem. Crezi că putem să luăm și noi jucării de-acolo?

— Știți voi, eu am o mătușă acolo, răspunse moșul, și dacă îi spun că sunteți prietenii mei vă puteți lua orice doriți. Ne putem întâlni mâine-dimineață în vârful Copacului Depărtărilor?

— O, sigur că da. Vor veni și Mătăsuță și Lună-Plină? vru să știe Beth. Nu i-am văzut de foarte multă vreme.

— O să ne distrăm de *minune*! spuse Frannie cu încântare în glas.

— Da, mulțumesc, zise Moș Cratiță pe neașteptate. Mi-ar plăcea să gust.

— Ce să guști? întrebă mirată Beth.

— Ce mi-ai oferit – un ciorchine, zise Moș Cratiță privind la vița-de-vie din grădina copiilor.

— Se vede că ești surd, spuse Beth. Am zis „O să ne distrăm de MINUNE”.

— Aha, oricum mi-ar plăcea să mănânc niște struguri, zise moșul.

Joe culese un ciorchine din vie și i-l oferî musafirului. Plescăind bucuros, Moș Cratiță o luă din loc, cu oalele și tigăile zăngănind în urma lui.

— Pe mâine! le strigă copiilor.

A doua zi, cei trei copii porniră spre Copacul Depărtărilor. Intrară în Pădurea Fermecată și urmară cărarea șerpuitoare pe care o cunoșteau deja atât de bine. Pretutindeni în jurul lor copacii șușoteau de parcă tot timpul își spuneau secrete.

— Fâș, fâș, fâș! șopteau ei.

Copiii ajunseră în sfârșit în inima pădurii, la Copacul Depărtărilor. Era chiar mai impunător decât și-l aminteau; arborele se înălța sus, sus, iar vârful îi dispăruse în spatele norilor. Mai mult, trunchiul copacului era atât de gros, încât trebuia să faci o plimbare în toată regula ca să-l ocolești!

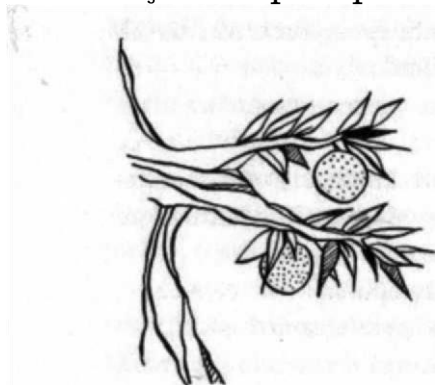
— Minunat! Astăzi cresc mure în copac, zise Joe culegând niște fructe coapte.

— Ei bine, n-ar trebui, spuse Beth. Murele cresc în tufișuri, nu în copaci. Copacul Depărtărilor a greșit!

Începură cățărarea și băgară de seamă că, nu după mult timp, în locul murelor apăreau conuri de brad!

— Asta nu-i așa de bine, fu de părere Joe. Copacule, conuri de brad nu putem mânca.

— Acesta e un copac *încântător*, zise Frannie. Tot felul de lucruri cresc în el la tot pasul, pe deasupra e și plin de locatari și are un lunecuș-alunecuș care-l străbate de sus până jos. Suntem tare norocoși să locuim așa de aproape de un astfel de copac!

— Așa e! Pun pariu că o mulțime de copii și-ar dori să locuiască în apropierea lui, spuse Joe, ajutând-o pe Beth să treacă de o porțiune mai abruptă din urcuș. Doamne, câte aventuri am avut!

— Aveți grijă – aud șiroind apa murdară a doamnei Spălăceală! strigă Frannie pe neașteptate.

Și, într-adevăr, șuvoaie de apă cu clăbuci se prelinseră de-a lungul trunchiului și stropiră toate crengile, ba chiar udară o spiridușă până la piele.

— Vai de mine! zise ea. Și eu care mi-am adus o umbrelă, în caz că nu aud apa curgând spre mine! Joe râse.

— Ar trebui să-mi aduc costumul de baie data viitoare și să nu mă sinchiesc cu umbrela, zise el. Oricum, te usuci imediat la soare, îi spuse spiridușei.

Cei trei frați se cățărară mai departe și, după ce trecură de câteva ferestre, ajunseră în fața ușiței galbene a prietenei lor, Mătăsuță. Bătură la ușă, dar nu răspunse nimeni.

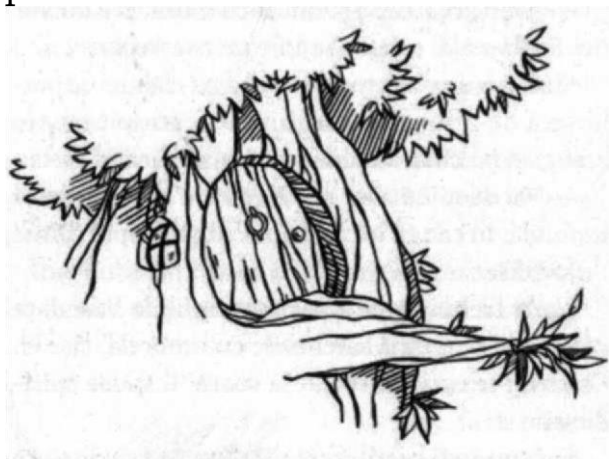
— Bănuiesc că s-a dus până în vârful copacului, zise Joe. Haideți, nu vrem să-i facem pe ceilalți să ne-aștepte.

Urcară până la căsuța lui Lună-Plină. Dinăuntru se auzeau voci, însoțite de zdrăngăneli și zornăieli.

— Moș Cratiță sigur e înăuntru, spuse Joe. Mă gândesc că și ceilalți.

Bătu la ușă. Lună-Plină o deschise, radiind cu întregul său chip rotund.

— O, poftiți înăuntru, spuse acesta. Tocmai luam o gustare înainte de-a porni la drum.

— Ce fel de gustare? vru să știe Beth, intrând odată cu ceilalți. Cumva prăjituri Poc? îmi plac la nebunie. —Nu, ceva ce a cumpărat Moș Cratiță când se afla pe Tărâmul Surprizelor, răspunse Lună-Plină.

Rulouri Măi-să-fie.

— Ce nume ciudat, se miră Joe și cercetă platoul cu micile rulouri apetisante și crocante. Ce gust au?

— Încearcă unul, zise Lună-Plină, și spune-ne. Joe luă un rulou și mușcă din el.

— Are gust de brânză, zise. Stai un pic – măi să ie, acum are gust de ghimbir. Ba nu, e ciocolată! ar acum zici că e nucă de cocos, are și bucăți de nucă de cocos prin el – nu, acum au dispărut –, ba nu, e melasă. Măi să fie!

— Foarte ciudat, nu-i așa? zise Lună-Plină. Nu-i de mirare că li se spune rulouri Măi-să-fie. Pur și simplu niciodată nu știi ce gust

urmează să aibă. în fiecare clipă își schimbă cu totul aroma. – Delicioase, zise Joe. Mai vreau unul. Vai, acesta are gust de ceapă murată – ba nu, stai – e budincă – minunat!

– Palincă! interveni Moș Cratiță scârbit. Nu mi-ar plăcea deloc să mănânc unul cu gust de palincă.

– Am spus BUDINCĂ, zise Joe, dar imediat se strâmbă. Vai, acum chiar e palincă. Oribil!

– Păi, asta am spus și eu, palincă, zise Moș Cratiță, mușcând din ruloul său. Ah, mentă! Delicios! E sos de mentă, simt bucățelele mici de mentă.

– Te pomenești că o să aibă gust de friptură de miel, zise Mătăsuță. Moș Cratiță o privi surprins:

– Nu, nu e mușețel, spuse acesta.

– Am spus MIEL! strigă Mătăsuță.

– Nu, nici dovlecel, zise moșul. Măi să fie, e miel! Miel și sos de mentă – cât de ingenios! Chiar că sunt remarcabile rulourile astea.

Și chiar așa erau. Cei șase dădură gata imediat tot platoul.

– Ce păcat că nu am adus câteva mormane, zise Moș Cratiță ridicându-se în picioare. Ei, dar parcă mergeam în Tărâmul cu Jucării, nu? Hai, grăbiți-vă.

Erau cu toții pregătiți. Părăsiră cămăruța rotundă a lui Lună-Plină și se cățărară pe creanga de sus până la nor. Ajunseră la scărița care se deschidea spre alte lumi, dincolo de nori. Tărâmul cu Jucării se afla tocmai în vârful!

Moș Cratiță fu primul. Se urcă până pe ultima treaptă a scării și le strigă celorlalți:

– Da, aici e. Haideți!

Cu toții îl urmară și iată-i în Tărâmul cu Jucării, însă nici urmă de jucării. Moș Cratiță le arată un sat nu foarte departe de ei. Pe acoperișul căsuțelor fluturau falnic stegulețe.

– Acolo e Satul Jucăriilor, zise el. Mergem acolo să o căutăm pe mătușa mea.

Porniră spre sat, însă când ajunseră, Moș Cratiță e opri. Avea o figură nedumerită.

– Vai de mine, începu el, acesta nu e tărâmul pe care-l credeam. Jucăriile sunt toate vii – priviți, acela care se plimbă nu e un ursuleț de pluș?

– Ba da, răspunse Beth. Dumnezeuule, nu putem lua asemenea jucării acasă! Sunt cât noi de mari!

– Aveți răbdare să o găesc pe mătușa mea, zise Moș Cratiță.

Împreună cu ceilalți porni pe ulița satului, iar în cale le ieșiră trei sau patru marinari de jucărie, niște păpuși frumos îmbrăcate și un omuleț ciudat, fără picioare, care se clătina dintr-o parte în alta, cât pe-acți să cadă, dar care revenea mereu în poziția inițială. Mătușa lui Moș Cratiță

nu era de găsit. Avea un magazin de jucării și, desigur, acolo nu era niciun astfel de magazin, întrucât jucăriile locuiau în căsuțe făcute din cărămizi colorate de lemn.

— Ești o figură! Mătușa ta locuiește pe celălalt tărâm, zise Mătăsuță. Acesta trebuie să fie Tărâmul *de* Jucărie, nu Tărâmul *cu* Jucării.

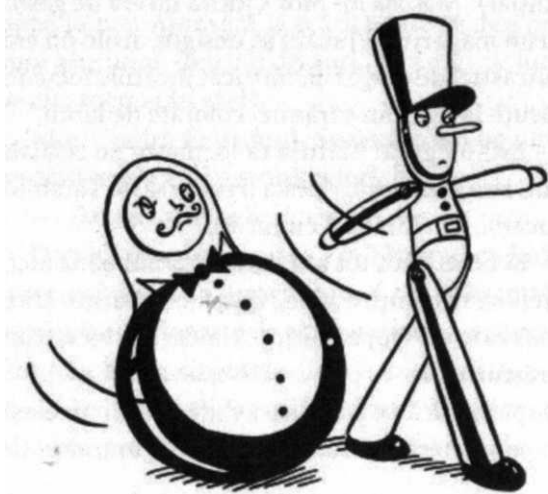
— Ei bine, dacă tot am bătut drumul până aici, haideți să ne simțim bine, zise Moș Cratiță. Uite că mai vine un Hopa-Mitică. Haideți să încercăm să-l răsturnăm!

Hopa-Mitică se miră să-i vadă, dar în același timp se și enervă când Moș Cratiță îl împinse. Se clătină în spate, apoi în față, după care se trezi împins din nou, de data aceasta de Lună-Plină. —Cum îndrăzniți? strigă infuriat Hopa-Mitică. Așa se poartă vizitatorii? O să vă raportez la Comandamentul Armatei de Jucărie!

Apoi, clătinându-se, o luă din loc cu o viteză uimitoare. Cei trei copii și Mătăsuță nu se mai simțeau în largul lor.

— N-ar trebui să împingi oamenii așa, Moș Cratiță, zise Joe. Chiar dacă ești curios să-i vezi bălăbănindu-se. Sper din suflet să nu avem necazuri.

Însă Moș Cratiță nu părea a fi auzit nimic, surzise din nou. Așa se întâmpla de obicei când cineva îl certa.

— Priviți, un șoarece mecanic! zise el arătând cu degetul spre jucărie. Fugi, șoarece, fugi! Miau! MIAU!

Șoarecele mecanic se sperie îngrozitor când îl auzi pe Moș Cratiță mieunând. Făcu stânga-mprejur și o luă la fugă cât îl țineau puterile, ciocnindu-se de un soldățel de jucărie.

— Uitați, acela e Căpitanul Soldaților, exclamă Beth speriată. Iar Hopa-Mitică e cu el. Cred că s-a plâns de noi, așa cum a zis. Ar trebui să fugim de aici.

— Nu, zise Joe. Putem să le explicăm ce s-a întâmplat, iar Moș Cratiță trebuie să-și ceară scuze.

Soldatul de jucărie se apropie de ei în pas de marș, arătând cât se poate de elegant, apoi dădu onorul

— clac!

— Vă rog să mă însoțiți, spuse Căpitanul pe un ton poruncitor. Nu sunteți jucării și nu aveți ce căuta aici. De asemenea, comportamentul vostru lasă de dorit. Urmați-mă. înainte, MARȘ!

— Am face bine să-l urmăresc, spuse Joe. Nu ne poate face nimic, e doar o jucărie, chiar dacă e însuflețită. Și trebuie să recunosc că mă roade curiozitatea să văd cum arată un castel de jucărie pe dinăuntru.

Așadar, cei șase îi urmară pe soldatul de jucărie și pe Hopa-Mitică. Oare ce avea să se întâmple cu ei?

23. MAREA ÎNCURCĂTURĂ

Căpitanul străbătu tot orașelul și intra în castelul de lemn. Semăna leit cu un castel de jucărie pe care Joe l-a avut cândva. Avea chiar și un pod de lemn care putea fi ridicat sau coborât.

Acum podul fusese coborât ca să le permită trecerea. De-o parte și de alta erau tunuri de jucărie, iar Joe se apropie de unul dintre ele.

— Ce tun caraghios! zise el. Priviți, are un mic buton pe care-l tragi și după aceea îi dai drumul, exact ca tunul din castelul meu de jucărie.

Din două mișcări, trase de buton și îl eliberă – BANG! Tunul se descarcă, făcând gălăgie mare! Hopa-Mitică fu cât pe-acți să fie dărâmat de surpriză și îi trebui o vreme să-și regăsească echilibrul. Jucăriile din sat se speriară atât de tare când tunul făcu BANG, încât ieșiră din case cu mic, cu mare și o luară la goană unde văzură cu ochii! Căpitanul era cu adevărat furios.

— Vezi ce-ai făcut!? îi spuse lui Joe. Ai tras cu tunul și i-ai speriat pe toți! Nu ești întreg la cap!

— Îmi cer iertare, zise Joe. Nu mi-am închipuit că tunul o să se declanșeze așa ușor.

— Dar ce ți-ai închipuit că va face? întrebă nervos Căpitanul. Că va fluiera o melodie sau va începe să danseze?

Nimeni nu îndrăzni să râdă. Căpitanul îi conduse mai departe spre o poartă care ducea la un turn de lemn. Se treziră într-o încăpăre cu o masă și un scaun într-un capăt și nimic altceva. Căpitanul se așeză pe scaun.

— Grupă, DREPTI! comandă acesta. Cu toții ascultară, până și Moș Cratiță.

— Pentru onor, spre dreap-TA! zise Comandantul și toată lumea se conformă, deși Lună-Plină se întoarse spre stânga. Liber! ordonă Comandantul, nedumerindu-i pe copii. Oare ce voia să spună?

— Nu, nu, am greșit, se răzgândi. Nu sunteți liberi! Pe loc REPAUS!

Se supuseră ordinului. Căpitanul bătea darabana pe masă.

— Sunteți acuzați de a nu fi jucării. Sunteți acuzați de vătămarea hopa-miticilor. Sunteți acuzați de trageri cu tunul. Sunteți...

— Un singur hopa-mitică și doar o tragere cu tunul, îl întrerupse Joe. Ne cerem iertare și promitem că nu se va repeta. Ne vom retrage acum!

Însă, până să apuce să se miște din loc, auziră zgomot de marș, iar în clipa următoare în încăpăre intra o armată de vreo cincizeci de soldați de jucărie, toți din lemn. Îi înconjurară pe copii și pe ceilalți.

— Aruncați-i în temnița cea mai adâncă! strigă Căpitanul.

— Nu! țipă Joe, împingându-l cât putu de tare pe soldatul cel mai apropiat.

Acesta căzu peste soldatul de lângă el, care se răsturnă peste următorul. Și acesta se prăbuși peste un alt soldat – și uite așa, în mai puțin de cinci secunde toți cei cincizeci de soldați erau la podea.

— Parcă am juca domino – îl dobori pe unul și cade tot rândul! chicoti Frannie.

Căpitanul părea îngrijorat. Ce putea face cu asemenea oameni? O singură împingere și toți soldații lui erau la pământ! Bătu cu pumnul în masă.

— Ordine! Ordine! Ridicați-vă! Vă credeți popice cumva?

Soldații se ridicară în picioare, însă niciunul nu voia să se apropie de cei șase prizonieri.

— Acum, ascultați-mă, zise Căpitanul. Fie deveniți jucării, fie vă aruncăm în cea mai adâncă temniță. Alegerea vă aparține.

— Bine, atunci vom fi jucării! răspunse Joe, zâmbind șiret. O să fiu un clown mecanic și-o să fac roata întruna!

Începu să se dea peste cap prin încăpere, lovind un soldat. Din nou se prăbușiră cu toții la pământ, aidoma unui rând de popice!

— Bine, tu ești un clown mecanic. Tu ce vei fi? întrebă Căpitanul, arătând cu degetul spre Lună-Plină.

— Un ursuleț de pluș, răspunse acesta zâmbind. Un ursuleț care mormăie dacă îl apeși pe burtă. Se apăsă pe burtă și mormăi de câteva ori.

— Eu voi fi o păpușă, spuse Mătăsuță și începu să se plimbe țepănă prin cameră.

— Iar eu voi fi un pufos iepure cenușiu! exclamă Moș Cratiță. O să am urechi fâlfâitoare și blană gri! –Noi vom fi păpuși, spuseră Beth și Frannie într-un glas, după care începură să meargă țepene de jur împrejur, precum Mătăsuță, chicotind întruna.

— În regulă, zise Căpitanul recunoscător. Acum sunteți jucării și puteți rămâne pe Țărnuț de Jucărie.

Li-BER!

Cei șase ieșiră râzând, cu Joe care continua să facă roata, amuzat. Trecură podul mobil și intrară în sat.

La mare depărtare zăriră ceea ce părea a fi o uriașă arcă a lui Noe.

— Haideți să mergem să vedem animalele ieșind în perechi, propuse Beth și o luară într-acolo.

Frannie tocmai se pregătea să-i spună ceva lui Moș Cratiță, care mergea în fața ei, când se opri locului, năucită. Căscă ochii mari.

Văzu ceva cu totul și cu totul ieșit din comun. Moș Cratiță avea o cratiță pe cap, ca de obicei, însă – Dumnezeule! – pe neașteptate îi crescuseră două urechi uriașe! Cratiță nu i se clintise de pe tărtăcuță, dar acum se sprijinea pe urechi, arătând tare ciudat!

— Moș Cratiță! strigă Frannie uimită. Moș Cratiță, ce-ai pățit?

Moș Cratiță se întoarce spre fată surprins, iar ceilalți înghețară de spaimă. Chipul îi era acoperit de blană cenușie și îi crescuseră mustăți foarte lungi!

— E un iepure de jucărie! scânci Frannie. Moș Cratiță, ai spus că vei fi un iepure de jucărie și chiar ai devenit unul!

Uimiți, se zgâiau cu toții la bietul Moș Cratiță. Cât de straniu era să-i vadă chipul cenușiu, din care răsăreau două urechi clăpăuge și niște mustăți neastâmpărate!

Moș Cratiță se privi într-una dintre tigăile lui lucioase, pe care o folosea pe post de oglindă. Se îngrozi când văzu că e acoperit de blană. Se întoarce spre ceilalți, speriat.

Apoi scoase un țipăt și ridică degetul spre Joe.

— Uitați-vă la *el*! Acum e un clown mecanic, cu pălărie și tot tacâmul! Da, și are și-o cheie în spate! Joe, ești un clown! Nu-i de mirare că te dai întruna ăste cap!

Chiar atunci Joe făcu încă o roată. Ceilalți îl priviră, într-adevăr, băiatul se prefăcuse într-un clown, cu pălărie și costum de clown. Fața îi era pictată în roșu și alb, chiar ca a unui clown. Frannie îi privi și pe ceilalți și scânci din nou.

— Uitați-I pe Lună-Plină, e un ursuleț grăsun și rotunjor, cu un chip rotund care nu seamănă defel cu el! O, Lună-Plină, ești chiar tu?

— Da, răspunse Lună-Plină, pipăindu-și obrazii. Vai de mine – am blană peste tot. Unde-mi sunt hainele? Mi-au dispărut.

Joe îl apăsă pe burtă și din dreptul ei se auzi un mormăit gălăgios – *mooorrrrrrr!*

— Oprește-te, zise Mătăsuță. M-ai speriat. Nu-l mai apăsa pe burtă, Joe. Dumnezeu, e îngrozitor! Toți suntem jucării. Uitați-vă la *minei*

— De tine nu-i așa de rău, spuse Joe, privind-o pe Mătăsuță. Ești cea mai drăguță păpușă pe care am văzut-o vreodată. Beth și Frannie sunt și ele păpuși. Uită-te la ele cât se țin de țepene! Beth, poți să te așezi?

—Nu prea ușor, zise Beth, încercând să se așeze pe un zid din apropiere. Nu reușesc nicicum să mă aplec. Și nici nu pot să-mi închid ochii.

— Poate se vor închide când te vei întinde, spuse Lună-Plină mai degrabă mormăind decât vorbind.

Așa că Beth se întinse pe iarbă pentru câteva clipe, iar ochii i se închiseră pe loc!

— Da, chiar suntem jucării! zise Frannie. Cred că transformarea a început când am promis că vom fi jucării și când am ales ce vom fi. Dar noi am spus-o doar în glumă.

— Așa e. Dar niciodată nu se știe ce se va întâmpla pe târâmurile care străbat vârful Copacului Depărtărilor, zise Joe. Lună-Plină, crezi că vom înceta să fim jucării odată ce părăsim târâmul acesta? —Nu, nu cred, răspunse ursulețul. Și cum îți închipui că vei reuși să cobori pe Copacul Depărtărilor dându-te peste cap? Putem doar să sperăm că va trece de la sine.

— Nu-mi place să fiu un iepure de jucărie, zise Moș Cratiță întristat. Mă simt un nătăfleț. Credeți că fața mea își va reveni după ce-o spăl?

— Nu, spuse Joe, dându-se peste cap pentru aproximativ a cincizecea oară, animalele de pluș au mereu blană. Aș zice că mai degrabă cratița peste urechi arată hazliu. De ce nu ți-o dai jos?

— Ei bine, s-ar putea să răcesc, replică Moș Cratiță. Nu mă simt bine fără o oală drept pălărie.

— Cu siguranță nu *arăți* bine acum, mormăi Lună-Plină.

— Pot spune același lucru și despre tine, i-o întoarse Moș Cratiță. Mi-aș dori să arăți iar ca înainte. Nu-mi place de tine cum ești acum.

— Of, haideți, zise Joe, dându-se iar peste cap. Mai bine să explorăm Satul Jucăriilor și să sperăm că totul va trece de la sine. Ce bine-ar fi dacă nu ar trebui să fac roata tot timpul! Am început să mă plictisesc.

— Și noi, spuse Frannie, dându-se la o parte din calea fratelui ei. Ai grijă pe unde te-nvârți, Joe, o să mă dărâmi.

Grupul își văzu de drum prin Satul Jucăriilor. De data asta nimeni nu-i băgă în seamă, pentru că arătau ca niște jucării adevărate. Pe lângă ei treceau în grabă hopa-mitici ocupați și pretutindeni trândăveau ursuleți de pluș, rotofei și veseli. Păpuși de toate felurile se învârteau în jurul lor, iar în drum le ieși din nou șoarecele mecanic.

— Miau! făcu Moș Cratiță, iar jucăria o luă la fugă.

— De ce ești atât de tău cu el? îl muștră Frannie. E o creatură tare drăguță. O, Doamne – mă simt foarte ciudat, umblând așa țeapănă. Sunt convinsă că n-aș putea să fug nici dacă aș vrea!

— Priviți! Se apropie animalele de pe Arca lui Noe, zise Joe, ridicându-se după ce mai făcuse încă o roată. Două câte două, așa cum trebuie. Doi lei, doi urși, doi iepuri...

— Două rațe, doi șoricei, continuă Frannie.

— MIAU! exclamă Moș Cratiță din nou. Miau! Dar șoriceii de pe Arca lui Noe nu îl băgară în seamă. În schimb, altcineva o făcu! În spatele rozătoarelor erau două pisici, iar una dintre ele ieși din rând și se împlântă în fața lui Moș Cratiță, fixându-l cu privirea.

— Ce-ai spus? întrebă pisica de lemn.

— Miau, replică Moș Cratiță. Miau, miau, miau!

— Cum îndrăznești să mă jignești?! zise pisica, scoțând niște gheare de lemn. Moș Cratiță se dădu repede înapoi.

— N-am vrut să te jignesc, se scuză el. Doar am spus „miau, miau, miau” către șoareci.

— Ei bine, dar asta înseamnă „ești o urâtenie de pisică și ai coada strâmbă!”, zise furioasă pisica. Coada mea nu e strâmbă. Nu vorbi pisicește dacă n-o înțelegi!

— Intră înapoi în rând, pisico! strigă Noe, iar pisica se conformă.

Moș Cratiță râsuflă ușurat. Doamne, și când te gândești că un simplu mieunat înseamnă atâtea lucruri pe pisicește! Chiar trebuie să fie mai atent.

— Haideți să mergem mai departe, le zise el celorlalți, care erau la fel de surprinși ca el. Poate începe Lună-Plină să mormăie și cine știe ce mai înseamnă aia pe ursește! Nu vrem să vină la noi urșii aceia polari sau cei doi urși bruni.

— Atunci haideți să o apucăm în altă direcție, spuse Joe, executând agasat încă o roată. Fir-ar ea să fie de roată! M-am plictisit de ea.

Porniră, așadar, în altă direcție. Bieții de ei – începea strania vrajă să se destrame? Se pare că nu!

24.DOMNUL UM-BUM-BUM

Ajunseră la un mic garaj. Un iepure cu blană pufoasă era ocupat să pună benzină în mașina condusă de alt iepure de jucărie. Se uitară cu uimire la Moș Cratiță când îl văzură venind însoțit de prietenii săi. – Bună ziua! salută iepurele de la garaj. Ce-ți veni să porți o oală drept pălărie? Nu cred că am văzut în viața mea un iepure cu pălărie.

— Ei bine, acum ai văzut, replică Moș Cratiță, nu foarte politicoasă. Of, urechile astea. Le urăsc. Mă fac să arăt ca un iepure de jucărie.

— Chiar *ești* un iepure de jucărie, cu urechi clăpăuge și toate cele, zise iepurele, făcând ochii mari. – Aici greșești, zise Moș Cratiță. Nu sunt și nici nu mi-ar plăcea să fiu. Creaturi urâte, cu urechi stupid de lungi și mustăți neastâmpărate!

— Ia-o mai încet, Moș Cratiță, îl avertiză Joe în șoaptă, apoi se întoarse spre iepurele nedumerit. Vă rog să-l iertați, zise băiatul, de fapt el e Moș Cratiță, după cum vedeți. Iar eu nu sunt un clovn mecanic, ci un băiat. Ah, vă rog să mă scuzați, simt că-mi vine să mai fac o săritură peste cap.

Se dădu peste cap din nou, după care se ridică în picioare.

— Înțeleg, zise iepurele. Nici mie nu mi-ar plăcea defel să fiu un moș cu cratițe, așa că înțeleg cum se simte, deși iepurii sunt creaturi foarte frumoase, ca mine, de altfel. Ar trebui să fie mulțumit că s-a prefăcut în iepure.

— Ei, dar nouă cel mai mult ne place să fim noi înșine, zise Frannie. Eu sunt fetiță, nu păpușă. Iar ursulețul acesta e, de fapt, Lună-Plină.

— N-am auzit niciodată de el, spuse iepurele. Nu știam că există astfel de creaturi. Frannie se amuză. Mătăsuță se apropie de iepure și îi zâmbi.

— Te rog, ajută-ne, spuse ea.

Iepurele făcu ochii mari când o văzu pe zână, i se păru cea mai frumoasă păpușă din întregul Orașel al Jucăriilor. Iepurele din mașină se aplecă pe geam.

— Bineînțeles că o să vă ajutăm, spuse acesta. Ce vreți să facem?

— Noi speram ca vraja asta să se destrame, le explică Mătăsuță cu vocea ei dulce de păpușă. Dar nu s-a întâmplat așa. Și ne întrebam dacă nu cumva știți cum am putea redeveni noi înșine. Cei doi iepuri schimbă priviri încurcate.

— Greu, spuse unul dintre ei.

— Foarte greu, zise celălalt.

— Ce spui de bătrânul mag, domnul Um-Bum-Bum? zise primul iepure. Dacă e bine dispus, s-ar putea să-i ajute cu ceva.

— Da, așa e, dar dacă e prost dispus s-ar putea să-i transforme în ceva mai rău, zise celălalt.

— Atunci mai bine nu mergem la el, spuse Joe în grabă, dându-se iar peste cap.

— Putem să vedem în ce dispoziție e înainte să-i spunem de ce-l căutăm, zise iepurele. Vă pot duce pe toți cu mașina mea, dacă încăpeți.

— Bănuiesc că putem încerca, spuse Lună-Plină, însă pe chipul lui rotund de ursuleț se citea îngrijorarea.

Iepurele îi oferi zânei Mătăsuță locul din față. I se părea nespus de frumoasă și foarte dulce. — Sunt convins că, dacă *tu* ai merge la domnul Um-Bum-Bum să-i ceri o favoare, ar spune „da” pe loc, zise iepurele. Ești cea mai drăguță păpușă pe care am văzut-o.

— Ei bine, și tu ești un iepure chipeș, spuse Mătăsuță, iar asta îl unse pe iepure pe suflet.

Găsiră cumva o cale de a se înghesui cu toții în mașină, îi făcură cu mâna iepurelui de la garaj și porniră la drum.

— Simt că iar urmează o săritură, spuse Joe pe neașteptate. Iartă-mă, dar poți, te rog, opri mașina ca să ies puțin și să fac roata?

— Începi să fii o mare pacoste, spuse iepurele de la volan. Nu poți face mai multe sărituri, să-ți ajungă pentru o vreme?

— O să încerc, spuse bietul Joe.

Băiatul coborî din mașină și făcu nouă sărituri peste cap, însă nu-i veni să facă mai multe, așa că se întoarse la mașină.

— Tare mi-aș dori să nu porți toate oalele și ibricele astea cu tine, îi spuse lui Moș Cratiță. Mută mai încolo ibricul ăla, te rog. Mă împunge cu toarta.

— Ibricele n-au poartă, replică Moș Cratiță.

— TOARTĂ am spus, nu poartă, îl lămuri Joe agasat. Acum mă deranjează altceva – e un capac.

— N-am niciun colac, spuse Moș Cratiță, înțelegând din nou altceva. Știi bine că n-am niciun colac.

Te agiți și tu degeaba, vrei ba poartă, ba colac.

— Am spus TOARTĂ și CAPAC, urlă Joe, pierzându-și răbdarea. Nu, nu asta voiam să spun, ci... –Soartă și bumbac! chicoti Frannie. Hai, liniște amândoi. Cratiță, dragule, fii rezonabil. A vrut să spună toartă și capac – uite, îl împung.

— Păi, de ce n-ai zis așa de la început? mormăi Moș Cratiță, întorcând ibricul și oala pe cealaltă parte, împungându-l acum pe Lună-Plină. Doamne, Lună-Plină, tu de ce ești așa de îmbufnat? Lună-Plină își întoarse chipul de ursuleț spre el.

— Nu te porți frumos, spuse el.

— Nu, nu beau vin spumos, zise Moș Cratiță, care surzise de tot de la zgomotul mașinii și al oalelor zdrăngănind. Bineînțeles că nu beau vin spumos. De ce mă întrebi?

— Opriți-vă din vorbit, vă rog, îi spuse iepurele de la volan. Vă aud poveștile și sunt atât de lipsite de sens, încât cred că o să intru într-un copac. Oricum, vreau să vorbesc cu drăgălașa de Mătăsuță.

Nimeni nu mai vorbea apoi în afară de Mătăsuță și iepurele de jucărie. Mașina mergea în continuare, când Joe simți că trebuie să se dea din nou peste cap.

— Poți opri, te rog? întrebă acesta.

— Vai de mine, am trecut de domnul Um-Bum-Bum! spuse iepurele, punând frână atât de brusc, încât oala lui Moș Cratiță îi zbură de pe cap și ateriza drept în drum.

— Bine, coboară și fă roata până întorc eu mașina. Băiatul se dădu jos din mașină și făcu zece sărituri peste cap, în timp ce iepurele de jucărie întoarse mașina. Mergeau să-l caute pe domnul

Um-Bum-Bum.

— Te rog, nu mai vorbești cu Mătăsuță, pentru că iar vei trece de locul cu pricina, îl rugă Frannie pe șofer.

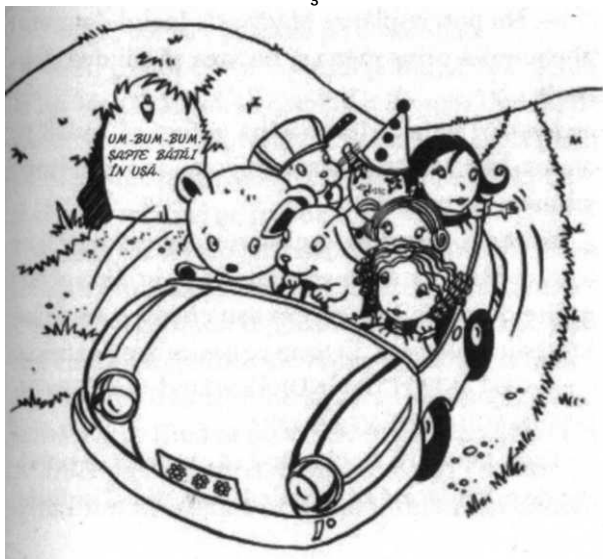
Însă, de data asta, iepurele fu mult mai atent să nu îi scape casa domnului Um-Bum-Bum, în fața căreia frână pe neașteptate.

— Mi s-a dus încă o cratiță, mârâi moșul. Chiar trebuie să ne oprim atât de brusc?

Nimeni nu îl băgă în seamă, erau ocupați să caște ochii la ciudata ușiță din mijlocul câmpului înverzit.

Pe ea scria cu litere negre, de-o șchioapă:

UM-BUM-BUM. ȘAPTE BĂȚĂI ÎN UȘĂ.

— Mătăsuță, bate tu, spuse Frannie. Poate că Um-Bum-Bum va fi drăguț cu tine. Chiar arăți adorabil. —Bine, bat eu, zise încrezătoare Mătăsuță, deși în realitate îi era teamă.

Ieși din mașină și se îndreptă spre ușiță. Apucă inelul de metal și bătu de exact șapte ori – cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc!

Dinăuntru se auzi o voce răsunătoare.

— Nu mai bate. O singură dată e de-ajuns! —Vai de noi, e prost dispus! zise iepurele. —Repede, întoarce-te, Mătăsuță, să plecăm de-aici.

— Nu pot, se plânse Mătăsuță. Inelul de metal al ușii mi-a prins mâna și nu vrea să-mi dea drumul!

Joe sări îndată din mașină și fugi să-i sară în ajutor. Însă Mătăsuță avea dreptate. Inelul o ținea strâns și nu ceda deloc.

Lună-Plină se duse și el să ajute, după care li se alătură Moș Cratiță, îngrijorat. Chiar în clipa aceea ușa se deschise larg și ceva sau cineva o trase pe Mătăsuță înăuntru, în timp ce o voce tună către ei:

— CE-I ASTA? CUM ÎNDRĂZNIȚI SĂ MĂ DERANJAȚI ÎN MIJLOCUL VRĂJILOR?

Toate lumea își zise în gând că numele i se potrivea de minune, având în vedere cum știa să bubue. Însă arăta cu totul altfel decât și-l închipuiseră. Era un spiriduș bătrân, cu o barbă lungă, pe care o târa după el. Avea urechi mari, ascuțite și purta o pălărie rotundă, caraghioasă, cu antene ca de fluture. Ochii lui erau verzi ca iarba și foarte luminoși.

Se încruntă la tot grupul – după care o zări pe Mătăsuță, agățată în continuare de inelul de pe

— Ah, spuse acesta, iar pe chip îi înflori un zâmbet luminos. Ah! Ce păpușică minunată! Nu-i de mirare că inelul n-a vrut să-ți dea drumul.

De unde ai apărut? N-am mai văzut așa o păpușă drăguță în viața mea! Știi unde ar trebui să fii?

— Nu, spuse Mătăsuță pe nerăsuflăte.

— Ar trebui să stai în vârful pomului de Crăciun al lui Moș Crăciun, în castelul lui! spuse Um-Bum-Bum cu glasul său tunător. Caută mereu să pună în vârf păpușa cea mai frumoasă, însă până acum n-a găsit niciuna pe măsura ta!

— Eu nu sunt o păpușă, spuse Mătăsuță. Sunt o zână. Doar astăzi am fost prefăcută în păpușă.

— Dă-i drumul! îi porunci spiridușul ușii. Pofțiți cu toții înăuntru. Ce vânt v-aduce pe la mine?

— Pare a fi foarte binedispus acum, îi șopti Joe lui Lună-Plină. Cred că nu e nicio primejdie să intrăm.

În clipa în care pășiră în casă, ușa se trânti în urma lor, făcându-i să tresară. Înăuntru dădură peste un coridor foarte îngust și șerpuitor care ducea spre interiorul dealului. Îl urmară pe spiriduș prin coridor, călcând și împiedicându-se întruna în barba lui, însă acestuia nu părea să-i pese prea tare.

Um-Bum-Bum îi conduse spre o încăpere spațioasă cu un tavan foarte jos. Un foc mare ardea în mijloc, dar nu cu flăcări roșii, ci verzi, care nu emanau căldură deloc.

— Tocmai făceam niște vrăji, răsună vocea plină a lui Um-Bum-Bum în încăpere. Sunt vrăjitor, știați?

— Da. Tocmai de aceea am venit, spuse Mătăsuță, emoționată. Te rugăm, Um-Bum-Bum, ne poți ajuta cu o vrajă? Vrem să fim iar noi înșine. Sunt o zână, de fapt, după cum ți-am spus.

— Iar noi suntem în realitate fete, spuseră Frannie și Beth. Și clovnul acesta e un băiat, iar iepurele de jucărie este Moș Cratiță...

— Eu sunt Lună-Plină, adăugă ursulețul. Te rugăm din suflet să ne ajuți.

— Ha, zise Um-Bum-Bum privindu-i amuzat. Cred că se poate rezolva. E ușor. Dar o voi face cu o singură condiție.

— Ce anume? întrebă Joe, cu inima cât un purice.

— Pe voi cinci vă voi preschimba la loc, dar pe păpușa aceasta frumușică o voi păstra ca să i-o vând lui Moș Crăciun, să o pună în vârful pomului de Crăciun! Va fi așa o onoare pentru ea. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, drăguț? zise vrăjitorul, întorcându-se spre Mătăsuță. Zâna părea foarte speriată. — Ei bine, te voi lăsa să mă vinzi lui Moș Crăciun, spuse ea, dacă îți vei folosi vrăjile pentru ceilalți. — O, draga de tine! spuse Lună-Plină, îmbrățișând-o pe Mătăsuță cu mâinile lui blănoase. Ce drăguț din partea ta! Dar n-o să-ți dăm voie să faci una ca asta! Nu te-am lăsa singură aici niciodată.

— Niciodată, zise Joe. NICIODATĂ!

— Niciodată, niciodată, repetară cei trei frați în același timp.

— Am să rămân aici, spuse Mătăsuță cu un nod în gât, însă totuși zâmbindu-le. Nu va fi așa de rău să merg la Moș Crăciun, deși cred că va fi foarte plictisitor să stau în vârful pomului de Crăciun. Dar fac asta pentru voi, știți, și vreau să vă fie bine!

— Bineînțeles că vrea s-o facă, spuse Um-Bum-Bum. E o păpușă cu judecată.

— Liniște, zise Joe. Ți spunem că nu o lăsăm aici! Mai bine rămânem jucării pentru tot restul vieții!

Când auzi asta, domnul Um-Bum-Bum își ieși cu totul din fire, se repezi mâniat spre Joe, dar băiatul fu mai isteț: îl apucă pe vrăjitor de barbă, îl târî până la o masă mare, unde un-doi îl legă de masă, făcând zeci de noduri cu propria-i barbă!

— Acum, iute, să fugim! strigă el. îmi pare rău că a trebuit să te leg, Um-Bum-Bum, dar nu-ți dăm voie să pui mâna pe Mătăsuță. Toată lumea, fugiți!

Străbătură în goană coridorul subteran și ieșiră la lumina zilei. Și – slavă Domnului! – afară, în mașină, îi aștepta iepurele. Ce bucurie să-l revadă!

25. ÎN CASTELUL LUI MOȘ CRĂCIUN

Joe ajunse primul la mașină.

— Repede! strigă el. îl aud pe Um-Bum-Bum venind! Cred că a reușit să se elibereze.

Într-adevăr, vrăjitorul nu mai era legat! Apăru în pragul ușii, iar ceilalți observară că își tăiasse barba. Arăta foarte ciudat.

Iepurele tură motorul și țâșni ca din pușcă, înainte ca Moș Cratiță să se așeze bine în mașină. Un ibric se rostogoli prin aer și se prăbuși în drum zăngănind, motiv pentru care Moș Cratiță bombăni din nou. — Slavă Domnului că am scăpat de ibricul ăla, zise Joe. N-o să mă mai împungă. Vai de mine, simt că trebuie să mă dau peste cap din nou.

— Ei bine, nu poți, zise Lună-Plină hotărât, decât dacă-ți dorești să te prindă Um-Bum-Bum. Uite, Moș Cratiță, ține-l bine pe Joe și nu-l lăsa să se dea peste cap în mașină!

Era foarte greu să-l oprească pe băiat, însă până la urmă reușiră. După ce înaintară o bucată bună de drum, iepurele opri mașina să vorbească puțin, iar Joe profită de ocazie pentru a face câteva tumbe. — Știți ce cred eu? Cred că ar fi bine să mergeți pe Tărâmul lui Moș Crăciun, zise iepurele. Chiar așa cred. Nu ca să i-o dați pe Mătăsuță — asta nu se va întâmpla niciodată —, ci ca să-i spuneți că nu sunteți jucării și să-l rugați să vă prefacă în voi înșivă.

— Pare a fi un pic încurcată treaba, spuse Lună-Plină, rumegând problema. Da, cred că e o idee bună. În definitiv, cu jucării se și ocupă, nu-i așa? Trebuie să le cunoască foarte bine. S-ar putea să-și dea seama că nu suntem jucării adevărate și să ne ajute.

— Știm că e bun la suflet, spuse Mătăsuță. Iubește copiii. Haideți să mergem la el! Dar cum putem ajunge acolo? Tărâmul acesta rămâne o vreme în vârful Copacului Depărtărilor și s-ar putea ca următorul să fie chiar Tărâmul lui Moș Crăciun.

— Ai dreptate, spuse iepurele. De fapt, următorul pe listă e Tărâmul Crivățului, ceea ce nu sună prea bine. Dar pot face ceva pentru voi!

— Ce anume? vru să știe Joe.

— Vă pot duce cu mașina până la gară și să vă urc în trenul care duce spre Tărâmul lui Moș Crăciun, zise iepurele de jucărie. Am observat că sunt câteva trenuri care merg într-acolo. Ce ziceți, prieteni?

— E o idee foarte bună, căzură cu toții de acord și porniră din nou la drum.

Ajunseră la o gară neobișnuită, unde coborâră din mașină.

— Mi-ar plăcea să rămâi mereu pe tărâmul ăsta, Mătăsuță, spuse iepurele. Chiar ești tare frumușică. Dar știu că ai fi nefericită aici și n-aș suporta asta.

— O să-ți scriu, zise Mătăsuță.

— Serios? Știi, n-am primit niciodată o scrisoare! M-ar face să mă simt important. Priviți, vine trenul!

— Oau! Trenul acesta merge spre Tărâmul lui Moș Crăciun! Ce noroc! exclamă Lună-Plină. La revedere, iepure! Ne-ai fost un prieten de nădejde, îți voi scrie.

— Doamne, închipuie-ți, două scrisori! exclamă încântat iepurele.

— O să-ți scriem *toți*, spuse Joe, dând mâna cu el. Rămâi cu bine! A fost o plăcere să te întâlnim. Mătăsuță îl sărută pe obraz și iepurelui îi dădură lacrimile de bucurie.

— Nu m-a mai pupat nimeni niciodată, mărturisi el. Sărut, scrisori – chiar că sunt un iepure norocos!

Se urcară cu toții în tren și îi făcură cu mâna noului lor prieten.

— Ce iepure drăguț, spuse Joe. Ei bine, iată-ne din nou la drum. Mă întreb cât avem de mers. Era un drum lung și, rând pe rând, adormiră. La un moment dat, îi trezi un hamal.

— Hei, voi! Nu vreți să coborâți aici? îi întrebă. Aici coboară de obicei jucăriile.

Se grăbiră să iasă, fiindcă zăriră o placă pe care scria „Castelul lui Moș Crăciun”.

— Chiar la timp, spuse Joe, căscând. Of, iar mă apucă pofta de tumbel!

— Priviți! Acela e castelul! zise Beth, arătându-le clădirea care se înălța falnic pe un deal din apropiere. Dar, vai, uitați câtă zăpadă! Cine și-ar fi închipuit că aici e iarnă?

— O, totdeauna e iarnă aici, zise hamalul. Altfel n-ar putea aluneca săniile, nu? Vă așteaptă Moș Crăciun? De obicei, sania lui așteaptă să-i ia pe vizitatorii sosiți cu trenul.

— Nu cumva e cea de-acolo? întrebă Lună-Plină, arătând spre curtea înzăpezită a gării.

O sanie era acolo, trasă de patru reni frumoși .ii căror clopoței zornăiau la fiecare mișcare. Un spiriduș roșu ținea hamurile.

— Da, aceea este. Mergeți și urcați în ea, zise hamalul. Ce păpușă frumoasă! zise el, admirând-o pe Mătăsuță. Pun pariu că Moș Crăciun o va vrea pentru pomul de Crăciun. Se îndreptară spre sanie și se urcară în ea.

— Spre Moș Crăciun, vă rugăm.

Sania porni de îndată, alunecând lin pe zăpadă, trasă de cei patru reni veseli.

Ajunseră la castel. Simțiră fluturași în stomac când văzură cât de mare și impunător era. Se opriră în fața unei uși masive pe care erau cioplite tot soiul de jucării și sunară la un clopot grandios.

Ușa se dădu în lături și în prag îi întâmpină un ursuleț îmbrăcat în valet:

— Vă rog, poftiți înăuntru. Moș Crăciun vă va primi la el de îndată.

Intrară într-un salon uriaș, iar apoi într-o încăpere vastă, unde o mulțime de pitici și spiriduși lucrau de zor.

— Poate vreți să aruncați o privire cât timp așteptați, spuse ursulețul-valet. Veți vedea spiridușii pictând căsuțele și piticii instalând mormăiala în noi, urșii, și cum se pun săriturile peste cap în clovnii mecanici.

— Asta nu vreau să văd, zise Joe, simțind că îl apucă din nou cheful de a se da peste cap. După ce se potoli, se ridică din nou în picioare.

— Ce fac spiridușii de-acolo? întrebă el.

— Fac sfârlezele să bâzâie când se învârtesc, spuse valetul. Dar nu vă apropiați prea tare. Ar putea intra bâzâiala în voi și veți avea multă bătaie de cap cu ea!

Rămaseră la distanță, asistând doar la munca din atelier. Totul era foarte interesant. Atât de multe lucruri se întâmplau în același timp! Erau atâtea de văzut și de auzit, încât aproape uitară că și ei erau tot jucării.

— Ce-ți face mormăitul, ursulețule? întrebă un spiriduș, alergând spre Lună-Plină. Îl apăsă pe burtă și Lună-Plină mormăi grav.

— Morrrr! Lăsați-mă în pace! Nu-mi place să-mi faceți asta.

— Priviți, priviți! Acela nu-i Moș Crăciun? strigă Beth pe neașteptate, când un om masiv, îmbrăcat în roșu-aprins intră în cameră.

Purta o glugă cu un tiv alb, iar ochii și fața îi radiau.

— Da, e Moș Crăciun! strigă Joe.

Moș Crăciun îl auzi și se întoarse pe loc spre ei. O privi mirat pe Mătăsuță.

— Vai! zise el. Tu de unde ai apărut? Tu n-ai fost făcută de pitici și spiriduși în castelul meu. Ești cea mai drăguță păpușă pe care am văzut-o vreodată. Am de gând să te păstrez pentru mine și să te pun în vârful pomului de Crăciun.

— Nu, nu, te rog, nu! imploră Mătăsuță. Moș Crăciun îi privi pe ceilalți. Părea încurcat.

— De unde veniți toți? zise el. Sunt sigur că nu am făcut niciodată jucării ca voi. De pildă iepurele acesta, îmbrăcat în cratițe și tigăi, sau ursulețul acesta hazliu. Nu pare a fi un ursuleț de pluș adevărat. —Păi, nici nu suntem jucării adevărate! zise Beth. Moș Crăciun, am fost prefăcuți în jucării la castelul de jucărie. În realitate, eu sunt o fetiță.

— Iar eu sunt Lună-Plină, locuitor al Copacului Depărtărilor, zise ursulețul.

— Poftim? Faimosul Lună-Plină, cel cu un lunecuș-alunecuș în casă, care coboară prin trunchiul copacului până jos? exclamă Moș Crăciun. Doamne, totdeauna mi-am dorit să mă dau pe el! Crezi că sunt prea gras și n-aș încăpea?

— Nu, nu cred, răspunse Lună-Plină, măsurându-l din cap până în picioare. V-aș putea da două perne pe care să ședeți în loc de una. Dacă vreți să veniți acum, puteți să vă dați de câte ori vreți și-o să vă tragem noi sus cu ligheanul, după care puteți să vă mai dați o tură.

— Hai să mergem acum! zise Moș Crăciun încântat. Ca să vezi, în sfârșit l-am întâlnit pe faimosul Lună-Plină! Și bănuiesc că această minunată păpușă este Mătăsuța, zâna. Și, bineînțeles, acesta-i nimeni altul decât Moș Cratiță!

— Dar... de unde ne cunoașteți? întrebă Lună-Plină uimit.

— O, am auzit despre voi de la copii, zise Moș Crăciun. Ei îmi cer întruna cărți despre voi, să le primească de Crăciun, și vă îndrăgesc atât de mult, încât le-am citit pe toate și tare mi-am dorit să vă cunosc. Ce noroc a dat peste mine!

Moș Crăciun își strigă sania și se suiră cu toții înăuntru.

— Spre vârful Copacului Depărtărilor! porunci Moș Crăciun și porniră la drum.

Nu trecu multă vreme și aterizară pe o creangă lată aproape de vârful copacului, unde coborâră cu toții.

— Casa mea e doar puțin mai sus, zise Lună-Plină, arătându-le drumul.

În curând se aflau în micuța și rotunda lui casă. Le arată gaura neobișnuită din mijlocul podelei. —Iată, zise el, asta e lunecuș-alunecușul – coboară în spirală din vârful copacului până jos de tot, iar acolo zbori printr-o trapă și aterizezi pe un covor moale de mușchi.

— Splendid! zise Moș Crăciun. Vrea cineva să se dea primul, vă rog? Doamne, e exact ca în cărți! —Ăăă... credeți că ați putea mai întâi să ne prefaceți înapoi în noi înșine? întrebă Joe, temându-se că, în entuziasmul lui, Moș Crăciun va uita să facă ceea ce ei își doreau din tot sufletul. Simt că iar mă voi da peste cap și n-aș vrea să cobor lunecuș-alunecușul făcând roata.

— Să vă prefac înapoi? Da, desigur, e ușor! zise Moș Crăciun. Lunecuș-alunecușul e locul perfect pentru o vrajă. închideți ochii, vă rog.

Închiseră cu toții ochii. Moș Crăciun îi atinse ușor pe fiecare în parte, în timp ce îngâna un cântec neobișnuit:

Intrați cum sunteți, Ieșiți cum erați. Intrați cum sunteți, Ieșiți cum erați!

Își deschiseră ochii. Lună-Plină luă o pernă și o așeză pe Beth pe ea. O împinse tare și fetița porni ca din pușcă în jos pe tobogan, iar apoi zbură prin trapă și ateriza pe covorul de mușchi. –O! zise ea cu respirația tăiată. O! Sunt eu însămi din nou. Nu mai sunt o păpușă țeapănă – și îmi pot închide și deschide ochii după plac!

Se ridică în picioare, iar prin trapă țâșni Joe.

– Joe! Ești bine! Ești iar tu, cel adevărat! exclamă Beth încântată. Și uite-o și pe Mătăsuță – nu mai e o păpușă! Și uite-o pe Frannie, e bine și ea. Priviți! E Moș Cratiță – uraaa! – și-a revenit! –Și nu mai are urechile alea clăpăuge, zise Mătăsuță. Sinceră să fiu, îmi cam pare rău, începuseră să-mi placă. Dragul de Moș Cratiță!

Iar apoi – vâââââj! Trapa se deschise larg și dinăuntru ieși Moș Crăciun, cu gluga-i căzută de pe cap! Buf! Căzu pe covorul de mușchi, de unde nu se mișcă o vreme, încercând să-și recapete suflul, însă nespus de încântat.

– Ce palpitant! Ce palpi-TANT! îmi place mai mult decât tot ce am în castel.

– Păzea! Vine Lună-Plină! strigă Joe, și imediat se ivi Lună-Plină, radiind, de-acum el însuși din nou, nu un ursuleț de pluș.

– Aș vrea să mă mai dau o dată, spuse Moș Crăciun, ridicându-se în picioare. Cum ați spus că ajungem în vârful copacului? într-un coș?

– Da, zise Joe, dar, dacă nu vă deranjează, am prefera să nu mai urcăm și noi. Știți, probabil că mama e foarte îngrijorată din cauza noastră. Așa că o să ne luăm rămas-bun și vă mulțumim frumos. – Rămâneți cu bine, copii! Ne vedem la Crăciun, zise Moș Crăciun. O să vă aduc ceva care o să vă placă la nebunie. A, uite că vine ligheanul, coborât pe-o sfoară. Ne urcăm?

Ultimul lucru pe care Joe, Beth și Frannie îl văzură fu Moș Crăciun suindu-se în ligheanul mare, tras în sus de toate veverițele din vârful copacului. Lună-Plină, Mătăsuță și Moș Cratiță erau cu el, aplecându-se peste margine și făcându-le cu mâna.

– Ei bine, bănuiesc că Moș Crăciun o să se dea pe lunecuș-alunecuș până la asfințit, zise Joe. Vai de mine, iar îmi vine să fac roata!

– O, te vei dezobișnui curând, zise Beth. Și eu am tendința să merg în continuare țeapănă, ca o păpușă.

Doamne, ce aventură!

– Nu cred că vom mai trăi vreodată ceva la fel! zise Frannie.

Ba da, Frannie, Beth și Joe. Habar n-aveți ce vă așteaptă!

26. ARMATA DE PRICOLICI ROȘII

Într-o zi, când mama urma să lipsească de-acasă până seara, le spuse copiilor că ar prefera să-l invite pe Moș Cratiță să petreacă ziua cu ei și că pot să mai vină și doi dintre prietenii pe care și-i făcuseră de curând.

— Bine! zise Joe. O să-i chemăm pe Lună-Plină și pe Mătăsuță.

Beth scrisese un bilet pe care i-l înmâna căpriței albe, să i-l ducă lui Lună-Plină.

Căprița albă era o creatură minunată. Dădea cel mai gustos lapte, făcea comisioane, iar dacă o găină ieșea cumva din grădină o găsea și o aducea înapoi. Era de mare ajutor familiei.

Căprița luă biletul în gură și alergă spre Pădurea Fermecată. Ajunse la Copacul Depărtărilor și behăi către veverița roșcovană, care scoase imediat capul din scorbură.

Veverița luă biletul și se cocoță sprintenă în copac, la Lună-Plină. Încântat, acesta o chemă pe Mătăsuță la el, care urcă de-ndată să citească și ea biletul.

— O să-l anunțăm pe Moș Cratiță imediat ce adoarme domnul Cutărică, zise Lună-Plină. Copiii nu l-au invitat și pe domnul Cutărică, așa că Moș Cratiță va trebui să se strecoare cu noi, fără să-i spună nimic.

Trimiseră un alt bilet prin căpriță, anunțându-și vizita în după-masa aceleiași zile, la ora trei. Copiii se bucurară de vestea cea bună. Mama se pregătea să plece, iar fetele începură deja să aranjeze căsuța, împodobind-o cu ghivece de flori. Beth făcuse o prăjitură cu ciocolată, iar Frannie, caramele. Joe pregăti sendvișuri pentru musafiri.

— O să ne distrăm de minune, zise el. Sper că Moș Cratiță n-o să fie foarte surd în după-amiaza asta.

Până la ora prânzului, cei trei copii terminaseră toate pregătirile. Erau curați și aranjați, iar masa arăta impecabil cu toate sendvișurile, prăjiturile și caramelele. Beth se duse la poartă să-i întâmpine pe musafiri.

Nu-i văzu venind pe potecă.

— Întârzie! le strigă fraților ei. Probabil că Moș Cratiță s-a încâlcit cu oalele pe undeva!

Era ora trei și jumătate și încă nici urmă de prietenii lor. Copiii erau destul de dezamăgiți. — Poate că Lună-Plină nu mi-a înțeles bine scrisoarea și-a crezut că-i așteptăm la ora patru, zise Beth.

Dar se făcu ora patru și Lună-Plină, Mătăsuță și Moș Cratiță nu apăruseră încă, ceea ce îi îngrijoră pe copii.

— Sper să nu fi pățit ceva, zise Beth supărată. Uite câtă mâncare gustoasă și n-are cine să se bucure de ea.

— Să mai așteptăm puțin, după care ne-așezăm la masă, spuse Joe.

Așadar, când se făcu ora cinci și nimeni nu-și făcu apariția, cei trei frați dădură gata jumătate din merindele de pe masă.

— Ceva s-a întâmplat cu ei, spuse Joe mohorât.

— Vai de mine! Crezi că au pățit ceva? întrebă îngrijorată Beth. Să mergem să-i căutăm?

— Nu, zise Joe. Cel puțin nu acum. Mama o să se-ntoarcă în curând. Ar fi mai bine să mergem la noapte. Atunci e și funia lăsată pe lângă copac ca să putem urca și n-o să ne ia prea mult timp să ne cățărăm.

— Trebuie neapărat să vedem ce s-a întâmplat, spuse Beth, strângând de pe masă. Luăm și porțiile lor de mâncare cu noi.

Așadar, în seara aceea, după lăsarea întunericului, cei trei copii se furișară din pat, se îmbrăcară și se strecurară afară din casă, pe ușa din dos. Luară cu ei un lămpaș pe care îl găsisese Joe, căci nu era pic de lumină în noaptea aceea. Joe îl ținea în fața lor, ca să vadă pe unde calcă.

O luară pe alea întunecată, peste șanț, și intrară în Pădurea Fermecată. Copacii șușoteau mai tare decât de obicei. „Fâș-fâș-fâș-fâș!” făceau ei.

— O, ce mi-aș dori să înțeleg ce-și zic! oftă Frannie.

— Haide, Frannie, zise Joe. Să nu zăbovim prea mult. Ar fi bine să ne-ntoarcem înainte de ivirea zorilor.

Străbătură pădurea cea întunecată. Cum luna nu strălucea pe cer în noaptea aceea, nu se zărea nicio urmă de vreo făptură magică. Într-un sfârșit, copiii ajunseră la Copacul Depărtărilor și căutară funia.

Dar de data aceasta nu era nicio funie, așa că începură să se cațăre ca de obicei, ținându-se bine de crengi și rămurele, fiindcă nu vedeau mai nimic în jur.

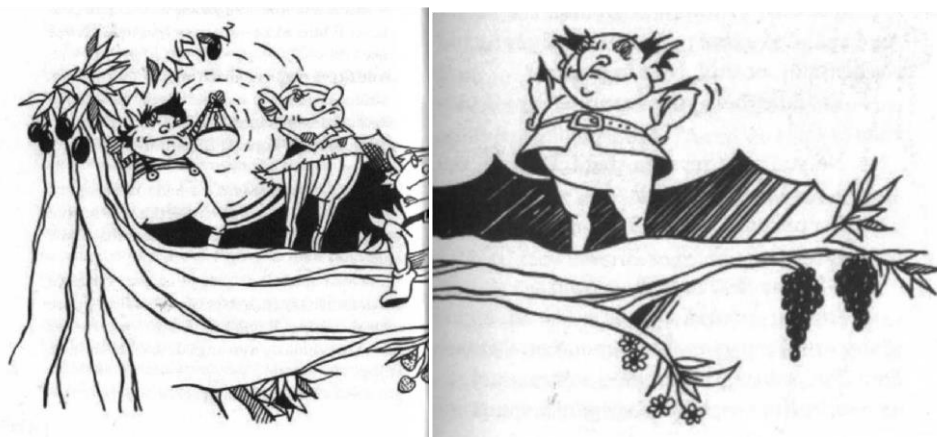
Însă abia apucară să urce pe câteva crengi, că ceva cu totul neașteptat se petrecu. Cineva îl prinse pe Joe de umăr și îl împinse la vale! Joe căzu, dar reuși să se prindă de o creangă de jos, salvându-se la timp.

— Cine a făcut asta? strigă el furios.

Își dezlegă lămpașul de la curea, unde îl agățase cât timp urca, și îl îndreptă spre Beth și Frannie, strigându-le să stea pe loc.

Dar cine stătea pe crengile de jos ale copacului? Patru pricolici roșii, cu urechi ascuțite, guri mari și ochi cu o privire răutăcioasă!

— Nimeni nu are voie să urce în copac acum, zise unul dintre pricolici. Și nimeni nu are voie să coboare!

— Dar de ce? întrebă uimit Joe.
 — Pentru că acum copacul ne *aparține*!
 — Vă aparține?! Ce prostie! zise Joe. Am venit să ne vedem prietenii care locuiesc aici. Lăsați-ne să trecem.
 — Nu! ziseră pricolicii rânjind. Nu-vă-dăm-voie-să-urcați!
 — N-are rost, se auzi o voce subțire din apropierea lui Joe. Dacă încercați să urcați, o să vă împingă sau o să vă ia și pe voi prizonieri.
 Joe își îndreptă lampasul în jos, iar copiii văzură că li se adresase veverița roșcovană, cea care avea grijă de perne pentru Lună-Plină.

— Salutare! zise Joe. Te rog, povestește-mi ce s-a întâmplat. Nu înțeleg nimic!

— O, e destul de ușor de înțeles, zise veverița. Tărâmul pricolicilor roșii a ajuns în vârful Copacului Depărtărilor. Pricolicii au descoperit spărtura din nori și-au năvălit în copac. I-au luat pe toți prizonieri. Lună-Plină și restul locuitorilor sunt încuiați în casele lor din trunchiul copacului. Vă pot spune că domnul Cutărică și Morocănilă, spiridușul țăfnos, aproape că și-au dăruit ușa încercând să iasă!

— Dar de ce i-au încuiat pricolicii? întrebă uimită Beth.

— Ei bine, vor să facă rost de niște vrăji pe care le cunosc doar locuitorii copacului, zise veverița. Au de gând să-i țină pe toți încuiați până când le vor dezvălui secretul. Nu e îngrozitor?

— Vai de mine! spuse Frannie. Cum îi putem ajuta?

— Nu știu, zise veverița tristă. Dacă ați putea ajunge sus la ei, poate am reuși să încropim un plan. Dar pricolicii nu vor să lase pe nimeni să urce în copac.

„Fâș-fâș-fâș-fâș!” șopteau copacii.

— Știți, nu pot să vă spun de ce, dar am impresia că toți acești copaci vor să ne spună ceva, comentă Beth. Totdeauna mi se pare că-și șoptesc unul altuia secrete, însă în noaptea asta vor să ni le spună noud!

— Nu m-ar mira, zise veverița. Copacul Depărtărilor este regele pădurii, iar acum, că are parte de necazuri, toți ceilalți copaci sunt furioși. Poate că vor să ne ajute.

„Fâș-fâș-fâș-fâș!” foșneau gălăgios copacii.

— Înconjurați cu brațele trunchiul unui copac și lipiți-vă urechea stângă de scoarța lui, zise veverița. Am auzit că doar așa se pot desluși vorbele unui copac.

Fiecare copil găsi câte un copac mititel pe care îl îmbrățișa și de care își lipi urechea stângă. Așa puteau auzi clar și răspicat ce-și șopteau arborii.

— Ajutați-i pe locuitorii Copacului Depărtărilor! șopteau frunzele. Ajutați-i!

— Dar cum? ziseră copiii. Explicați-ne cum s-o facem!

— Urcăți-vă în copac prin lunecuș-alunecuș, spuseră frunzele foșnind. Treceți de trapă și străbateți lunecuș-alunecușul!

— O! exclamă copiii deodată. Desigur! De ce nu ne-am gândit și noi la asta?

— Ssst! făcu veverița îngrijorată. Să nu vă audă *pricolicii*! Ce-au zis copacii?

— Ne-au spus să trecem prin trapa de la baza copacului și să urcăm pe lunecuș-alunecuș, zise Joe în șoaptă. Putem ajunge direct la Lună-Plină acasă. E o idee minunată!

— Atunci, haideți! îi îndemnă Beth, iar cei trei frați o luară la fugă spre Copacul Depărtărilor și începură să pipăie pământul în căutarea trapei.

Ooo! Încă o aventură!

27.O NOAPTE PALPITANTĂ

— Dacă reușim să ne cățărăm pe lunecuș-alunecuș prin trunchiul copacului și s-ajungem la casa lui Lună-Plină, poate vom reuși să ne ajutăm prietenii! zise Joe tot bâjbâind în căutarea trapei.

— Mă întreb de ce n-o fi coborât Lună-Plină pe tobogan până acum, zise Beth.

— O, bănuiesc că și-a închipuit că vor fi o mulțime de pricolici roșii așteptând să-l prindă la ieșirea din copac, zise Joe. Dar nu cred că ei știu de existența lunecuș-alunecușului! Găsi trapa și o deschise larg.

— Ține-o deschisă, te rog, până urc, zise el. Beth ținut trapa, iar Joe începu să se cațăre.

Dar, vai, cât era de alunecos! Pur și simplu nu reușea să urce deloc! Cum făcea un pas în sus, alunecă înapoi. Oftă.

— Ce îngrozitor! În ritmul ăsta n-o să ajungem niciodată în vârf! O să tot alunec!

— Lasă-mă și pe *mine* să-ncerc! zise Beth însuflețită.

Așa că Joe se strecură prin trapă și îi făcu loc surorii lui. Dar la fel păți și ea. Toboganul era mult prea abrupt și alunecos ca să-l poată urca.

„Fâș, fâș, fâș, fâș!” făceau copacii din împrejurimi. Beth alergă spre unul, își încolăci brațele în jurul lui și ascultă cu urechea stângă.

— Spune-i veveriței să urce! șopteau frunzele. Spune-i veveriței să urce!

— Roșcovano, mergi *tu* sus! transmise Beth numaidecât. Crezi că te descurci?

— Da, zise veverița. Am gheare să mă pot agăța și sunt obișnuită să mă cațăr. Dar ce rezolv dacă mă duc? Nu sunt destul de isteată să fac planuri cu Lună-Plină.

„Fâș, fâș, fâș, fâș!” foșneau gălăgios copacii, joe își lipi urechea de unul dintre ei.

— Veverița poate arunca o frânghie-n jos pe lunecuș-alunecuș! șopti copacul.

— Bineînțeles! exclamă Joe. De ce nu mi-a trecut prin cap?

— Spune-ne, ziseră fetele.

— Veverița trebuie să se cațăre până în vârful toboganului. După aceea, trebuie să arunce funia nu printre crengi, ci prin trunchiul copacului. Apoi ne putem prinde de ea ca să fim trași în sus!

— O, ce idee bună! zise Beth.

— Sst! zise Joe, fiindcă auzi un pricolici în copac. Să nu-și dea seama ce punem la cale.

— Pricolicii coboară! șopti Frannie îngrijorată. Îi aud. Ce ne facem?

— Eu zic să dăm trapa la o parte și să așteptăm la baza lunecuș-alunecușului, muți ca peștii, șopti Joe. Hai, veveriță, intră și fugi sus. Știi ce ai de făcut, da?

— Da, zise veverița și dispăru în copac, înfigându-și ghearele ascuțite în interiorul trunchiului, de parcă s-ar fi cățarat pe scoarța exterioară!

Joe o împinse pe Beth înăuntru, apoi pe Frannie, după care intră și el, trăgând trapa în urma lui chiar la țanc.

Trei pricolici tocmai săriseră în iarbă, iar acum priveau iscoditor împrejur.

— Sunt sigur că am auzit pe cineva vorbind! zise unul dintre ei.

— Ei, cât timp nu-i lăsăm să urce în copac, nu prea au ce să facă, spuse altul râzând. Cred că ți s-a părut, trebuie să fi fost doar foșnetul frunzelor. „Fâș, fâș, fâș!” interveniră pe loc copacii.

— Vezi? Ce ți-am spus? zise pricoliciul. Săriră înapoi pe crengile Copacului Depărtărilor, iar copiii se îmbrățișară și chicotiră.

— Mă întreb dacă veverița a ajuns sus deja, zise Joe.

Chiar atunci se auzi un zgomot surd venind înspre ei de-a lungul toboganului – un sunet lin –și deodată ceva îi atinse!

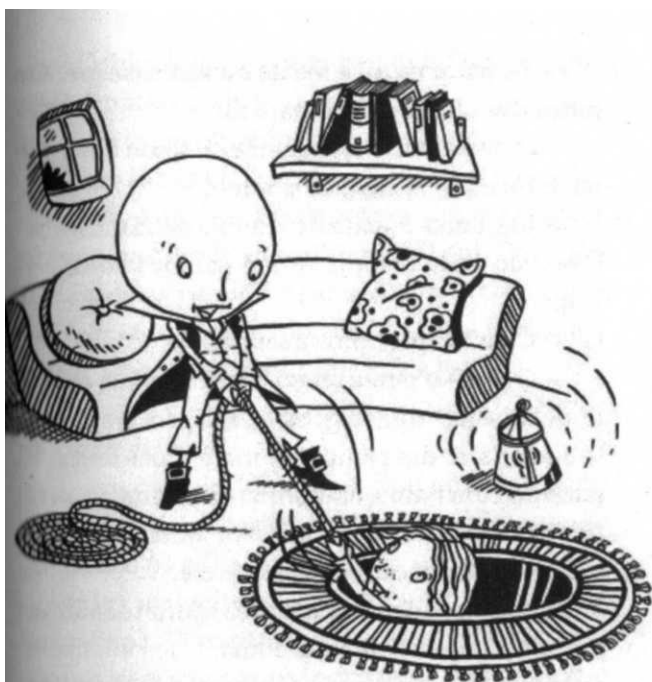
— Aa! Un șarpe! strigă Beth speriată.

— Nu vorbi prostii! E funia pe care ne-a aruncat-o drăguța de veveriță! zise Joe apucând-o. Eu zic să urcăm pe rând, fiindcă Lună-Plină nu va reuși să ne tragă pe toți odată.

Frannie urcă prima. Fu trasă până sus de-a lungul lunecuș-alunecușului. Era o senzație stranie, să fii ridicat în aer în întunericul și liniștea aceea. într-un sfârșit, ajunse în vârf. Lună-Plină era acolo, roșu la față de la efortul de-a o ridica pe fetiță. O lumină ardea în căsuța lui neobișnuită. Era absolut încântat să o revadă pe Frannie. O îmbrățișa, după care aruncă funia pentru Beth. O trase sus și pe ea, după care pe Joe.

— Nu faceți gălăgie, le șopti copiilor, în timp ce-i îmbrățișa pe fiecare în parte. Pricolicii păzesc fiecare ușă.

— Vai, Lună-Plină, ne pare atât de rău că ești ținut prizonier așa, zise Joe. N-ai fi putut să cobori pe lunecuș-alunecuș și să fugi? Sau te-ai gândit că o să fie pricolici acolo?

— Ba da, m-am gândit să fug, răspunse Lună-Plină, dar atunci mi-aș fi lăsat baltă toți prietenii și asta mi s-a părut de neimaginat.

— Da, ar fi fost destul de urât, spuse Joe, să te salvezi pe tine, dar să-i abandonezi pe ceilalți. Lună-Plină, spune-ne cum putem fi de ajutor.

— Ei bine, chiar nu știu, zise acesta. M-am gândit și răzgândit, dar pur și simplu nu mi-a trecut nimic bun prin cap.

— Ce păcat că nu e Mătăsuță aici! zise Joe. Am putea discuta cu ea. E isteță foc.

— N-avem cum s-ajungem la ea, spuse Lună-Plină. E încuiată în casă, ca și mine.

— Joe! Lună-Plină! zise Frannie deodată, îmbujorată de atâta emoție. M-am gândit la o cale să v-ajut.

— Cum? se precipitară ceilalți.

— Oare n-ar putea veverița roșcovană să coboare pe lunecuș-alunecuș, să treacă prin trapă și să le ducă elfilor din pădure un mesaj? zise fetița. Vă amintiți cum i-am ajutat prima dată când am venit în pădure? Ne-au spus că ne vor ajuta oricând cu mare plăcere, dacă vom avea nevoie.

— Da, dar cum ne-ar putea ajuta tocmai ei? întrebă neîncrezător Lună-Plină.

Nimeni n-avea răspuns la această întrebare. Dar, dintr-odată, Joe clătină din cap și scoase un strigăt.

— Ssst! ziseră toți.

— Îmi cer scuze, spuse Joe, dar mi-a venit o idee, în sfârșit. Ascultați! Veverița roșcovană le poate spune elfilor să urce la noi în grupuri, îi putem trage cu funia. Apoi Lună-Plină le poate striga pricoliceilor de afară că le va destăinui vrăjile pe care doresc să le afle – iar când se deschide ușa, noi, cu tot cu elfii, o să năvălim afară peste pricolici!

— Ce idee *sclipitoare*, spuse Lună-Plină, privindu-l admirativ pe Joe.

— Pur și simplu minunat! ziseră fetele. Joe era încântat.

— Și-o să descuiem ușile tuturor și-atunci ceilalți ne vor putea sări în ajutor! spuse băiatul. Doamne, va fi așa de palpitant! Vă puteți închipui cât de furioși vor fi Morocănilă și domnul Cutărică? Pricolicii ar face bine să se ferească din calea lor!

Chicotiră cu toții. Veverița roșcovană îl atinse pe Joe pe genunchi.

— Îmi dai biletul? zise ea. Știu unde locuiește domnul Barbă-Lungă și îi voi duce scrisoarea, ca să-i adune pe elfi.

Joe luă un creion și scrisse un bilet pe hârtia lui Lună-Plină. O împături și i-o dădu veveriței roșcovane, care o împături încă o dată, după care și-o ascunse în obrăjori.

— Asta în cazul în care mă prind pricolicii, spuse ea. Nu s-ar gândi niciodată să caute un bilet la mine în gură!

Se așeză pe coada ei stufoasă, își luă avânt și-și dădu drumul în jos pe lunecuș-alunecuș, în mare viteză.

Frannie se distra.

— Coada ei e ca o pernă, spuse fetița.

— Nu-i așa că e tare drăgălașă? Sper din suflet să-l găsească pe domnul Barbă-Lungă.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să așteptăm în liniște, spuse Lună-Plină. Nu vreau să-mi deschidă pricolicii ușa și să vă găsească pe toți aici. Atunci o să-și dea seama că punem ceva la cale.

— V-am adus mâncarea pe care n-ați mai apucat să o mâncați în după-masa asta, spuse Beth, despachetând merindele. Uite, aici sunt sendvișurile, niște prăjituri și caramele.

— O să mâncăm împreună, spuse Lună-Plină. Am și eu niște prăjitură Poc.

Așadar, se așezară în liniște în jurul canapelei arcuite, a patului și scaunelor lui Lună-Plină, mâncară vorbind în șoaptă, așteptând ca veverița să revină, cu domnul Barbă-Lungă și cu elfii. Ce se va întâmpla atunci?

28. PRICOLICII ROȘII AU PARTE DE O SURPRIZĂ

Multă vreme trecu fără să se petreacă nimic. Dar, la un moment dat, Lună-Plină își ciuli urechile și ascultă atent.

— Cineva urcă pe lunecuș-alunecuș, zise acesta. Trebuie să fie micuța veveriță.

— Sper că nu e un pricolici! zise Frannie speriată.

Din fericire, era chiar veverița roșcovană. Țopăi afară din lunecuș-alunecuș și dădu din cap mulțumită.

— E totul în regulă, zise ea. Elfii sunt pe drum. L-am găsit pe domnul Barbă-Lungă și a plecat să-și adune toate rudele. Sunt cincizeci și unu la număr!

— Atunci ar fi bine să coborâm funia, spuse Lună-Plină, lăsând-o să cadă încet.

Cineva prinse funia la celălalt capăt, iar aceasta se întinse.

— E un elf acolo jos! zise Lună-Plină, iar el și Joe începură să tragă de funie. Era grea, iar de la efort începuseră să gâfâie.

— Elful acesta e destul de greu! spuse Joe.

Și nu e de mirare – căci, când isprăviră cu trasul funiei, văzură nu unul, ci un ciorchine de elfi! Cinci la număr săriră în micuța cameră a lui Lună-Plină și începură să sușotească agitați. Lună-Plină le povesti totul despre pricolici, iar aceștia zâmbiră cu înțeles când îi auziră planul. Coborâră funia din nou, iar de data asta șase elfi sosiră cu ea. Se făcuse mare aglomerație în casa lui Lună-Plină, însă nimănui nu părea să-i pese.

— Va trebui să stăm claie peste grămadă, spuse Joe, râzând să vadă atâta înghesuială în căsuța din copac.

Elfii erau identici. Toți aveau bărbi foarte lungi, deși barba domnului Barbă-Lungă era cea mai lungă, îi ajungea până la degetele de la picioare.

Într-un final, funia îi aduse la un loc pe toți cei cincizeci și unu de omuleți, iar acum nu mai era loc nici s-arunci un ac!

Cu toții aveau emoții și sușoteau între ei, de ziceai că mii de frunze foșnesc deodată!

— Acum o să bat la ușă și-o să le spun pricolicilor că le voi destăinui taina vrăjii pe care și-o doresc atâta, spuse Lună-Plină. În clipa în care deschid ușa, voi toți trebuie să dați buzna afară și să-i prindeți.

— Stați! Mi-a venit o idee formidabilă, spuse deodată Joe. Haideți să-i împingem pe toți în căsuța lui Lună-Plină și să trimitem pe cineva jos să blocheze trapa de ieșire, iar când ei vor coborî pe lunecuș-alunecuș crezând că așa vor reuși să scape, noi să-i încuiem înăuntru, unde vor rămâne până când ne hotărâm noi să-i eliberăm!

— Asta e într-adevăr o idee excelentă, spuse domnul Barbă-Lungă. Doi elfi ar trebui să se posteze— în fața scării care străbate norii, ca să-i oprească pe pricolici, dacă vor încerca să fugă, iar alți șase dintre noi ar trebui să coboare la baza copacului, ca să nu-i lăsăm s-o ia la sănătoasa în pădure.

Imediat, șase elfi apucară fiecare câte o pernă și-și dădură drumul pe lunecuș-alunecuș. Săriră prin trapă și traseră zăvorul în urma lor. Încercuiră baza copacului, gata să împiedice orice pricolici neastâmpărat, în cazul în care ar fi vrut să fugă.

Restul elfilor rămaseră înăuntru, așteptând ca Lună-Plină să le vorbească pricolicilor. Erau cu toții foarte entuziasmați.

Lună-Plină bătu cu putere în ușă. Un pricolici de afară urlă:

— Gata cu gălăgia asta!

— Lăsați-mă să ies! strigă Lună-Plină.

— Nu înainte de-a dezvălui una dintre vrăjile pe care le știi.

— Știu o vrajă care îi prefăce pe oameni în regi și regine! strigă Lună-Plină.

— Atunci spune-ne-o! zise unul dintre pricolici.

— Deschideți ușa mai întâi, ceru Lună-Plină. În clipa următoare se auzi sunetul cheii întorcându-se în broască, iar ușa se deschise. Cât ai zice pește, întreaga mulțime de elfi năvăli afară valvârtej. Joe, Beth și Frannie ieșiră cu ei, iar când pricolicii îi văzură, începură să urle și săriră în jos, pe alte crengi, ca să-și avertizeze camarazii.

Doi elfi se așezară în fața scării, ca să-i împiedice pe toți pricolicii care ar fi încercat să fugă pe tărâmul de deasupra. Joe, Beth și Frannie coborâră într-un suflet de-a lungul copacului, descuind ușile tuturor celor captivi în case. Cu toții erau nespui de bucuroși.

Doamna Spălăceală era furioasă că fusese încuiată.

— O să-i învăț eu minte pe pricolici să nu mă mai încuie în casă! strigă ea.

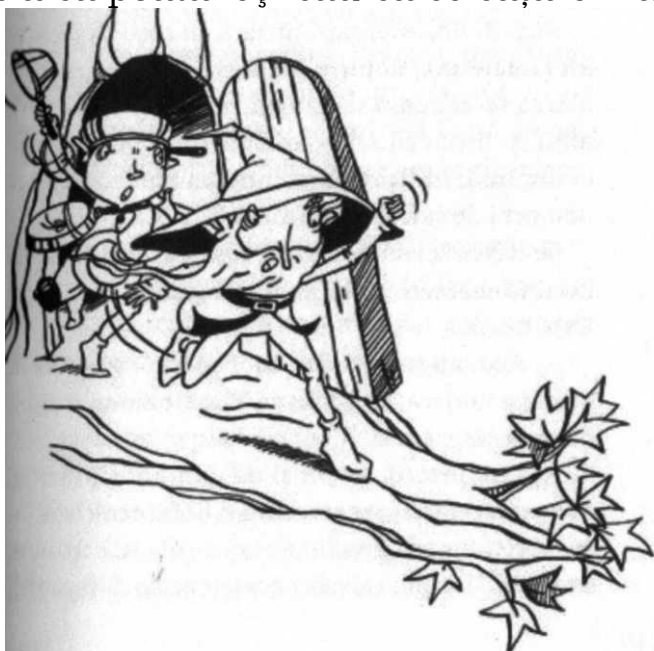
Femeia prinse copaia plină ochi și îi improșcă pe toți pricolicii care încercau să se cațare în copac. Ce surpriză pe capul lor! Joe nu se putu abține să râdă.

Băiatul descuie și ușa domnului Cutărică, iar acesta țâșni ca din pușcă, strigând și tunând, urmat de Moș Cratiță. Mâniat din cale-afară, Cutărică îi fugări pe pricolicii înspăimântați!

Moș Cratiță se purta foarte ciudat. Scotea cratiță după cratiță, ibric după ibric și le azvârlea pe toate în pricolicii dezorientați. Zbang! Zdrang! Poc!

Îi dădură drumul și Huhurezului și celor trei bufnițe care locuiau acolo. Zburară spre pricolici, cârâind și vuind. Morocănilă era atât de furios, încât fu cât pe-acum să se năpustească asupra lui Joe, când acesta îi dădu drumul, iar băiatul abia avu timp să-i explice că vinovați erau pricolicii, nu el!

Beth o eliberă pe Mătăsuță, dar zâna era încă speriată de toate zgomotele și de tot vacarmul. Își învinse însă frica și reuși să prindă un pricolici, aruncând draperiile peste el. Apoi Mătăsuță și Beth îl cărară până la căsuța lui Lună-Plină și îl împinseră înăuntru. Când descoperi lunecuș-alunecușul, își dădu drumul pe el, încântat că va reuși să fugă. Dar – ce să vezi! – se opri direct în trapa de jos și rămase prins acolo, fără să poată ieși sau să se cațäre înapoi!

Mulți pricolici căzură și ei în plasă. încercară să fugă de elfi coborând copacul, dar când ajungeau jos dădeau de cei șase elfi puternici, așa că se urcau iute la loc și încercau să se întoarcă pe târâmul lor din vârful copacului! Acolo, bineînțeles, îi așteptau alți doi elfi care blocau scara și îi împingeau înapoi.

Așa că, dezorientați, intrară cu toții în căsuța lui Lună-Plină, împinși înăuntru de Joe, căruia îi plăcea la nebunie să-i înghiontească. Unul câte unul își încercau norocul alunecând pe tobogan în jos, însă, în scurt timp, lunecuș-alunecușul era plin ochi de pricolici, îngrămădiți de-a valma!

Se iveau zorile și soarele răsărea, scaldând în lumină masivele crengi ale uriașului Copac al Depărtărilor.

— Acum putem vedea dacă mai sunt pricolici pitiți pe undeva, strigă Lună-Plină, care se simțea de minune.

Așa că, însoțit de elfi și de domnul Cutărică, acesta cercetă fiecare scorbura și fiecare colțișor, în spatele tuturor crengilor și smocurilor de frunze, smulgând ultimii pricolici aciuiați acolo. Îi fugăriră până la căsuța lui Lună-Plină, de unde își dădură drumul pe lunecuș-alunecuș. În scurtă vreme, nu mai era picior de pricolici în copac. Erau cu toții înghesuiți claie peste grămadă în interiorul toboganului, chinuiți și supărați.

— Gata! zise într-un sfârșit Lună-Plină, mulțumit de el și de ceilalți. I-am prins pe toți. Vai, dar cât mi-e *de foamei* Ce ziceți de-o masă pe cinste?

— Priviți! strigă Mătăsuță, arătându-le câteva crengi mai jos de ei. Copacul Depărtărilor dă prune coapte acolo! Ce-ar fi dacă ne-am ospăta cu ele?

— Bine! spuse Lună-Plină. Veverițo, du-te la elfii de jos și spune-le că pot urca acum. Hei, voi, cei doi elfi de lângă scară, puteți coborî. Mătăsuță, ne poți face niște ciocolată caldă? Niște prune și o ciocolată caldă ar face o masă delicioasă.

Cum ședeau liniștiți, mâncând și savurându-și băutura, un personaj neobișnuit își făcu apariția. Era slab, zdrențaros și noduros, dar avea un chip care radia ca și cum i-ar fi cunoscut pe toți.

— Cine e? întrebă Frannie.

— Nu știu, replică Lună-Plină, măsurându-l din priviri.

— Parcă-l știu de undeva, zise Beth.

— E o creatură caraghioasă, spuse Joe. Mie-mi aduce mai mult a sperietoare de ciori!

Omul zdrențaros se apropie de ei și se așează pe o creangă din apropiere. Își întinse o mână să primească o cană de ciocolată caldă.

— Cine ești? zise Lună-Plină.

— Cum te cheamă? întrebă Mătăsuță.

— Dacă mi-e teamă? zise omul slab. Nu, nu mi-e teamă. De ce mi-ar fi?

Pe loc își dădură seama cu toții cu cine au de-a face! Era dragul de Moș Cratiță – fără toate oalele și tigăile sale! Și le aruncase pe toate în pricolici, iar fără ele arăta tare goluț.

— Cratiță! Chiar arăți diferit! zise domnul Cutărică, îmbrățișându-l. Nu te-am recunoscut! Nu vrei și tu o prună?

Moș Cratiță zâmbi satisfăcut.

— Da, mulțumesc, spuse el. Toate-mi merg strună!

— Nu, nu te-am întrebat dacă-ți merge strună, zise domnul Cutărică, râzând în hohote și bătându-l pe Moș Cratiță pe spate. Am zis „o prună, o prună, o prună”!

— Mulțumesc, spuse Moș Cratiță, băgându-și în gură două prune mari deodată.

— Ș-acum, zise Lună-Plină după ce toată lumea isprăvisese de mâncat, ce ne facem cu pricolicii din lunecuș-alunecuș?

29. PEDEPSIREA PRICOLICILOR ROȘII

— E timpul să ne ocupăm de pricolicii ăștia roșii, spuse domnul Barbă-Lungă, șeful elfilor, ștergându-și barba lungă cu o batistă gălbuie.

Și-o murdărise cu zeamă de prune.

Chiar în clipa aceea avură parte de o mare surpriză. Din spatele lor se auzi o voce:

— Oho! Uite ce petrecere pe cinste! Ce-ați zice dacă ați veni cu mine pe Tărâmul Vrăjitorilor să vă ocupați de o treabă mică, două?

Cu toții se întoarseră stupefiați. Văzură o creatură stranie deasupra lor, sprijinindu-se de o creangă mai mare. Era un vrăjitor, cu ochi verzi care clipeau leneș, precum cei ai pisicilor.

— Este Marele Vrăjitor! zise Lună-Plină, ridicându-se în picioare pentru a face o plecăciune, fiindcă numele vrăjitorului i se potrivea de minune. Și ceilalți făcură la fel.

— Cine e? întrebă Frannie în șoaptă.

— E cel mai puternic vrăjitor din lume, șopti Mătăsuță. A coborât pe scară, iar asta înseamnă că Tărâmul pricolicilor roșii s-a deplasat, iar în locul lui s-a rotit Tărâmul Vrăjitorilor! Ei sunt în eternă căutare de servitori, așa că-mi închipui că Marele Vrăjitor a venit aici să găsească vreo câțiva.

— Ei bine, n-am de gând să fiu servitoarea niciunui vrăjitor, zise Frannie hotărâtă.

— Nu vei fi, spuse Mătăsuță. Nu e o persoană rea. Nu ia pe nimeni împotriva voinței lui. Dar, pentru o zână care vrea să învețe să facă vrăji, e o ucenicie foarte bună.

Marele Vrăjitor bătu alene din gene și privi atent micul grup care ședea pe crengile din fața lui.

— Am nevoie să iau cu mine vreo sută de servitori, spuse acesta. Cine dorește să vină cu mine?

Nimeni nu scoase o vorbă. Lună-Plină se ridică din nou în picioare și făcu o plecăciune.

— Maiestatea Voastră, începu el, niciunui dintre noi nu vrea să părăsească Pădurea Fermecată, unde suntem foarte fericiți. Poate veți găsi pe altcineva dispus să vi se alăture. Vă implorăm să nu ne luați cu dumneavoastră.

— Ei bine, spuse vrăjitorul, privindu-i cu ochii săi verzi pe fiecare în parte. N-am foarte mult timp la dispoziție. Cam într-o oră tărâmul meu va fi trecut de Copacul Depărtărilor. Îmi puteți face rost de servitorii de care am nevoie? Dacă puteți, nu vă voi lua cu mine.

Toată lumea părea foarte îngrijorată, însă Joe sări în sus, luminându-se.

— Maiestatea Voastră! V-ar mulțumi pricolicii roșii drept servitori?

— Cu vârf și îndesat, zise Marele Vrăjitor. Sunt iuți și ascultători, dar pricolicii n-ar accepta niciodată să vină cu mine! Locul lor e pe propriul tărâm.

Lună-Plină, domnul Cutărică și Moș Cratiță se puseră pe vorbă. Marele Vrăjitor ridică o mână și se făcu liniște.

— Fiecare pe rând, spuse vrăjitorul. Lună-Plină începu să vorbească.

— Domnia Voastră, avem în jur de o sută de pricolici închiși în trunchiul copacului. Pentru o vreme ne-au ținut prizonieri. Ar fi minunat dacă i-ați putea lua să-i învățați niște ordine și disciplină. Marele Vrăjitor fu uimit să audă vorbele omulețului.

— O sută de pricolici? zise el. Ce straniu! Explicați-mi.

Lună-Plină îi povesti tot ce se petrecuse. Marele Vrăjitor ascultă absorbit pățaniile acestora.

— Vom coborî toți la baza copacului și le vom da drumul pricolicilor unul câte unul, spuse Joe încântat. Haideți! Ce surpriză vor avea când o să dea nas în nas cu vrăjitorul!

Așadar, se dădură cu toții jos din copac în razele luminoase ale soarelui dimineții. Era foarte palpitant! Ajunseră la trapa de la baza copacului. Din spatele ei se auzeau tot felul de urlete, certuri și împunsături.

— Nu mă-mpinge!

— Mă strivești!

Lună-Plină trase zăvorul și deschise trapa. Dinăuntru țâșni un pricolici roșu, care căzu pe covorul de mușchi verde. Se ridică, clipi în lumina soarelui și apoi se-ntoarse și o luă la goană. Dar Marele Vrăjitor îl atinse cu bagheta lui și acesta împietri. Nu se mai putea mișca deloc! Văzându-l pe vrăjitor, pe chip i se așternu frica.

Unul câte unul, pricolicii se rostogoleau afară din trunchiul copacului, iar vrăjitorul îi atingeau cu bagheta. Zece, douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci, șaiszeci – țâșneau ca din pușcă, mirați și speriați, în timp ce alți pricolici le luau locul în jos, pe tobogan.

Frannie chicoti. Era o scenă foarte caraghioasă.

— Așa le trebuie pricolicilor! îi spuse lui Mătăsuță. Au coborât pe scară ca să vă prindă pe voi, iar acum cineva i-a prins pe ei și îi duce pe alt tărâm!

Pricolicii roșii stăteau în rând mohorâți, neavând cum să scape.

— Înainte – marș! porunci vrăjitorul, iar când ultimul dintre pricolici ieși din trunchiul copacului, o luară cu toții în sus, spre vârful copacului.

N-avea niciun rost să-ncerce să fugă. Vrăjitorul le făcuse farmece, iar picioarele lor îi duceau doar în sus, prin marele nor alb, până pe Tărâmul Vrăjitorilor.

— Au primit exact ce meritau, spuse Joe. Doamne, ce noapte palpitantă am avut! Mi-a plăcut la nebunie!

— Ce frig s-a făcut! zise Moș Cratiță tremurând.

— Frig? se mirară Beth și Frannie, încălzite de razele soarelui. Dar e cât se poate de cald.

— Așa i se pare lui, pentru că nu are toate ibricile și cratițele pe el, ca de obicei, zise domnul Cutărică. Bănuiesc că-i țin loc de haine. Bietul Moș Cratiță!

— Nu-mi place cum arată fără toate cratițele lui, spuse Frannie. Nu-i stă bine. Nu vreți să i le adunăm? Sunt jos, în iarbă, și peste tot prin copac.

Se apucară să strângă lucrurile moșului, iar acesta se bucură foarte tare. Atârână toate ibricile de el, îi agătară câteva cratițe în jurul brâului și-i puseră una pe cap, pe post de pălărie. Unele dintre ele erau ciobite și îndoite, dar lui nu-i păsa câtuși de puțin.

— Gata! zise Frannie mulțumită. Acum ești iar tu însuși. Arătai îngrozitor fără toate cratițele tale erai ca un melc fără cochilie.

— N-am avut niciodată o butelie, spuse Moș Cratiță.

— COCHILIE, am spus, repetă Frannie.

— Ciocârlie? întrebă Moș Cratiță, privind în jurul său. Unde e, n-o văd nicăieri. E frumoasă?

— *Cochilie*, nu ciocârlie, zise Frannie pierzându-și răbdarea.

— A! Cochilie! Ce cochilie? spuse Moș Cratiță. Însă Frannie uitase deja ce spusese, așa că doar clătină din cap și râse.

— Lasă! strigă ea.

— Chiar trebuie să plecăm, spuse Joe. Mama sigur e trează acum și își face griji din cauza noastră, fiindcă nu știe ce ni s-a întâmplat. Vai de mine, cât mi-e de somn! Haideți, fetelor.

Își luară rămas-bun de la toți locuitorii copacului și o porniră prin Pădurea Fermecată. Mătăsuță se întoarse la casa ei, întrebându-se ce se petrecuse cu ceasul ei, care nu luase parte la această aventură. Dormise buștean toată noaptea!

Lună-Plină se-ntoarse la copac, căscând. Domnul Cutărică și Moș Cratiță se cățarată înapoi, însă erau atât de obosiți, încât adormiră înainte să-și găsească scorbura, așa că Morocănilă îi propti în colțul unei crengi mai mari, ca să nu cadă.

Doamna Spălăceală se duse la casa ei, hotărâtă să nu mai spele nimic toată ziua. În ziua *aceea*, desigur. În scurtă vreme, pacea domnea asupra copacului, iar tot ce se putea auzi era sforăitul domnului Cutărică. Departe, pe Tărâmul Vrăjitorilor, pricolicii roșii munceau de zor. Primiseră, în sfârșit, ce meritau, nu-i așa? De-acum înainte nu se vor mai grăbi să ia prizonieri!

Cei trei copii ajunseră acasă, iar mama lor îi privi uimită.

— V-ați trezit *foarte* devreme azi, zise ea. Am crezut că sunteți încă în pat și dormiți. Cine și-ar fi închipuit că vă și duceți la plimbare înainte de micul dejun?

Cât de somnoroși fură copiii întreaga zi! Și cât de devreme meraseră la culcare seara!

— Gata cu plimbările prin Pădurea Fermecată și prin Copacul Depărtărilor pe ziua de azi, spuse Joe, băgându-se în pat. Eu zic să nu mai mergem acolo o bucată de vreme. Devine puțin prea palpitant. Însă bineînțeles că nu trecu mult și copiii ajunseră din nou în pădure, așa cum o să vedeți!

30. PLANURI PENTRU ZIUA DE NAȘTERE A LUI BETH

O săptămână mai târziu era ziua de naștere a lui Beth. Fetița aștepta cu sufletul la gură, fiindcă mama îi spusese că va putea organiza o mică petrecere.

— O să-i chemăm pe prietenii noștri din Copacul Depărtărilor, spuse ea.

— Crezi c-ar fi o decizie înțeleaptă? întrebă increzător Joe. Nu cred că mama o va agreea pe doamna Spălăceală, sau pe domnul Barbă-Lungă. Și nici pe Morocănilă, spiridușul țăfnos.

— Ce-i drept, nu-i putem chema pe unii, iar pe alții nu, zise Beth. Cei lăsați pe din afară s-ar simți jigniți.

— Ce situație neplăcută, spuse Frannie. Eu zic să mergem să ne sfătuim cu Lună-Plină și Mătăsuță.

Însă mama nu le dădu voie fetelor să meargă cu Joe în acea zi. Le spuse că aveau multă curățenie de făcut în camerele lor.

— Ah, fir-ar să fie! zise Frannie către Joe. Va trebui să mergi singur și să-i întrebi pe Lună-Plină și pe Mătăsuță cum ar trebui să procedăm în legătură cu petrecerea noastră. Să nu zăbovești prea mult, ca să nu ne-ngrijorăm. Și te rugăm să nu te cațări pe cine știe ce țărâm fără noi!

— Nu vă faceți griji, spuse Joe. N-am de gând să calc pe niciun țărâm din vârful Copacului Depărtărilor. Am avut destule aventuri cât să-mi ajungă pentru tot restul vieții!

Porni la drum. Alergă prin Pădurea Fermecată și ajunse la Copacul Depărtărilor. Era o după-masă foarte călduroasă și se vedeau prin jur doar câțiva locuitori ai copacului.

Era așa de cald, că nu-ți venea să te cațări în copaci. Joe fluieră. Veverița roșcovană se ivi în copac și se uită la el.

— Veverițo, fugi până sus în vârful copacului și roagă-l pe Lună-Plină să-mi arunce funia cu o perniță legată la capăt și să mă tragă sus, zise Joe.

Veverița ȋopăi sprintenă de-a lungul copacului, în curând, o pernă prinsă cu o funie fu coborâtă din copac. Joe o prinse și încalecă perna, ținându-se bine de funie. Începu să se ridice, ciocnindu-se din când în când de crengi. Era un urcuș neobișnuit, însă lui Joe îi plăcea. Îi făcu cu mâna lui Morocănilă, spiridușul țăfnos, care ședea în fața casei. Preț de o clipă îl privi nedumerit pe Joe, însă îi zâmbi călduros când îl recunoscuse. Bufnițele dormeau buștean în scorbura lor. Domnul Cutărică era, ca niciodată, treaz și pică de pe scaun când Joe se ivi bălângănindu-se printre crengi!

De bucurie că-l vede pe Joe, alunecă de pe creanga lui direct în brațele lui Moș Cratiță, care moțăia dedesubt pe un scaun.

— Aaaaauuu! exclamă Moș Cratiță, speriat. Ce se întâmplă? De ce sari pe mine?

— Nu sar, zise domnul Cutărică. Uite, e Joe!

— Un ou? N-am niciun ou, zise Moș Cratiță, așezându-se din nou. Nu te agita așa!

— Am spus „e Joe!”, strigă domnul Cutărică.

— Unde? se miră Moș Cratiță, privind de jur împrejur.

Dar, bineînțeles, Joe trecuse de mult de ei, iar acum se amuza de caraghiosul domn Cutărică și de dragul Moș Cratiță! Domnul Cutărică își reluă locul în scaunul său și închise ochii. La scurt timp, sforăielile lui ajunseră la urechile lui Joe, care era de mult sus și care spera că Mătăsuță îl va vedea și că vor merge împreună la Lună-Plină, pentru a se sfătui cu el. Uită să se ferească de apa doamnei Spălăceală, însă avu noroc și șuvoaiele îl ocoliră, dar îl nimeriră în schimb pe bietul domn Cutărică, făcându-l să viseze că se răstoarnă cu barca în mijlocul mării.

Mătăsuță îl zări pe Joe și îi făcu cu mâna. Se cățăără în copac repezător, ca să meargă până la Lună-Plină acasă. Când ajunse, văzu că Joe era deja acolo și tocmai se dădea jos de pe pernă.

— Bună! îl salutară Lună-Plină și Mătăsuță, bucuroși să-l vadă. Unde sunt Beth și Frannie?

Joe le explică. Le povesti și despre ziua de naștere a lui Beth și despre dilema lor privitoare la câți invitați să cheme.

— Am vrea să-i invităm pe toți, spuse Joe, însă știm că mama nu-i va agreea pe unii dintre ei. Ce-ar trebui să facem?

— Știu! Știu! zise Mătăsuță, bătând din palme. Săptămâna viitoare, Tărâmul Zilelor de Naștere va ajunge în dreptul Copacului Depărtărilor, iar oricine e născut în preajma acelei zile se poate duce acolo să dea o petrecere splendidă și să-și cheme toți prietenii. O, cât de frumos ar fi! Data trecută când a sosit Tărâmul Zilelor de Naștere nu era ziua nimănui, așa că nu l-am putut vizita. Dar de data asta putem, pentru că Beth ne va chema pe toți!

— Sună bine, zise Joe. Dar, sincer, nu-mi prea doresc să ajung pe un alt tărâm. Se pare că reușim mereu să intrăm în încurcătură. Până acum am scăpat teferi de fiecare dată, dar s-ar putea să nu se întâmple la fel și data viitoare.

— O, nu vi se poate întâmpla nimic pe Tărâmul Zilelor de Naștere! zise Lună-Plină deodată. E un tărâm minunat! Chiar *trebuie* să veniți! E o șansă pe care n-aveți voie s-o ratați!

— În regulă, spuse Joe, simțind că îl cuprinde și pe el entuziasmul. Le spun și fetelor când mă-ntorc acasă.

— Iar noi o să-i anunțăm pe toți din copac, și pe domnul Barbă-Lungă, și pe elfii lui, zise Mătăsuță. Beth vrea ca toată lumea să participe, nu-i așa?

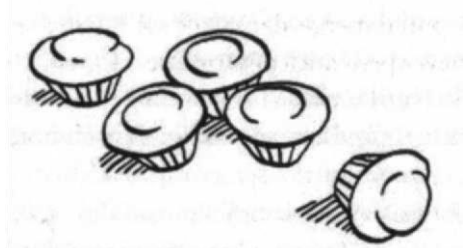
— Da, sigur! zise Joe. Dar ce-o să se întâmple totuși? Adică, trebuie să pregătim mâncare sau orice altceva? Și cum rămâne cu tortul? Frannie avea de gând să facă unul pentru Beth.

— Spune-i că nu e nevoie, zise Mătăsuță. Va găsi tot ce-și dorește pe Tărâmul Zilelor de Naștere. Doamne, a dat norocul peste noi! Ca să vezi – să-ți fie ziua taman când Tărâmul Zilelor de Naștere ajunge în dreptul copacului!

— Ziua lui Beth e miercuri, spuse Joe. Așa că atunci o să ne urcăm în copac. Ar trebui să mă întorc acasă, să le spun și fetelor. Le-am promis că n-o să stau mult.

— Vrei o caramelă Șoc? întrebă Lună-Plină.

— Nu, mulțumesc, spuse Joe. Sincer să fiu, aș prefera o prăjitură Poc. Așa că se așezară și, molfăind niște prăjituri Poc, rememorară peripețiile cu pricolicii roșii.

— Acum chiar trebuie să plec, zise Joe, ridicându-se.

Alese o pernă roșie, își luă rămas-bun de la Mătă-suță și de la Lună-Plină și-și dădu drumul în jos pe lunecuș-alunecuș. Băiatul ar fi putut să-și petreacă așa întreaga zi, era o senzație minunată! Zbură prin trapa de la bază și ateriza pe mușchi. Se ridică și o luă la fugă spre casă. Fetele se bucurară să-l vadă înapoi atât de curând, iar când auziră de Tărâmul Zilelor de Naștere, fură nespuse de încântate. –Oooo! zise Beth, roșind de emoție. Ce norocoasă sunt! Mă-ntreb ce se va întâmpla. Credeți că voi avea și tort?

— Cu siguranță! zise Joe. Și multe alte lucruri, bănuiesc!

— Va trebui să-i spunem mamei, zise Frannie. Mă-ntreb dacă ne va da voie să mergem. Mama nu păru să aibă nimic împotriva.

— Îmi închipui că e doar un fel de petrecere glumeată pe care ți-o pregătesc amicii din pădure! spuse ea. Da, puteți merge, dacă vă doriți. Căsuța noastră e într-adevăr prea mică pentru o petrecere mare. –Voi purta rochia mea cea mai bună, zise Beth fericită. Cea pe care mi-a dat-o mama săptămâna trecută, cu fundă albastră!

Însă mama nu-i dădu voie.

— Nu, zise ea ferm. Vei merge cu hainele tale vechi. Îmi amintesc foarte bine cum arătați când v-ați dus în vizită la prietenul vostru ciudat, Moș Cratiță. Cu siguranță nu vă voi lăsa să vă purtați hainele bune miercurea viitoare.

Lui Beth aproape îi dăduseră lacrimile.

— Dar, mamă, nu mă pot duce la petrecerea de ziua mea cu haine vechi, spuse ea.

Dar n-avea niciun rost. Mama spuse foarte clar că le va da voie să meargă în pădure doar dacă se îmbracă în hainele vechi. Fără alte discuții.

— Nu știu ce vor crede toți de pe Tărâmul Zilelor de Naștere când ne vor vedea cu hainele noastre cele mai ponosite, zise Joe mohorât. Nici nu mai vreau să merg.

Dar, când sosi ziua de miercuri, aveau cu totul și cu totul altă părere! Cu sau fără haine vechi, mergeau la petrecere!

— Haideți! zise Joe. E timpul să mergem pe Tărâmul Zilelor de Naștere!

31. TĂRÂMUL ZILELOR DE NAȘTERE

Copiii porniră din nou spre Pădurea Fermecată. Știau foarte bine drumul până la Copacul Depărtărilor.

„Fâș, fâș, fâș!” șopteau copacii, în timp ce copiii alergau printre ei. Beth își încolăci brațele în jurul unui copac și își lipi urechea stângă de trunchi. –Ce secrete vrei să-mi spui astăzi? întrebă ea.

– Îți urăm la mulți ani, șoptiră frunzele. Beth râse cu poftă. Ce minunat e să fie ziua ta de naștere!

Ajunseră la Copacul Depărtărilor, care arăta formidabil! Locuitorii copacului îl împodobiseră cu o mulțime de stegulețe viu colorate, special pentru ziua lui Beth, și arăta pur și simplu superb.

– Ooo! exclamă Beth încântată. Chiar mă simt fericită. Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fi purtat haine noi, nu rochia asta veche.

Dar copiii n-aveau ce face. Tocmai voiau să se cațare în copac când ligheanul doamnei Spălăceală, legat de funia lui Lună-Plină, coborî ciocnindu-se de crengi, gata să-i ridice pe copii.

– Ce bine! zise Joe. Urcați-vă, fetelor.

Se suiră în lighean și începură să urce cu o viteză incredibilă.

– Cu siguranță e cineva care-l ajută pe Lună-Plină să tragă, spuse Joe uimit.

Așa și era. Domnul Barbă-Lungă era acolo, împreună cu domnul Cutărică și Moș Cratiță, și toți trăgeau cât îi țineau puterile. Nu-i de mirare că ligheanul părea că zboară prin aer!

– La mulți ani fericiți! o felicitară și o pupară cu toții pe Beth.

– Ce bine că nu ți-ai adus hainele cele mai bune, spuse Lună-Plină. Ne întrebam dacă o să apari cu vreo rochie elegantă, Beth.

– O, tare mi-ar fi plăcut! zise Beth. Dar n-am nicio rochie elegantă.

– A, putem face rost de una foarte ușor pe Tărâmul Zilelor de Naștere! spuse Mătăsuță, bătând bucuroasă din palme. Ce bine! Ce bine! Ce bine! Chiar îmi doresc o petrecere în haine elegante! –Suntem gata cu toții, spuse Lună-Plină. Elfii sunt chiar sub noi. Unde e Moș Cratiță? Hei, Cratiță, unde-ai dispărut?

– A călcat în lunecuș-alunecuș din greșeală, spuse un elf sosit în fața casei lui Lună-Plină. A căzut și a făcut mare gălăgie. Bănuiesc că e jos deja.

– Doamne! Acesta-i Moș Cratiță al nostru! spuse Lună-Plină. Ar fi bine să dăm drumul ligheanului să-l culegem, că altfel nu mai ajunge în veci la noi!

Coborâră ligheanul, iar Moș Cratiță se sui în el și urcă însoțit de zdrăngănitul oalelor și al tigăilor sale. –Suntem gata acum? întrebă Lună-Plină. Mătăsuță, Cutărică, Moș Cratiță, Morocănilă, doamna Spălăceală, domnul Barbă-Lungă, elfii...

— Doamne! Câtă lume minunată vine! zise Beth, văzând toți elfii și făpturile de basm pe creanga de sub ea. Aceea e doamna Spălăceală? Ce bine arată!

Doamna Spălăceală radia de fericire. Pentru o zi măcar avea de gând să-și lase deoparte ligheanul.

Să vizitezi Tărâmul Zilelor de Naștere nu era un lucru de lepădat!

— Atunci să pornim! îi îndemnă Lună-Plină, luând-o primul spre scară.

Urcă treptele, își scoase capul de partea cealaltă a norilor ca să se asigure că Tărâmul Zilelor de Naștere nu se urnise din loc, după care sări pe el. Ceilalți îl urmară.

— Cred că suntem toți, spuse Lună-Plină, privind în jos. O, nu, mai e cineva! Cine-o fi? Credeam că suntem toți aici.

— Vai de mine! E ceasul meu! zise Mătăsuță. Cel pe care l-am adus de pe Tărâmul Luați-Poftiți! Într-adevăr, el era.

— Tic-tac, tic-tac! bătea el indignat, cățărându-se iute cu piciorușele sale plate.

— Bine, bine, te așteptăm! zise Mătăsuță. Urcă scara cu grijă. Dar știi că n-ai fost tocmai invitat.

— O, mi-ar plăcea să vină și ceasul tău la petrecerea mea, zise Beth. Haide, ceasule!

— Tic-tac, făcu ceasul mulțumit și se sui pe scară.

Tărâmul Zilelor de Naștere era de-o frumusețe nemaipomenită. În primul rând, era o vreme numai bună pentru o petrecere de zi de naștere – însorită, cer senin și o briză caldă. Copacii erau mereu înverziți, iar câmpiile erau veșnic acoperite de margarete și piciorul-cocoșului.

— O, e minunat, e minunat! exclamă Beth, dănțuind bucuroasă. Lună-Plină, cum rămâne cu rochița elegantă? De unde putem face rost de ea?

— O, vei găsi tot ce vrei în casa de-acolo, spuse Lună-Plină arătând spre o căsuță cochetă.

Se duseră cu toții într-acolo. Pe drum, din vizuini, țopăiau iepurași bruni care îi urau lui Beth „La mulți ani!” după care se ascundeau la loc. Era splendid!

Se înghesuiră toți în căsuță. Era plină de dulapuri, iar în ele se aflau cele mai spectaculoase costumații!

— O, priviți! exclamă Joe încântat, dând peste un costum de marinar, cu un chipiu arătos, cu albastru, alb și auriu, aidoma celui de căpitan de vapor. E chiar mărimea mea!

Îmbracă costumul. Beth alese o rochiță de zână, iar Frannie, un costum de clown cu o pălărie ascuțită. Arăta ca un clown în toată regula.

Lună-Plină se costumă în pirat și Mătăsuță se îmbracă în narcisă. Cutărică se făcu polițist, cât despre Moș Cratiță, el pur și simplu nu

găsi niciun costum pe măsură, pentru că nimic nu-l cuprindea din cauza tuturor oalelor și tigăilor de pe el!

Ceilalți se costumară și ei și – vai! – cât de reali păreau! Beth avea aripi cusute pe rochiță, însă îi părea rău că nu putea zbura cu ele. Cât de tare i-ar fi plăcut să și le-ntindă și să-și ia zborul, ca zânele din povești!

— Iar acum, baloane! zise Mătăsuță și alergă în pași de dans spre un bătrânel care vindea baloane și care ședea în mijlocul unui nor uriaș format din baloane.

Fiecare își alese câte unul și ce se mai jucară! La un moment dat, sună un clopoțel, iar Luna-Plină scoase un strigăt de fericire.

— Ospățul! Haideți, toată lumea!

Fugi spre o masă întinsă, așezată în mijlocul câmpului. Beth alergă cu ceilalți și luă loc în capul mesei. Însă spre surpriza și dezamăgirea ei, nu era pic de mâncare pe masă – doar farfurii, cești și pahare goale!

— Nu fi așa supărată! îi șopti Mătăsuță. Trebuie să-ți *dorești* ospățul de ziua ta!

Beth chițăi de bucurie. Să-și *dorească* ospățul de ziua ei! Ooo! Asta ar fi o distracție pe cînste!

— Nu cere pâine și unt! strigă Lună-Plină. Mai bine cere înghețată de frișca, o ador! –Îmi doresc înghețată de frișca! spuse Beth. Numaidecât apăru pe farfuriile goale cea mai mare înghețată pe care o văzuseră copiii vreodată. Lună-Plină se servi.

— Pune-ți o dorință pentru căpșuni și înghețată de vanilie! zise Frannie, cerând desertul ei preferat. –Îmi doresc căpșuni și înghețată de vanilie! zise Beth, iar imediat apăru un vas plin ochi de căpșuni, cu o cutie mare de înghețată de vanilie. Și îmi doresc tort de ciocolată și limonada și... și... și... –Salată de fructe! strigă cineva.

— Gogoși! zise Cutărică.

— Sendvișuri cu brânză! ceru domnul Barbă-Lungă.

— Tic-tac, tic-tac! făcu agitat ceasul lui Mătăsuță.

Toată lumea izbucni în răs.

— Să nu ceri tic-tac! spuse Joe. Avem destul, cât timp ceasul lui Mătăsuță e cu noi!

Ceasul sună de paisprezece ori fără oprire. Hoinări ici-colo cu mare veselie. Se puseseră cu toții pe mâncat. Doamne, ce ospăț minunat! Căpșunile și înghețata se terminară primele, fiindcă domnul Barbă-Lungă și cei cincizeci de elfi își dădură seama că și lor le place acest desert! Așadar, Beth fu nevoită să-și dorească supliment.

— Cum rămâne cu tortul meu? o întreabă pe Mătăsuță. Să-mi pun o dorință și pentru el?

— Nu, pur și simplu o să vină el la un moment dat, răspunse zâna. O să apară în mijlocul mesei. Stai să vezi.

Beth așteptă. În mijlocul mesei era un vas superb de argint. Ceva părea să se formeze în el. Deasupra lui plutea un soi de ceață neobișnuită.

— Vine tortul! anunță Joe, iar toată lumea își îndreptă ochii spre vasul de argint.

Treptat apărură un tort uriaș – o, un tort minunat, cu ornamente roșii, roz, albe și galbene din zahăr, în formă de floricele. Deasupra erau opt lumânări aprinse, întrucât Beth împlinea opt anișori. Numele ei era scris pe tort cu litere mari de zahăr: „LA MULȚI ANI, BETH!”

Beth nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Era timpul să taie tortul, desigur, și nu era deloc ușor, fiindcă avea foarte mulți invitați.

— Acesta e un tort al dorințelor! spuse Lună-Plină, când fiecare avea o felie în farfurie. Așa că puneți-vă câte o dorință în timp ce mâncați și vi se va împlini!

Copiii căscară plini de uimire. Oare ce să-și dorească? Frannie își ținea felia de tort în mână, gândindu-se la o dorință, când Moș Cratiță dădu totul peste cap! Ce credeți că s-a întâmplat?

32. MICUȚA INSULĂ PIERDUTĂ

— Nu vrei să-ți pui și tu o dorință? zise Lună-Plină, întorcându-se spre Moș Cratiță, care era cât pe-acți să muște din tort.

— Undiță? întrebă Moș Cratiță încântat. Doamne, ce n-aș da să am o undiță și să pescuiesc! Mi-aș dori să pescuim cu toții pești mari și grași în mijlocul mării.

Vai! Ce idee să-ți pui o asemenea dorință tocmai când mănânci un tort al dorințelor! Moș Cratiță nu auzi bine vorbele lui Lună-Plină, însă dorința i se împlini oricum. Un vânt începu să bată dinspre pământ, ridicându-i în aer pe toți invitații de la masă. Așezați pe scaune, cu degetele încleștate, zburară prin aer kilometri întregi! Ce se petrecea?

Vântul cobora încet scaunele, aducându-le tot mai aproape de pământ. Intraseră într-un nor de nisip, care le pătrunse până la piele. Joe trase o gură de aer și privi în jos. Buf! Aterizară pe un nisip moale, se rostogoliră de pe scaunele lor și se ridicară în picioare, privind în jur nedumeriți.

Elfii cu barba lungă păreau înspăimântați. De uimire, Lună-Plină își tot deschidea și închidea gura, de parcă ar fi fost un pește. Joe era enervat, ca și Morocănilă, de altfel.

— Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă doamna Spălăceală, extrem de iritată. De ce-am venit aici? —Ia uitați ce de undițe! zise Mătăsuță, arătându-le un șir de undițe înfipite în nisip, cu cârligul aruncat în mare.

— Ne așteaptă pe noi! mârâi Lună-Plină. Moș Cratiță al nostru n-a auzit ce i-am spus despre *dorință*, ci a înțeles *undiță* — și și-a dorit să fim toți aici, pescuind în mare!

— Dumnezeule! zise Beth îngrijorată. Dar unde suntem?

— Cred că suntem pe Micuța Insulă Pierdută, spuse Mătăsuță, privind de jur împrejur. E un locșor tare caraghios, care plutește în derivă și rătăcește mereu. Însă întotdeauna e un loc perfect pentru pescuit. — Pescuit! zise Joe cu scârbă. Cine vrea să meargă la pescuit în mijlocul unei petreceri? Haideți să ne-ntoarcem imediat.

— Tic-tac, tic-tac! făcu ceasul lui Mătăsuță, îndreptându-se spre mare și udându-și piciorușele în valuri.

— Întoarce-te, ceasule! strigă Mătăsuță. Știi că habar n-ai să înoți!

Ceasul se întoarce și-și șterse tălpile micuțe pe iarba care creștea pretutindeni. Beth se gândi că e un ceas tare cuminte și că i-ar fi plăcut și ei unul la fel.

— Știți, chiar ar trebui să facem ceva ca să ne-ntoarcem pe Tărâmul Zilelor de Naștere, spuse Joe, ridicându-se în picioare și cercetând insula. Ce-am putea face? E vreo barcă pe-aici?

Nu era nimic pe insulă în afara undițelor de pescuit! Nimeni nu se atinse de ele, fiindcă ultimul lucru de care aveau chef era să pescuiască. Micuța Insulă Pierdută era o fâșie deluroasă cu iarbă verde și nimic altceva.

— Chiar nu știu ce-am putea face! spuse Lună-Plină încruntându-se. Tu știi, domnule Barbă-Lungă?

Domnul Barbă-Lungă era costumat în Moș Crăciun și i se potrivea de minune, având în vedere barba lui minunată. Se frecă la nas și ridică din umeri.

— Problema este, începu acesta, că niciunul dintre noi nu are vrăjile la el, fiindcă suntem cu toții costumați și ne-am lăsat hainele pe Tărâmul Zilelor de Naștere. Așa că n-avem la noi nicio vrajă, pentru că au rămas în buzunare.

— Ei bine, măcar n-o să murim de foame, zise domnul Cutărică. Putem pescui la nesfârșit.

— Închipuie-ți cum ar fi să mănânci pește pentru tot restul zilelor! zise Joe, strâmbând din nas. Când mă gândesc la toate mâncărurile acelea minunate pe care și le-a dorit Beth, iar acum n-are cine să se bucure de ele! Zău că-mi vine să plâng!

Frannie ținea ceva în mână și se uită să vadă ce e. Era o bucată de tort. Ce bine! Măcar ar putea mânca asta. O duse la gură și luă o mușcătură.

— Ce mănânci? întrebă Lună-Plină, aplecându-se să vadă.

— O bucățică din tortul lui Beth, spuse Frannie, înfundându-și restul feliei în gură.

— Nu mânca! Nu înghiți! urlă Lună-Plină și începu să țopăie în jurul fetei de parcă și-ar fi pierdut mințile. Oprește-te! Nu înghiți!

Frannie se zgâi la el, uimită. La fel făcură și ceilalți.

— Ce-i veni lui Lună-Plină? întrebă Mătăsuță neliniștită.

Frannie rămase nemișcată cu gura plină de tort, privindu-l mirată pe Lună-Plină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu gura plină.

— Ai în gură o bucată din tortul dorințelor, Frannie! strigă Lună-Plină, sărind de pe un picior pe celălalt. Pune-ți o dorință, fetițo, pune-ți o dorință!

— Ce să-mi doresc? întrebă Frannie.

— Să ne întoarcem cu toții pe Tărâmul Zilelor de Naștere, desigur! țipară nerăbdători cu toții. — Oh, spuse Frannie. Nu mi-a trecut prin cap! îmi doresc să fim cu toții înapoi pe Tărâmul Zilelor de Naștere, ca să ne bucurăm de ospățul nostru!

Deodată se lăsă întunericul în jurul lor. De data aceasta nu mai adie niciun vânt. Lună-Plină o luă de mână pe Mătăsuță. Ce se-ntâmpla?

Apoi văzură din nou lumina zilei – și chiuiră cu toții bucuroși. Se întorseseră pe Tărâmul Zilelor de Naștere! Da, în fața lor se întindea

aceeași masă cu și mai multe scaune pentru invitați și cu aceeași mâncare delicioasă ca înainte!

— O, ce bine, ce bine, ce bine! strigară cu toții și își reluară locurile.

Își zâmbiră unul altuia, recunoscători că nu se mai aflau pe Micuța Insulă Pierdută.

— Ce aventură ciudată! zise Joe, servindu-se cu o felie mare din tortul dorințelor. Vă rog pe toți să fiți foarte atenți ce dorințe vă puneți, ca să nu mai avem astfel de pățanii în mijlocul petrecerii!

— Îmi doresc ca aripile mele să poată zbura! zise Beth, înghițind o bucată de tort.

Numaidecât aripile ei argintii se întinseră, iar fetița se ridică în aer ca un splendid fluturaș. O, era cea mai grozavă senzație din lume!

— Uitați-vă la mine! Uitați-vă la mine! strigă ea și toată lumea se întoarse să o admire. — Să nu zbori prea departe, Beth! Să nu zbori prea departe! o sfătui Frannie.

În curând, Beth coborî din nou la masă, cu bujori în obrăjori de bucurie. Era cea mai frumoasă petrecere de ziua ei!

Toată lumea își puse câte o dorință, mai puțin Moș Cratiță, care și-o irosise deja pe a lui. Nici Frannie nu mai avea dreptul la nicio dorință, folosindu-și-o ca să se întoarcă toți de pe Micuța Insulă Pierdută, însă când Lună-Plină băgă de seamă cât de mâhnită era fetița îi șopti la ureche:

— Nu fi tristă. Spune-mi ce-ți dorești și-mi voi pune eu dorința în locul tău. Eu nu-mi doresc nimic.

— O, Lună-Plină, cât de *bun* ești! spuse Frannie. Atunci, dacă chiar așa stau lucrurile, îți mărturisesc că îmi doresc o păpușă care să meargă și să vorbească.

— Floare la ureche! zise Lună-Plină. Îmi doresc ca Frannie să aibă o păpușă care să meargă și să vorbească.

Și, în clipa următoare, Mătăsuță exclamă uimită și arată cu degetul în spatele fetei. Cu toții privesc într-acolo. Înaintând pe niște piciorușe dolofane, se apropia de ei o păpușă îmbrăcată într-o superbă rochiță albastră, cu o geantă în mână. Merse direct la Frannie și își ridică privirea spre ea.

— O, păpușică frumoasă ce ești! zise Frannie cât se poate de încântată, după care așeză păpușa în poala ei.

Aceasta se cuibări la pieptul ei și zise:

— De-acum înainte sunt a ta. Numele meu e Petra.

— Ce nume drăguț! spuse Frannie, îmbrățișând păpușa.

— Ce ai în geantă, Petra?

— Hainele mele, răspunse ea, deschizându-și geanta.

Înăuntru erau rochiile de seară, un halat de baie, un palton, o pelerină de ploaie, o salopetă, rochițe și o mulțime de alte haine. Frannie era absolut încântată.

— Tu ce ți-ai dorit, Joe? întrebă Beth.

Joe privea nerăbdător în jurul lui, ca și cum ar fi așteptat ca din clipă-n clipă să apară ceva.

— Mi-am dorit să am un ponei, spuse Joe. A, priviți! Vine! Ce frumusețe!

Un ponei mic și negru, cu un semn alb pe frunte și picioare ca spuma laptelui, se îndrepta țănoș spre grupul de petrecăreți. Se duse ață la Joe.

— Poneiul meu! exclamă fericit băiatul. Lasă-mă să te călăresc! O să te numesc Steaua Noptii, pentru că ai o stea albă pe blana neagră ca abanosul.

Încalcă poneiul și porniră în galop prin Tărâmul Zilelor de Naștere.

— Acum haideți să ne jucăm! zise Lună-Plină, făcând tumbe.

De îndată ce rosti asta, masa dispăru și muzica începu să cânte.

— Scaunele muzicale! Scaunele muzicale! anunță Mătăsuță, văzând cum se aliniaseră toate scaunele.

Haideți cu toții!

33. RĂMAS-BUN ȘI ÎNAPOI ACASĂ!

Petrecerea continuă până târziu. Jocul cu scaunele muzicale era foarte distractiv, fiindcă, în loc să dai la o parte un scaun de fiecare dată când se oprea muzica, scaunul pleca singur și stătea la distanță, privindu-i pe ceilalți.

Mătăsuță câștigă. Era foarte agilă și ușoară. O cutie mare de bomboane de ciocolată apărură în zbor și i se puse în brațe în clipa în care Mătăsuță se așeză pe ultimul scaun, împingându-l pe Lună-Plină.

Se bucură nespuse.

— Haideți să mâncăm fiecare câte-o bomboană de ciocolată! spuse ea, deschizând cutia.

În timp ce savurau ciocolata, văzură cu toții ceva nemaiîntâlnit.

— Priviți! zise Lună-Plină, aproape înghițindu-și bomboana întreagă de surpriză. Ce vine spre noi?

Toată lumea își îndreptă privirile spre ceea ce părea a fi o mică armată de omuleți viu colorați, alergând țepeni. Ce putea fi?

— Sunt cadourile! strigă domnul Cutărică, sărind în sus de bucurie. Cadouri care aleargă spre noi, i gata să fie desfăcute!

Cu adevărat, darurile acelea erau minunate! Erau cadouri mici, frumos împachetate, care alergau pe piciorușele lor, fiindcă nu voiau în ruptul capului să fie prinse! Toată lumea fugea după ele, strigând și râzând. Rând pe rând, cadourile haioase erau prinse, despachetate și deschise. Doamne, ce lucruri minunate se ascundeau înăuntru!

— Am primit o broșă în forma Copacul Depărtărilor! anunță Frannie, agățându-și-o în piept.

— Și eu vreau una, spuse păpușa ei.

— Atunci trebuie să prinzi și tu un cadou, Petra, zise Frannie.

Se amuză teribil uitându-se la păpușa ei care alergea după un cadou roșu! Într-un sfârșit, Petra prinse unul și i-l aduse lui Frannie. Înăuntru era o broșă în formă de ursuleț, care îi plăcu la nebunie.

Joe găsi în pachetul lui un fluier de argint, strălucitor. Când suflai în el, suna aidoma tuturor păsărilor din Pădurea Fermecată. Fu încântat de el. Lună-Plină găsi o jucărie care mieuna ca o pisică adevărată și care îl făcea întruna pe Moș Cratiță să caute disperat pisici. Hătru, Lună-Plină al nostru! Apăsa jucăria care mieuna în spatele lui Moș Cratiță, după care râdea până-i dădeau lacrimile

văzându-l pe bătrân bâjbâind pe sub scaune și strigând: „Pis, pis, pis!”

Ceasul lui Mătăsuță vru și el un cadou. Așa că fugi după unul și îl calcă pe picioare pentru a-l prinde. Îl țintui locului cu tălpile sale plate, în timp ce îl despacheta împreună cu Mătăsuță. Ce credeți că era înăuntru? Un bidon mic de ulei!

— Exact ce-ți trebuia ca să-ți ungi roțițele și arcurile! zise încântată Mătăsuță.

Ceasul era foarte mulțumit. Cântă de douăzeci și două de ori fără pauză, spre uimirea păpușii umblătoare.

Se jucară de-a v-ați ascunselea și pe loc se iviră din senin o mulțime de tufișuri și copaci perfecți ca ascunzișuri. Tărâmul Zilelor de Naștere era cu adevărat cel mai frumos loc pe care îl vizitaseră vreodată!

După aceea, le veni cheful să se joace de-a rațele și vânătorii – și pe loc apărură o minge pentru vânători și o linie care separă cele două terenuri de joacă!

Apoi se gândiră să facă întreceri cu mașinuțe – și, cât ai zice pește, o mulțime de mașinuțe gata de condus îi așteptau aliniate! Fiecare își alese mașinuța care îi plăcea cel mai mult și se sui în ea. Era chiar și una foarte mică pentru Petra și una pentru ceasul zânei Mătăsuță, care se alătură distracției, făcând întruna „tic-tac”.

Moș Cratiță câștigă cursa, deși cu prețul câtorva oale și tigăi pierdute pe drum. Lună-Plină îi întinse o cutie de caramelle, care apăruse ca premiu pentru câștigător.

— Ai ieșit câștigător! zise acesta.

— Alergător? întrebă Moș Cratiță. Vă arăt eu că sunt un bun alergător!

Și o luă la goană, doar ca să le arate celorlalți cât de rapid putea să alerge, dacă voia. Ce gălăgie făcea, cu toate cratițele și ibricele zdrăngănind la fiecare pas!

— E ora cinei! E ora cinei! anunță Lună-Plină, arătând spre un locșor splendid.

În jur crescuseră cam o sută de ciuperci înalte, iar pe ele tronau câni cu tot soiul de băuturi delicioase, torturi și fructe. Lângă ciupercile mari apăruseră unele mai mici.

— Astea sunt pe post de scaune! spuse Mătăsuță, instalându-se pe una dintre ele și turnându-și puțină *ghindonadă*. Mi-e foame! Haideți cu toții!

Beth coborî încet pe iarbă. Îi plăcea la *nebunie* să zboare! Frannie veni alergând spre masă, urmată de păpușa ei cu voce pițigăiată. Joe apărură galopând pe poneiul lui. Cu toții erau cât se poate de fericiți.

Începuse să se-ntunece, însă nimănui nu-i păsa, fiindcă, pe neașteptate, niște felinare mari începură să lumineze pretutindeni în copaci și-n tufișuri. Abia se așezară la masă și începură să mănânce, când se auzi un „bum” foarte puternic.

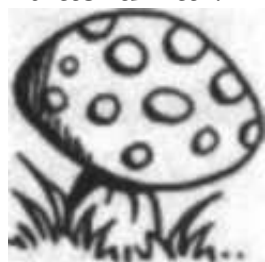
Petra se ghemui speriată la pieptul lui Frannie. Ceasul lui Mătăsuță încercă să se cațare pe genunchii zânei, dar aceasta nu-l lăsă.

— Ce-a fost asta? întrebă Joe, mângâind poneiul speriat.

— Artificii! Artificii! strigă spiridușul țăfnos, plin de încântare. Priviți! Priviți!

Chiar în fața lor, zeci de artificii superbe se înălțau și explodau în aer. Rachete zburau până în înaltul cerului și se prefăceau în steluțe

colorate. Roți uriașe de lumină sfârâiau în văzduh. Era un spectacol extraordinar!

— Asta e cea mai frumoasă zi de naștere care știu să fi avut loc vreodată! zise fericită Beth, bătând din aripi și așezându-se să privească focurile de artificii. Bunătăți nemaipomenite, dorințe care se împlinesc, jocuri distractive, cadouri superbe, iar acum – artificii!

— Trebuie să ne-ntoarcem acasă la miezul nopții, spuse Lună-Plină, dând la o parte ceasul lui Mătăsuță care încerca să se urce pe ciupercă, lângă el.

— Cum vom ști că e miezul nopții? întrebă Frannie, gândindu-se că ar fi cazul ca păpușa ei să meargă la culcare.

Nu fu greu să-și dea seama când sosi miezul nopții, căci, la momentul potrivit, ceasul lui Mătăsuță se ridică în picioare și sună tare, nici mai mult, nici mai puțin decât de douăsprezece ori: dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang, dang!

— Spre scară! Spre scară! strigă Lună-Plină, grăbindu-i pe toți. Tărâmul Zilelor de Naștere va trece în curând de Copacul Depărtărilor!

Scara era la locul ei. Cu toții coborâră în copac și își luară rămas-bun. Elfii apucară câte o perniță și își dădură drumul în jos pe lunecuș-alunecuș, însă când veni rândul domnului Barbă-Lungă să coboare acesta își agăță barba în jurul unui picior al canapelei lui Lună-Plină și fu cât pe-acți să o ia cu el pe tobogan în jos. Lună-Plină îl prinse la timp și îi descurcă barba.

— Cum rămâne cu poneiul meu? întrebă îngrijorat Joe. Lună-Plină, crezi că o să vrea și el să coboare pe lunecuș-alunecuș?

— Ei bine, cu siguranță nu poate să coboare din copac de unul singur și cu siguranță nu i-ar plăcea ligheanul doamnei Spălăceală, răspunse Lună-Plină.

Așa că așeză poneiul buimac pe-o pernă și îi dădu drumul pe tobogan, întrebându-se ce i se întâmpla!

Frannie aluneca ținându-și păpușa în brațe. Beth își dădu jos aripile cu grijă și le împături. Nu voia să le strice. Voia să le poată folosi în fiecare zi, atât era de mândră de ele.

Poneiul ateriza fără nicio problemă pe covorul de mușchi. Joe îl încalecă. Era întuneric în pădure, dar luna abia atunci răsărea, astfel încât drumul spre casă avea să fie luminat.

— Rămâneți cu bine! le ură Lună-Plină copiilor. Ne-am simțit minunat!

— Să ne revedem cu bine! strigă Mătăsuță.

— Tic-tac! făcu somnoros ceasul.

— Aveți grijă de voi! îi atenționa domnul Cutărică.

Lună-Plină apăsă cu putere noua lui jucărie, după care chicoti uitându-se la Moș Cratiță.

— Pis, pis, pis! Unde-o fi și pisica aia? striga acesta.

„Fleoșc, pleosc, fleoșc, pleosc!” Dumnezeule, doamna Spălăceală se apucase deja de spălat?! Joe îi dădu piteni poneiului, iar fetele se îndepărtară în fugă de copac.

Domnul Barbă-Lungă se udă din cap până-n picioare, întrucât el stătea în apropiere și tare se mai supăra.

— Haideți, fetelor! zise Joe râzând. Chiar *trebuie* să mergem acasă! N-o să reușim nicicum să ne trezim mâine-dimineată.

O luară din nou spre casă, prin Pădurea Fermecată, cu luna strălucind palidă și rece printre copaci. „Fâș-fâș-fâș!” sușoteau frunzele.

Joe priponi poneiul pe câmp, lângă căsuța lor. Frannie îi scoase hainele Petrei și o așeză în patul ei pentru păpuși. Beth își puse cu grijă aripile într-un sertar. Se dezbrăcară cu toții și se așezară somnoroși în pat.

— Noapte bună! își ziseră unul altuia. Ce zi minunată am avut... Suntem atât de norocoși că locuim chiar lângă Pădurea Fermecată!

Și chiar erau, nu? Poate că într-o bună zi vor mai avea și alte aventuri, însă deocamdată trebuie să ne luăm rămas-bun de la ei și să-i lăsăm să se odihnească și să viseze la Tărâmul Zilelor de Naștere și la toate lucrurile minunate care s-au petrecut acolo!